

Yılmak
yok
durmak
yok
susmak
yok
ONLAR
VAR!

İzmit

Bursa

Eskişehir

VE ANKARA

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 45
26 Ocak 2003
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

**Halklar
Amerikan
saldırganlığına karşı
direnerek yaşayabilir**

Teslim Olmak Yaşamamaktır!

TAYAD'lılar Ankara'da

***"Ankara, ölümleri
durdur!"***

Ekmek ve **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

ANKARA YOLLARINDA

**Israr, kararlılık, sabır,
fedakarlık ve cüret...**

Ankara yolundaydılar yine. Tıpkı 2000'in Temmuz'unda olduğu gibi, 2001 Şubat'ındaki gibi, 2001 Mayıs'ındaki gibi...

2000 Temmuz'undan 2003 Ocak'ına ikibuçuk yıl içinde **dört büyük Ankara yürüyüşü** yaptı TAYAD'lılar. Yönetimin merkeziydi çünkü Ankara, zulmün merkezi Ankara, hırsızların ve katliamların karargahıydı... Zulmün ve açlığın kararları orada alınıyordu. Direnişin zaferi de orada tescil edilecekti.

Temmuz 2000; henüz ölümler başlamamıştı hapishanelerde. Henüz F tipleri yoktu ortada. **"Evlât Acısına Son Vermek İçin Ankara'ya"** diyerek yola çıkmışlardı o zaman. **"Ulucanlar katliamının, Burdur vahşetinin sorumlularının yargılanması, F tipi hücrelerin yapımının durdurulması, yapımı bitenlerin kapatılması"**ydı talepleri.

Yollarda saldırılara maruz kaldılar. Ankara'nın kulakları taleplere sağdı. Ankara kendi "planlarını" hazırlıyordu; 19 Aralık planlarını.

Ankara "bitti artık" diye düşündü 19 Aralık sabahı. Artık herkes susacak, içeridekileri **"ne halleri varsa görsünler"** diye bırakacaklardı. Oysa

TAYAD'lılar vardı dışarıda. Yıllardır acılarla yoğrulmuşlar, öfkeler biriktirmişlerdi. Ankara'nın hesabını bozacak cüret ve kararlılık işte böyle olmuştu.

Aralık ayının son on günü boyunca cenazelerini gömüp gözyaşlarını kuruttuktan sonra, 2001'in Şubat'ında, yine

Ankara'daydılar. Suskunluğu parçalayan onlardı yine. Zulmün herkesi susturamayacağını ve susturamamış olduğunu Ankara caddelerinde katliamların suratına haykırıyorlardı. **"Coplar ve işkenceler altında fedakarlık ve kararlılıklarıyla sessizliği yırtan yine onlar"** diye not düşüldü tarihe.

Bu cüreti hazmedemedi Ankara. TAYAD'lıları işkencehanelere taşıdılar. Yıldırımak için. Gözaltı süreleri uzatıldı. Sindirmek için.

Ne yıldılar, ne sindiler. Mayıs'ta yine bir Ankara yürüyüşüyle zulmün karargahına hesap sormaya gittiler.

Zulüm korumak için kendini, Ankara'nın kapılarını kapattı o gün. Anayasasını ayaklarının altına alıp **"vatandaşların seyahat özgürlüğünü"** rafa kaldırıp coptan surlarla çevirdi Ankara'ya. Sokmadılar TAYAD'lıları Ankara'ya.

Ama... 2003'ün Ocak ayında, Başbakanlığın önünde onlar vardı yine. Yine saldırılara uğramışlardı yol boyu. Ve yine kan ter içinde Ankara'ya ulaşmışlardı. Onların sesiyle yankılandı zulmün karargahları...

İşte böyle bir mücadele bu.

"Siz de onlar gibisiniz" dediler onlara bir çok yerde. Kimi "olumlu" anlamda söyledi bunu, kimi olumsuz. Ama kim hangi açıdan anlarsa anlansın, gerçeklik payı vardı bunda.

Israrlarını, kararlılıklarını, sabır ve cüretlerini onlardan almışlardı.

Başlarındaki beyaz başörtüler ve üstüne dolanan kırmızı bantlar, salt sembolik, salt görsel bir malzeme değil, onların acılarının, öfkelerinin ve direnişçiliklerinin simgesiydi. Hayatın ve kavganın TAYAD'lılara taktığı rütbeydi onlar.

Dünyada ve ülkemizde halklar

**AMERİKAN
SALDIRGANLIĞINA
KARŞI ÇIKMAYA
DEVAM EDİYOR**

**IMF geldi
talimatlarını verdi**

**HALKIN CANI
YANACAK!**

**HALK NASIL
ALDATILIYOR**

**Cezaevleri müdürü
Ertosun'un yalanlarının
karşısında TAYAD'lı
Ailelerin gerçeğe ışık
tutan açıklaması**

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:

1995 öncesi

Yer:

Bir
mapushane
havalandırması

Ayaktakiler: Soldan 1. Celalettin Ali Güler, 2. Tefik Durdemir, 4. Bülent Pak, 5. Müjdat Yanat.
Oturanlar: Soldan 1. Ali Rıza Kurt, 3. Berdan Kerimgiller,

Altı şehidin yer aldığı bir tarih şimdi bu fotoğraf. Üçü dağlarda, biri bir büyük kentin merkezinde katledildiler. ikisi ölüm orucunda şehit düştü. Diz dize, omuz omuza gururlu, vakur duruşları, "devrim için savaşmaya sosyalist denmez" sözünün kendilerinde ete kemiğe büründüğünü bilmenin onuru gururu belki. Dosta dostca, düşmana kinle **bakan yüzleri, tarihten bugüne birşeyler söylüyor. "Kurtuluşa kadar savaş!"** diyorlar belki. İyi bakın fotoğrafa, **seslerini duyacaksınız...**

**Sultan
Yıldız
Temmuz 2000
Ankara
yürüyüşünde**

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ali Ercan Gököğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkap Caddesi Oto Han 55/54 Akşaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks:0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: E 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Adana: 31105 Köln

Tel: 0049 221 6906892 0049 221 6906893

Faks:0049 221 6906894

E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de

Adana: İnönü Cad. 7, Sokak Köşeyi İç Han arkası Çöken Apt. No:102 Tel:

Faks: 0 322 351 97 25

Adana: DANK Bulvarı Onur İğham Kat: 6 Daire: 154 Köşeyi

Tel-faks: 0 312 417 39 11

Adana: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel:

Faks: 0 326 221 87 18

Bursa: Bektaş Cad. Güler İç Han

Daire: 25/4 Haykıl Tel-faks: 0 224 224 93 97

Gaziantep: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyer Sokak No:27

Daire:10 Şişli Tel-faks: 0 312 351 97 25

Hopa: Hopa İç Merkezi Zemin Kat No: 28 HOPA

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparay İç Han

No: 31/501 Köşk Tel-faks: 0 232 446 27 96

Kocaeli: Ömerpaşa Mah. Atça Cami Cad. No: 30 Kat: 2

Tel-faks: 0262 325 58 06

Malatya: Dabaklı Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İğham Kat: 3 No: 15

Tel-faks: 0 422 325 24 61

Mardin: Kiremitçi Mah. 4406 sk. Müzeyyen

Boro İğham No: 9 kat: 1 Daire 13

Samsun: Talimhane Cad. Bozokçuk İç Han Kat: 3/42

Tel-faks: 0 362 435 26 80

Tatvan: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Döndüğü sokak Postalar

İğham Kat: 1 No:33 Tel-faks: 0462 321 59 93

Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluğu İğham Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Emperyalizm ve halklar: ayırım bu kadar kesin ve keskin*
- 5... *Türkiye Amerikan üssü*
- 9... *Halkın Kararından Korkuyorlar!*
- 11... *Halklar Amerika'ya Karşı Direnecek!*
- 14... *TAYAD'lılar Ankara'ya yürüdü; ölümlerin çıktığını duyuyor musunuz?*
- 17... *Tutsaklardan açıklamalar...*
- 19... *"Biz bu numaraları biliriz" Ders dinlediler derman yok*
- 21... *Halk nasıl aldatılıyor*
- 24... *Öcalan üzerindeki tecrite derhal son verilmelidir!*
- 25... *İmha ve tasfiyeye devam!*
- 26... *Neden 'barış', neden 'Halklar Amerikan Saldırğanlığına Karşı Direnmeli' Değil?*
- 29... *Robert Pearson Büyükelçi mi TC Başbakanı mı?*
- 30... *IMF geldi, talimatlarını verdi; HALKIN CANI YANACAK! IMF-AKP Saldırıyor*
- 33... *Halkın hukuku Kağıt üzerinde sıfır tolerans*
- 34... *İkili anlaşmalar-2*
- 37... *Kıbrıs tartışmalarında maskeli yüz kalmadı*
- 38... *Halksız demokrasi*
- 40... *Yasemin zafer işaretleriyle dönüyordu*
- 42... *Nasıl bir üniversite istiyoruz-3*
- 45... *Örgütlenme Korkutuyor*
- 46... *Halkı bir cephe çatısı altında birleştirmek!*
- 48... *Kahramanlar ölmez*
- 50... *"Habercilik"*

Emperyalizm ve halklar; ayırım bu kadar kesin ve keskin

Halkların direnmediği bir dünyayı düşünün; O dünya, bilim kurgu filmlerinde gördüğünüz, gerçekte emperyalistlerin hayallerini yansıtan, üç beş tekeli patronun tüm dünyayı yönettiği, denetlediği bir dünyadır. Öyle bir dünyada halkların ve tek tek insanların, duygularının, düşüncelerinin, inançlarının, kültürlerinin, değerlerinin hiç bir önemi yoktur. Duygular, düşünceler, inançlar, değerler, önce yasaklanır, sonra ezilir ve yokedilir. Sonra, kendi değerlerini zerkederler beyinlere. Hayır, bunlar bir bilim kurgu senaryosu değil. Bunlar, ABD'nin "Ulusal Güvenlik Stratejisi" adını verdiği **imparatorluk stratejisinin** ileriki aşamalarıdır. Öyle bir dünyada yaşamak ister misiniz? Öyle bir dünyadaki kimliksiz, kişiliksiz insanlardan biri olmak ister misiniz? Bu soruya cevabınız hayırsa, yapacağınız tek şey, bugünden, emperyalizme direnmektir. Direnmek, bir "siyasi görev" olmaktan öte, bu soruya cevabı hayır olanların **varlık şartıdır**.

Amerika'nın kendini Afganistan'da gösteren, Irak'la devam eden ve sonra başkalarını da hedef alacağı gün gibi aşikar olan saldırısı **ne anlama geliyor?** Denilebilir ki, emperyalist emeller, tarihte fazla eş görülmeyen biçimde çok aleni haldedir. ABD her ne kadar bugün hala "saldırısına meşruluk yaratma zorunluluğu"ndan ötürü, "Irak'ta kitle imha silahları" gibi gerekçelere başvuruyorsa da, farklı belge ve açıklamalarda amacını ortaya koymaktan da geri kalmıyor. Amerika'nın çıkarları için her yere müdahale edeceğini, başka bir ülkenin Amerika'nın askeri gücüne erişmesini engelleyeceğini alenen ilan ediyor. Bu belgelerde karşılığını bulan, 1940'lardan bugüne taşınmış bir "Nazi imparatorluğu"dur. "Üstün ırk"ı değil ama, "üstün ülke, Amerika"yı koyuyor bu da stratejisinin temeline. Amerikan çıkarları için iyi ve gerekli olan "dünyanın çıkarları için de iyi ve gerekli"dir anlayışını dayatıyor tüm dünyaya. Bu dayatmanın "zafer" kazandığı bir dünya, **ekmeksiz, adaletsiz ve özgürlüksüz** bir dünyadır. Dünyanın son on yılı, imparatorluk peşinde koşan ABD'nin ekonomik, siyasi ve askeri hegemonyasında geçmiştir. Ve bu on yıl, dünyada adaletsizliğin en büyük düzeye ulaştığı on yıl olarak geçti tarihe. ABD'nin imparatorluğunun pekişmesinin dünya için ne anlama geldiğini anlatmak için başka örneğe gerek yoktur. Açlığı ise, her zaman zulmün izleyeceği tarihsel tecrübeyle sabittir. Çünkü aç bırakılan milyarlar ekmek ve adalet için direnecek, emperyalistler bu direnişi bastırmak için daha çok zulme başvuracaklardır. Bugün yaşanan da esas itibarıyla budur.

Böyle bir imparatorluk baskısı altındaki dünya halkları için, bugün hem maddi, hem manevi anlamda yaşamak, direnmekle özdeşleşmiştir. Amerikan saldırısına, Amerikan imparatorluğuna direnmek demek, yaşamaktır. Böyle bir halkın, ne ulusal, ne kültürel bir kimliği olmaz bu dünyada. Direnmeyenler, sadece ekmek değil, **bütün değerlerini** kaybedeceklerdir. Değerlerini kaybeden bir topluluk, artık **halk** olarak, **millet** olarak adlandırılmayacak kuru bir ka-

labaliktan ibaret hale gelir. **Kişisizleştirilmiş, düşürülmüş, yozlaştırılmış, iradesizleştirilmiş** topluluklar çıkar ortaya. Emperyalizmin yaratmak istediği tablo tam da böyle bir tablodur. ABD'nin Irak'a diz çöktürmekteki ısrarının **petrolden daha ötede**, işte böyle bir amacı vardır.

Durum bu yanıyla görüldüğünde anlaşılır ki, **Irak'a saldırı dünya halklarına saldırdır**. Ve bu gerçekten hareket edildiğinde de varılacak sonuç ortadadır: Irak'a saldırıya karşı çıkmak, **Amerikan imparatorluğuna karşı çıkmaktır**. Bu sonuç, esas olarak bugün ekonomik, siyasi, askeri tüm süreci belirleyen **baş çelişkinin** doğal sonucudur. Emperyalizm ve halklar; dünya bu temelde ikiye bölünmüş bir dünyadır. Her olaya bu bölünmedin penceresinden bakmak, temel olarak doğru bir yaklaşımdır. Ayrım bu kadar net ve keskindir. ABD'nin yeni-sömürgeciliği askeri müdahalelerle pekiştirdiği, imparatorluk hedefiyle askeri gücünü fiilen devreye soktuğu aşamada, emperyalizm ve halklar arasındaki çelişki, her zamankinden öne çıkmakta, tali unsurlur önemini kaybetmektedir. Dünya çapındaki gelişmelere ilişkin tavır ve politikalar da, bu saflaşma temelinde olacaktır. ABD saldırısını meşrulaştıran, saldırganı belirsizleştiren, direnme hakkının meşruluğunu savunmayan, bu temel çelişki temelinde saf belirlemeyen tüm tavır ve sloganlar, tarihsel olarak ABD'nin işine yarayacaktır. Bu baş çelişkiyle mücadele etmeden devrimci, sosyalist, ilerici olunamaz.

Gündemdeki siyasi, hukuki sorunlara da bu baş çelişki temelinde bakılmalıdır. Meşruluk ve gayrı-meşruluğu belirleyen bu çelişkidir. Amerika, **"BM kararı"** veya **"Irak'taki denetim sonuçları"** manevralarına başvurarak saldırısını meşrulaştırmaya çalışıyor.

ABD saldırısını meşrulaştıran, saldırganı belirsizleştiren, direnme hakkının meşruluğunu savunmayan, bu temel çelişki temelinde saf belirlemeyen tüm tavır ve sloganlar, tarihsel olarak ABD'nin işine yarayacaktır. Bu baş çelişkiyle mücadele etmeden devrimci, sosyalist, ilerici olunamaz.

Dünya kamuoyu, aylardır bunlara hazırlanıyor. Yani **"BM kararı"** olursa, veya **"Irak'ta dumanı tüten silah bulunursa"** saldırı meşru olacak! Hayır. Bunların hiçbirini saldırıyı meşrulaştıramaz. Siyasi olarak da, hukuki olarak da halkların haklarını savunacağız. Dünyada en fazla kimyasal, biyolojik silahı elinde bulunduran bir ülke, başka bir ülkeyi bu konuda yargılayamaz. Nükleer silah mı? Emperyalistlerin bu silahlara sahip olduğu bir dünyada, başka ülkeler de bu silahlara sahip olma hakkına sahiptir diye savunacağız. Tereddütsüz, (Saddam yönetiminin şöyle veya böyle olmasına bakmadan) Irak'ın Amerikan emperyalizmine karşı direnme hakkını savunacağız. Dünyanın tüm devrimci, ilerici, islamcı, ulusalcı örgütlerinin emperyalizmden ve işbirlikçilerinden hesap sorma hakkını savunacağız. Bu konuda her kimin kafası karışık, o sorunlara baş çelişkinin ışığında bakmıyor demektir. O safını belirlememiş demektir.

Safını belirlemeyenler, sanki ortada karşılıklı bir savaş varmış gibi **"barış"** çağırısı yapıyorlar. Amerikan saldırısına dur demek yerine, Saddam'a **"BM kararlarına uy"** diyor. Barış sözcüğünün tüm güzelliğine rağmen, ne yazık ki, siyasi anlamda bugüne kadar çoğunlukla teslimiyetin adı oldu bu kelime. Emperyalizme savaşmak yerine teslim olmakla sağlanacak bir barış, barış mıdır? Buna kargalar güler, ama Amerikan emperyalizmine beynini, yüreğini kapıranlar buna gülmüyor, bunu ciddi ciddi bir **"politika"** olarak savunuyorlar.

Emperyalizmin demokrasi, insan hakları, özgürlükler getireceği savunuldu yıllarca. Hem de kendine sol, sosyalist, demokrat, devrimci diyenlerce. Tabii bugün, sağcı gazetelerdeki köşe yazarlarının bile Amerikan emperyalizminin amacını açıkça gördüğü ve yazdığı bir ortamda, Irak'ta, Yugoslavya'da, Afganistan'da, emperyalizmin bombalarının ve ambargosunun katlettiği yüzbinlerce insan mezarları doldurmuşken, kimse savunmıyor bunları. Ama bunlar nasıl ciddi ciddi tartışılabilir yıllarca? Şimdi bakılınca şaşırtıcı geliyor. Halkların ve devrimci, yurtsever örgütlerin, özellikle bir konuda, emperyalizm konusunda yanılma hakkı yok. Yanılma, halkları, yazımızın başında anlattığımız türde bir yokoluşa, örgütleri ise emperyalizmin saflarına savurur. ABD dünyanın büyük bölümünü kontrol altına alabilir, ama bu direnişin bitmesi anlamına gelmez. Dünya halkları ve devrimciler, direnecekler. Direnmek, yaşamaktır. Direnmek, geleceğe dair umut sahibi olabilmektir. Ne kadar **"iyi niyetli"** olursa olsun, emperyalizmle, onun işbirlikçileriyle barış diyalog çağrıları, dünyanın geleceğini karartır. Ama hayır; emperyalizmin gökyüzünü kaplayan bombalarına rağmen dünyamız karanlık değil. ABD imparatorluğuna direnenler, emperyalizmsiz bir dünya için örgütlenen ve savaşanlar dünyamızı aydınlatıyor.

Bir bulut, ne zamandır üstümüzde
Yurt genişliğinde bir bulut, kurşun ağırlığında
Nilüferler sularımızda açan mevsimsiz
Dolanır ayaklarımıza boğum boğum
Yapraklarında iri leş sinekleri uçuşa hazır
Göz göz oyulmuş gözlerimiz biz körüz
Göz çukurlarımızda radarlar fırl fırl döner
Körüz, el yordamıyla yaşıyoruz bu yüzden
Yeni körler peydahlarız uyur uyanır
Ayak altında ezile dursun karınca sürüleri
Ezenlerle bir olmuş yaşıyoruz ne güzel
Çizme onlardan, içindeki ayak bizden ne iyi
Körüz biz, kör uçuşlara açmışız toprağımızı
Ha düştü, ha düşecek çelik gagalardan
Mantar mantar açılan tohumlar sıcakta
Gözlerimizi bir pula satıp geçmişiz bir yana
Ölmesini bilenlere yüz çevirmemiz bundan
Körüz gözbebeklerimize mil çekilmiş mil
Acımasız bir namlu şakağımızda soğuk
Tetikte kendi parmağımız yabancının değil

Rıfat ILGAZ

Türkiye Amerikan Üssü

Zaten varolan askeri üslerle Amerika'nın batmaz bir uçak gemisi olan ülkemiz, iktidarın ve Genelkurmay'ın bütün gizleme çabalarına rağmen artık Irak'a saldırı konusunda da Amerika'nın istekleri karşılanarak resmi olarak üs durumuna gelmiştir. İsteklerinin ne kadarının karşılandığı, ne kadarının karşılanmadığı sadece aldatma ve boş tartışmalarla halkı oyalamaktan başka hiçbir şeye hizmet etmemektedir.

Bu gerçeği bu ülkede bilmeyen sadece AKP iktidarı var; AKP ya tüm halkı aptal sanıyor, ya iflah olmaz bir yalancı.

Türkiye'nin her yanında, üslerde, limanlarda, hangarlar da, ambarlarda Amerikalılar cirit atıyor, incelemeler yapıyor ve AKP iktidarı siyasi karar verilmedi diye diye, barış zirveleri oyalamacası ile halkı aldatmaya çalışıyor.

Her ne kadar, Avrupa'nın (Fransa ve Almanya'nın) çıkışı, Çin ve Rusya'nın aynı cephede saldırıya şimdilik de olsa karşı çıkması, BM denetçilerinin henüz Amerika'nın istediği sonucu ortaya çıkaramamış olması gibi gelişmeler Amerika'nın işini zorlaştırıyor olsa da, Dışişleri Bakanı Powell'in "BM kararı olmasa da yalnız kalmayız, o gün görürsünüz" sözlerinde kastettikleri işbirlikçiler arasında Türkiye'nin de yer aldığı kuşkusuz. Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ün davetlisi olarak Türkiye'ye gelen ABD genelkurmay başkanı'nın işbirliğinden memnun ayrılışını ifade ettiği de aynı paralelde itiraflardan sadece biridir.

AKP-Genelkurmay Danışıklı Döğüşü

AKP ile Genelkurmay danışıklı döğüşe geçtiler adeta; Hükümet "ABD'yle görüşme izni" veriyor, ABD'yle teknik işbirliği ABD ve generaller arasında yürütülüyor. Genelkurmay başkanı, **"siyasi karar alınırsa ABD'nin isteklerini yerine getirebiliriz"** diye emperyalist medyaya açıklamalar yapıyor.

Elbette her ikisi de işbirlikçiliklerini, ülkemizi nasıl üs haline getirdiklerini gizlemek için önce şu yalanı söylemeyi ihmal etmiyorlar; **"elbette savaş istemiyoruz, barışçı yollarla çözümlmesini istiyoruz..."**

Tüm bu yalanlar, işbirlikçilik suçunu birbirinin üzerine atma manevraları bir yana, "hiçbir şeyin sözünü vermedik" yalanları bir yana, açık bir şekilde oyun oynanıyor. Oligarşi safını Amerika'nın yanında belirlemiş, topraklarımız üs haline getirilmiştir.

ABD genelkurmay başkanının Türkiye genelkurmayı ile yaptığı görüşmeler sonrasındaki açıklamaları sorunun teknik ayrıntılardan ibaret olduğunu tartışmasız hale getiren sözlerdir. Basının, topraklarımızda konuşlandırılacak Amerikan askeri sayısını ve üsleri kastederek,

"Myers 15 bin istedi, Ankara 10 bin dedi"...

"Görüşmede Myers savaş zararlarını telafi etmesi için 1

yıl için 5 Milyar dolar önerdi, Ankara bu öneriye, '1 yıl için 10 milyar dolar gerekli' cevabını verdi"

"Türkiye, ABD'nin 80 bin asker konuşlandırma, 8 hava üssü ve 3 limanı kullanma isteklerini fazla buldu."

haberleriyle yansıttığı görüşmelerin sonunda ABD Genelkurmay Başkanı Myers da en az Türkiye genelkurmayı ve AKP kadar barışçı olduğu yalanlarına, askeri yığınağın "BM denetçilerine yardım amaçlı olduğu" yalanını söyledikten sonra görüşmeleri şu sözlerle değerlendirdi:

"Türkiye her zaman işbirliğine açık olmuştur, Türk ordusu ile ayrıntılar görüşülmektedir. Ankara'dan, ABD yöneticileriyle aynı duyguları paylaşarak, Türkiye'nin çok önemli bir stratejik pozisyonu olmaya devam edeceğine ikna olmuş şekilde ayrılıyorum" dedi.

Genelkurmaydan ise, yapılan en küçük bir açıklama yok; ülkemizi Amerikan üssü haline getirmelerini nasıl açıklayacaklar halka? Bugüne kadar yaptıkları hangi işbirliğini açıkladılar ki!

Şu ya da bu sayıda üs verilmiş, şu ya da bu sayıda Amerikan askeri konuşlandırılmış bunun hiç bir önemi yoktur. Oligarşi sayı tartışmalarına bo-

ğarak sanki 80 bin değil de 15 bin yankiye izin verince savaşın içinde olmayacakmış havası yaratmak istiyor.

Tek bir Amerikan uçağının bu topraklardan havalanması, bir tek yankinin topraklarımıza postallarıyla basması dahi Irak'a saldırının tam da ortasında yeralındığının kanıtıdır. Bunun için de ne yine bir "siyasi karara" ne de BM kararına ihtiyaç vardır oligarşinin.

Çünkü üsler ve topraklarımız halihazırda zaten Amerikalılar tarafından kullanılmaktadır. CIA ajanları sınırdan oligarşinin denetiminde bölgeye gidip gelmekte, Amerikan üslerinde toplam 200 savaş uçağı zaten bulunmaktadır.

Kullanılan üslere, limanlara yenilerini eklemek için yapılan incelemeler bitti, şimdi inşaatları tamamlama aşamasına geçildi. Bu nedenle şiarımız **ÜSLER KAPATILSIN** olmalıdır. Üslerin kapatılmasını istemeden, ülkemizin Amerikan üssü olmasına karşı çıkmadan hiç kimse ne Amerikan emperyalizmine ne de Irak'a saldırıya karşı çıkmış olmaz. Üsler Anadolu'nun bağrına saplanan hançer gibidir, şimdi hançerler daha derine, ciğerlerimize kadar saplanmak isteniyor. Hançeri çekip çıkarmak bizim ellerimizdedir.

Bir De "Sınırsız" Olsaydı!

Devletin zirvesi toplandı ve işbirlikçiliği, Amerikan üssü olduğumuzu tescil etti. Cumhurbaşkanı, Genelkurmay Başkanı ve hükümetin katıldığı zirveden, "Amerika'ya sınırlı destek" kararı çıktığı açıklandı.

Ne demek "sınırlı" destek? "Sınırları" kim, neye göre, nasıl ve kime sorarak belirliyor? Üç üs beş üs mü sınırın anlamı? Topraklarımızı Amerikalılara açmayacağız diyemiyor, demiyor oligarşi. Baştan beri genelkurmayın dile getirdiği gibi "hal-

İlk rüşvet en Amerikancıya

Genelkurmay da, TÜSIAD da, AKP de Amerikan işbirlikçiliğinde hem yarışıyor hem de işbirlikçiliklerini gizlemek için birbirlerinin üzerine topu atıyorlar. Ama en iyi işbirlikçinin kim olduğunu elbetteki uşağın sahibi biliyor.

Bunun için ilk rüşvet de onlara geldi.

Ordunun 8 adet S-70B Seahawk deniz savaş helikopteri ile 6 adet UH-60 Black Hawk helikopterinin alımı konusunda daha önce yaşanan "pürüzler" giderildi ve ABD Bush'un onayı ile 324 milyon dolar kredi vermeyi kabul etti.

Ordu işbirliğinin ilk mükafatını böylece almış oldu. Amerika ne de olsa kendi ordusu gibi bölge halklarına karşı kullandığı oligarşinin işbirlikçi ordusuna "kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez" misali onyıllardır "yardımlarla" kredilerle donatmıyor mu bu orduyu? Bu da Irak rüşveti olarak kayıtlara geçti.

Genelkurmay, ABD'nin güvenilir müttefiki olmanın ödülünü alıyor. Ve tabii biraz daha uşaklaşıyor. Hediyeler, hibeler, TSK'yı Amerikan Silahlı Kuvvetleri yapan yardım ve hibelerdir.

kın rahatsız olmayacağı oranda", yani "yer gök yanki dolmayacak şekilde" başlayarak, Amerika'nın ihtiyacı olduğu kadar uçak, savaş gemisi, yanki Irak'a saldırıda topraklarımızı üs haline getirecek.

Üsler tamam, limanlar tamam, hava-kara-deniz sahalarının açılması tamam. Peki **geriye ne kalıyor?** TSK'nın savaşa direk katılması mı? Bunu zaten Amerika da istemiyor. Bu, "kürt devleti", "pazarlık masasında güçlü olmalıyız" gibi gerekçelerle genelkurmayın hayali. Kuzey cephesinin açılması. Ki, bu koşullarda resmi olarak bu cephenin açılıp açılmadığının söylenmesine gerek yok, fiili olarak cephe var demektir.

Geçen ay Ankara'ya gelen ABD Hazine Bakan Yardımcısı John Taylor ve Dışişleri Bakan Yardımcısı Marc Grossman ile yapılan görüşmeler

sonrasında da "esnek destek" konusunda mutabakata varıldığı açıklanmıştı. Devlet Bakanı Ali Babacan da yaptığı açıklamada, 'esnek destek mutabakatını' teyit ederek bunun ne anlama geldiğini şu sözlerle dile getirmişti:

"Rakam belirlenmedi, hareketin seyrine, gelişmelere ve nihayet Türkiye'nin sağlayacağı desteğin ebadı, fiyatı ve kalitesine göre aynı, nakdi, destek programları devreye girebilecek"

"Sınır" ne kadersa, o kadar dolar!

TÜSİAD boş yere desteğin sınırsızlığından söz etmiyor. Sınırsız destek demek, tekellerin kasasına akacak dolar demektir. Tekellerin ortakları da önümüzdeki günlerde ülkemize geliyor. 50 Amerikan tekelinin yöneticilerinden oluşan bir heyet, tıpkı Amerikan büyükelçisinin yaptığı gibi kamuoyu oluşturma, pazarlık yapma amaçlı olarak 28-

Gül'ü kimin dolaştırdığı açığa çıktı!

Abdullah Gül'ün "barışçı çözüm" diye Ortadoğuya ABD'nin planına paralel olarak dolaştığı, amacın Saddam'ın teslim olmasını sağlamak olduğu kendi açıklamalarından da biliniyor olsa da, Amerikalılar tarafından yapılan açıklamalar daha da netleştirdi. Bir anlamda gezinin resmi organizatörünün Amerika olduğu bizzat ABD'liler tarafından üstlenildi.

Gül'ün, **"barış Saddam'ın elinde"** sözleriyle, Saddam'a teslimiyet önermesine paralel olarak ABD'den gelen tesadüf(!) sesleri dinleyin;

ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld: **"Sürgün karşılığında Saddam ve üst düzey yetkililerle ailelerine yargılanmama garantisi verilmesini önerebilirim. Bu iyi bir pazarlık olur"**.

Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice: **"Saddam'ın görevden uzaklaştırılması için çeşitli yöntemler varsa araştırılması yararlı olur."**

Dışişleri Bakanı Colin Powell: **"Saddam ayrılırsa, aile üyeleri ve rejim yetkililerini yanına alırsa bu durumda yeni bir rejim ortaya çıkar. Savaş da önlenir. Saddam'ın çekilmeye teşvik edilmesi faydalı olur."**

ABD Genelkurmay Başkanı Myers: **"Gül'ün girişimiyle İstanbul'da yapılacak 5'li zirveyi olumlu buluyorum."**

Amerika tek kurşun atmadan, hiçbir masraf yapmadan Irak'ı ele geçirmeyi neden istemesin.

Gül, **"bugüne kadar saldırı olurdu, ama bunu**

biz engelledik" derken de, çocuklara masallar anlatıyor. Kendi ülkesinde savaşı, insanların ölümünü engellemeyenler hiçbir savaşı engelleyemezler, sadece kışkırtmasını, işgalcilerin işlerini kolaylaştırmasını bilirler.

Arap ülkelerinin Dışişleri bakanlarıyla İstanbul'da yapılan toplantıya bakın; burada da aynı işbirlikçi politikayı dayatıyor oligarşi. Sadece, sonuç bildirgesinin hazırlanmasında Suriye ile yaşanan şu tartışmalar bile amacı anlatmaya yeterlidir:

Suriye; **"Filistin de büyük acılar çekiyor, İsrail'e de mesaj verilmeli bu toplantıdan."**

Türkiye; **"Bu toplantıları Irak'a yönelik ciddi bir mesaj verme amacıyla yapıyoruz. Başka konuları karıştırmayalım."**

Başka söze gerek var mı toplantı amacı hakkında? Gerisi "orta yolculuk" ve yuvarlamadan ibarettir. Saldırana değil, saldırıya maruz kalana çağrı yapılan bir toplantının detayına gerek var mı! Elbette ne Irak ne Filistin'in acıları oligarşinin, AKP'nin umurunda değil. O, Amerika'ya, nasıl hizmet edeceğinin telaşında. Bunun için Saddam üzerinde bölge ülkelerinin baskı oluşturmalarını, Saddam'ın sürgün dahil olmak üzere teslim olmasını sağlamaya çalışıyor.

Bu girişimlerin başkaca bir amacından sözeden halkı aldatan işbirlikçilerdir.

En hafifinden aldatılmıştır ve oligarşi ile ABD'nin oyununa alet oluyordur.

31 Ocak tarihleri arasında görüşmeler yapmak üzere geliyor. O tarihten sonra TÜSIADCI patronların savaş çılgınlıklarının daha da yükseldiğini duyduğunuzda şaşırmanın.

Kişiliksizlere Aptal Muamelesi

CIA eski başkanı James Woolsey, Bush yönetiminde konuşulan yeni Ortadoğu politikasının, 'Ortadoğu Atatürk ilkeleri doğrultusunda yeniden şekillendirileceği' olduğunu anlatıyor medyaya ve medya da bunu utanıp sıkılmadan yazıyor.

Geri bıraktırılmış ülkenin medyasının, yöneticisinin pohpohlanması yeni değil. Hatırlanacağı gibi ülkemize gelen ABD'li yetkilinin önüne Amerikan büyükelçisi tarafından uzatılan bir notta, "Türklerin hoşuna giden iltifatlar" diyerek, nasıl Atatürk'ü övmesi, hatta hızını alamayıp, kendilerinin O'nu model aldıklarını sıralaması yazıyordu.

Oligarşi haline bakmadan, IMF'den gelecek üç kuruşa el avuç açmışken, bunun için nesi var nesi yoksa peşkeş çekerken ortalıkta "büyük ülke, lider Türkiye" diye gezerse, bu ülkenin anlı şanlı bürokratları zil zurna sarhoş olup, topraklarımızın IMF'ce talan edilmesine gıkı çıkmadığı halde "Türk, koca Türk" diye böğürüp durursa, Amerikalı da aptal yerine koyarak "Atatürk modelleri" masalı anlatır.

Biz Nasıl Bir Ülkeyiz?

Çankaya Zirvesi'nden gelen 'sınırlı katkıda bulunuruz' sözlerinin türkçesi, "**Türkiye savaşın taraftarı**" demektir! Bunun tartışılacak bir yanı yok. Üslerini ABD'ye açan, komşu bir ülkeye karşı girişilecek katliama yataklık yapan bir ülke nasıl bir ülkedir?

Biz nasıl bir ülkeyiz ki, aleni bir şekilde topraklarımızı pazarlanır, Irak'tan önce ülkemiz işgal edilir, mazlum halkların kanına ortak edilmek için bu ülkenin yöneticileri çırpınırlar?

Biz nasıl bir ülkeyiz ki, işbirlikçiliğin en gizlenemez olduğu boyutta dahi, bu ülkeyi yönetenler hala en millici havalarda sağa sola "vatan haini" diye saldırap durur, katliamlar yaparlar?

Herkes bu soruların cevaplarını düşünmek zorunda. Bu ülke bizim diyen herkes, ülkemizi yönetenlerin nasıl bir vatan haini olduklarını görmek zorunda. Görmek yetmez, Amerikan saldırıganlığına karşı çıkarken, onların işbirlikçileri olan iktidara, genelkurmay ve patronlara karşı da mücadele etmek zorunda.

Amerika-Avrupa Çelişkisi Keskinleşiyor

Irak'a saldırı nezdinde herkesin gözünde somutlaşan Amerika'nın imparatorluk hesapları Avrupa ile arasındaki çelişkilerin de derinleşmesine doğru yol alıyor. Bunun son örneği "terörle mücadele" gündemiyle BM Güvenlik Konseyi'ni toplantıya çağıran Fransa ve Almanya'nın, Irak'a saldırıya karşı çıkmakta yaptığı keskin çıkışlar oldu. Fransa "*BM Güvenlik Konseyi'nden, Irak saldırısına onay veren bir karar çıkmasını önlemek için diplomatik çaba sarfedeceğini*" açıkça ifade etmesi, Almanya'nın aynı tavrı almakla kalmayıp, her iki ülkenin çok daha sıkı bir işbirliği içinde birlikte tavır alma kararı alması çelişkinin keskinleşmesinin sonuçları olarak yansdı.

Bunun karşısında ABD ise, "*Avrupa sadece bu iki ülkeden oluşmuyor. Bu iki ülke de özür-lü*" diyerek, karşı atağa geçmenin yanı sıra Avrupa'yı içten bölme hesaplarına yönelmesi önümüzdeki süreçte çelişkinin daha da derinleşeceğinin belirtileri.

Tekellerin Salyası Akıyor

"Kitle imha silahları... demokrasi" masallarını Amerikan tekelleri yalanlıyor. Irak'ın işgalinden sonra hangi tekelin petrolden ne kadar pay alacağını pazarlıkları başladı bile. Tekeller halkların kanını kasalarına dolar olarak akıtmak için Beyaz Saray ile görüşmeler yapıyor.

Amerikan tekellerinin gazetesi Wall Street Journal, konuyla ilgili haberinde, Irak kuyularının geliştirilmesi için şimdiden Beyaz Saray, Dışişleri ve Savunma Bakanlığı ile tekeller yöneticileri arasında görüşmeler yaptığını bildirirken, elbette bu tekeller arasında, şu anda ABD yönetiminde olanların ortak olduğu ya da bir dönem yöneticiliğini yaptığı Exxon Mobil, Chevron Texaco, Conoco Phillips ve Halliburton gibi tekeller de var. Tekellerin ilk elden bekledikleri anlaşmadan alacaklarını 1.5 milyar dolar olarak hesapladıkları belirtiliyor. Bu arada inşaat tekelleri de yıkılıp yıkılacak Irak'ın inşaatı için aynı pazarlıkları yapıyor.

TÜSIAD da acaba tekellerin sofrasından bize de bir kemik düşer mi diye destekliyor Amerika'yı.

Halkın Kararından Korkuyorlar!

Topraklarımızı Amerikan üssüne dönüştürmenin pazarlığını yaparken halka sormayanlar, halkın iradesinden ve **‘ülkemin Amerika tarafından savaş karargahı gibi kullanılması-nı istemiyorum’** demesinden korkuyorlar. Topraklarımızın her karışını denetleyen Yankilerin korumalığını yapan polisler bunun için referandum sandıklarına saldırıyor.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi tarafından başlatılan ve Amerikan saldırganlığına karşı çıkan, Halk Karar Versin kampanyasında kurulan ilk referandum sandıkları polisin saldırısı ile karşılaştı.

Kampanya başlangıcını duyurmak için Beyoğlu İstiklal Caddesi’nde 22 Ocak günü ilk sandık kuruldu ve basına kampanyanın amacı anlatılarak, üzerinde **“ülkemizin Amerika tarafından savaş karargahı gibi kullanılmasını kabul ediyor musunuz?”** sorusunun yer aldığı oy pusulaları tanıtıldı.

Halkın Amerikan saldırganlığına karşı, topraklarımızın üs olarak kullanılmasına karşı tepkilerini açığa çıkarmayı, sesini, iradesini sokaklarda, oy sandıklarının başında dile getirmesini sağlamayı amaçlayan kampanyada, aynı gün ve sonraki günlerde de İstanbul’un değişik gecekondu semtlerinde sandıkların kuruluşu sürüyor. Bağcılar Meydanı’ndaki sandık da tıpkı İstiklal Caddesi’nde olduğu gibi gaspedilip, insanlar gözaltına alınırken, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi, kampanyanın yaygınlaşarak, tüm gecekonduılara, işyerlerine, fabrikalara, köylere, Anadolu kentlerine yayılarak süreceğini belirtti.

“Halk Karar Versin”

İlk gözaltılar, kampanyanın afişlerinin asılması

sırasında yaşanmıştı. Ardından 22 Ocak’taki gözaltılar ve engellemeler devreye girdi.

Ne diyordu bu sandıklar ki, polis, AKP iktidarının İçişleri Bakanlığı bu kadar hazımsızlaşıyor ve engellemek istiyordu?

Bir bütün olarak kampanya halkın tepkilerini değişik biçimlerde açığa çıkarmayı hedeflerken, sandıkların arkasına asılan “Halk Karar Versin” pankartı ve oy pusulası üzerinde yazılanlar aslında rahatsızlığın nedenini de açıklıyordu. Pusula üzerindeki **“ülkemizin Amerika tarafından savaş karargahı gibi kullanılmasını kabul ediyor musunuz?”** sorusuna halkın ezici bir çoğunluğunun **HAYIR** cevabı vereceğini çok iyi biliyor iktidar. Daha da önemlisi, “hayır pazarlık yapmıyoruz, şu kadar verip bu kadar vermiyoruz” yalanlarını ortaya çıkaracağından, halkımızın topraklarımızın şu kadarını bu kadarını değil, tek bir karışının dahi verilmemesi yönündeki iradesini belgeleyeceğinden korkuluyor.

Evet, korktukları halkın kararıdır. Halkın devletin yönlendirmesi ve icazetindeki soyut bir savaş karşıtlığından çıkıp, gerçek hedefe vurmasından korkuyorlar. Bunun için **“Türkiye Amerikan üssü Olamaz”** seslerinin yükselmesini istemiyorlar.

Özünde hiçbir şey anlatmayan “barış... savaşa hayır” diyerek istediğiniz kadar eylem yapabilirsiniz, ama işbirlikçiliğimize ses çıkarmayacaksınız,

iradenizi ortaya koymayacaksınız, kendi kaderini-ze ve topraklarınıza sahip çıkmayacaksınız diyor iktidar. Saldırganlıkları bu yüzden. Daha ilk günden referandum sandıklarının “suç” gösterilmeye çalışılması bu nedenle.

“Korsan” Mı Diyorsunuz; Haydi Siz Kurun Sandıkları!

Polis kaynaklı haberler, “*korsan referandum... yasadışı referandum*” diyor. Halkın her türlü örgütlenmesine, faaliyetine karşı saldırdıkları gibi aynı demagoji ile saldırmak istiyorlar.

Siz kurun o zaman sandıkları! Madem, halk karar versin diyenler korsan referandum yapıyor, onlar yasadışı, o zaman siz sorun halka!

Kapalı kapılar ardında Amerikan generalleri ile pazarlık yapanlar, “şu kadar dolar isteriz” diye topraklarımızı satışa çıkaranlar halka sormazlar.

Sormuyorlar!

Sormuyorlar ve halkın kendi örgütlülükleri, kendi çabası ile iradesini açıklamasına da tahammül edemiyorlar.

Çünkü halktan korkuyorlar. “*ülke sokaktan yönetilmez*” diyenlerle, kırmızı görmüş boğa gibi sandıklara saldıranlar aynı zihniyete, aynı politika-ya sahiptirler. Bu düzenin “demokrasi” dediği sistemde halkın iradesi olmaz. Ülkemizin Amerikan

üssü olması, katliam ortağı haline getirilmesi, bütün dünya halklarının geleceğinin sözkonusu olduğu Amerikan saldırganlığı karşısında ne düşündüğünün sorulması gerekmiyor bu ülkeyi yönetenlere göre. Demokrasi, katılımcılık dedikleri bu!

Yankiler üsleri, limanları karış karış denetlerken, onları izlemeyen “vatansever” polis, sözkonusu olan halk olunca, Amerikan imparatorluğuna karşı direnen devrimciler olunca nasıl da coplarını çekiyor, en demokratik hakların kullanılmasını da hi engellemeye çalışıyorlar. Katliamlar, infazlar sonrası “her şey vatan için” diye haykırarak yürüyüşlerindeki sahtekarlık nasıl da ortaya çıkıyor. “Halk karar versin” pankartına uzanan eller, Amerikan saldırganlığına karşı çıkışın ifadesi olan sandıkları derdest edenler kimin polisi acaba? Bu ülkenin mi yoksa Amerika’nın mı?

Halk Karar Verecek!

Sandıklar kurulmaya devam edecek. Halkın iradesini çeşitli biçimlerde (Her akşam saat 9’da 5 dakika ışıklarını söndürerek, sokaklara çıkarak, işyerlerine dövizler asarak, referandum sandıkları kurarak...) Amerikan saldırganlığına karşı çıkmaya, ülkemizin Amerika’nın savaş üssü haline getirilmesine hayır demeye devam edecek.

Halkın iradesi baskıyla, yasakla engellenemez. Halk en doğal demokratik hakkını kullanacak!

**15
Şubat**

Dünya Halkları İle Birlikte Amerikan Saldırganlığına Karşı Ayağa Kalkalım!

15 Şubat; dünya o gün Amerikan emperyalizmine karşı ayağa kalkacak. Amerika’dan, Avrupa’ya, Asya’dan Afrika’ya, Latin Amerika’dan Avustralya’ya kadar halklar Amerikan saldırganlığının karşısında olduğunu meydanlarda haykıracak. Yürüyüşler, mitingler ve çeşitli etkinliklerle Amerika’nın imparatorluk planlarının karşısında halkların olduğu bir kez daha kitlesel olarak dile getirilecek o gün.

Tüm dünya genelinde, çeşitli sol güçlerin önderliğinde, bugüne kadar hiç olmadığı kadar büyük bir Amerikan karşıtlığı yaşlı yerküremizi sarmış durumda. Amerika’nın bütün yalan ve demagojilerinin etkisizleştiği, hiçbir gerekçesine kimse inanimadığı bir süreci yaşıyoruz. 15 Şubat bu gerçeğin bir kez daha haykırıldığı gün olacak.

Halkımız, Amerikan saldırganlığına karşı olan-

lar; O gün biz de ülkemizde, dört bir yanda ayağa kalkalım, sokaklara çıkalım. Yapabileceğimiz bütün eylem biçimleriyle, organize edilen eylemlere katılarak sesimizi dünya halklarının sesine katalım.

Amerika’nın savaş karargahı haline getirilen ülkemizde sesimiz ne kadar gür çıkarsa, alanlara ne kadar kitlesel çıkarsak, bu ülkeyi Amerika adına yönetenlerin huzuru o denli kaçacak demektir. Pazarlık masalarında bir değil on kez düşünmek zorunda kalacaklar demektir. Topraklarımızın sahipsiz olmadığını, bu ülkede, bu dünyada halkların yaşadığını, halkların iradesinin çiğnene-meyeceğini haykıralım.

Bulunduğumuz her alanda, eylemlere katılım, eylemler örgütleyelim, katılım artırmak için çalışmaların içinde yer alalım!

Halklar Amerika'ya Karşı Direnecek!

Dünya halkları 15 Şubat'ta yapılacak büyük eylemlere hazırlanırken, geçtiğimiz hafta içinde ülkemizde ve çeşitli ülkelerde halklar Amerikan saldırganlığına karşı çıkmaya devam etti. Amerika'da Vietnam'dan bu yana en büyük gösteriler yaşanırken, ülkemizde bugüne kadar "demokratikleşme paketleri" aldatmacası "demokratik" maskesi takan patronlar örgütü TÜSİAD'ın gerçek yüzünün açığa çıkması tepkilerin TÜSİAD'a yönelmesini de beraberinde getirdi.

Korku ve örgütsüzlükten kaynaklı olarak hala eylemlere katılım olması gerekenden oldukça uzak olmasına karşın, hem eylemlerin yaygınlığı hem de bu temelde oluşturulan örgütlenmelerin ilçeler düzeyine kadar gelişmesi bir olumluluk olarak şimdiden kaydedilebilir. Bencilliklerden, korkulardan sıyrılarak örgütlenmeli, Amerikan imparatorluğunun ve işbirlikçilerinin karşısına daha güçlü çıkmalıyız. Bu topraklar bizim, sustukça bugünden daha fazla Amerika'nın olacak! Susmayalım!

17 OCAK

◆ Ankara Savaş Karşıtı Platform üyesi bin kişi, ABD Büyükelçiliği'ne siyah çelenk bırakarak Amerikan emperyalizmini protesto etti. Eylemde "ABD askeri olmayacağız, emperyalizme ve savaşa hayır" pankartı açılırken, 'Yanki go home' ve 'Üsler sökülsün ABD defolsun' sloganları atıldı.

◆ "Savaşa ve işgale hayır platformu" Bağcılar Kültür Merkezi'nde bir basın toplantısı düzenleyerek esnafların camlarına afiş astı. Açıklamada TÜSİAD'ın savaş kışkırtıcılığı yaparak savaş suçlusu haline geldiği vurgulandı.

◆ Savaşa Hayır Platformu üyesi yaklaşık 100 kişi TÜSİAD önünde düzenlediği eylemle patronları protesto etti. Eylemde TÜSİAD'a ABD üniforması ile postal verildi ve TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan'a yazılmış olan mektup okundu. Mektupta, "Irak halkının üzerine yağacak bombalardan, alıkla savaşıcak olan ailelerden ve ölümlerle tanışacak çocuklardan bir çıkar umuyorsanız, üniformayı ve postalları giyerek bu savaşa bizzat kendiniz gitmelisiniz. Halk çocuklarını ölüme gönderme gücünüz nereden geliyor?" denildi.

◆ Aralarında Afyon Gençlik Derneği Girişiminin de bulunduğu öğrencilerin çağrısıyla bir araya gelen çeşitli parti ve DKÖ'ler "Afyon savaş karşıtı platformu"nun kuruluşunu halka duyurdular. Kokartlar, afişler hazırlayan ve bunları halka ve esnaflara dağıtan platform, Amerikan çıkarlarının bekçisi polisin engellemelerine, gençliği tehdit ederek, gözaltına alarak "platformdan çekilin" baskılarına rağmen çalışmalarına devam ediyor.

18 OCAK

◆ Malatya'da Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi 100 kişinin katıldığı bir eylem düzenleyerek "Halk Karar Versin" kampanyası hakkında bilgi verdi. Eylemde üslerin kapatılması istenirken, "Irak Halkı Yalnız Değildir" ve "Açlığa, Savaşa, Hücrelere Hayır" sloganları atıldı. Malatya Savaş Karşıtı Platformu da açtığı imza standları ile saldırıya karşı çıktı.

◆ Çorum Emek Platformu'nun düzenlediği mitinge yaklaşık 2000 kişi katıldı.

◆ Manisa-Salihli'de Savaş Karşıtı Platform'un mitinginde 600 kişi üsler kapatılsın dedi.

◆ Tarsus'taki Savaş Karşıtı Platform'un mitingine ise yaklaşık 3 bin kişi katıldı.

◆ Tuzla Deri-İş üyesi işçiler düzenledikleri eylemde açtıkları 'ABD askeri olmayacağız' pankartı ile topraklarımızın üs haline getirilmesine karşı çıkarken, aynı gün, sendika önündeki eyleme Aydınlı köyü halkı da destek verdi.

◆ Adana'da HADEP ve THAYD-DER İstasyon Meydanı'nda yaptıkları basın açıklamasıyla savaş hazırlıklarını ve tecridi protesto etti.

◆ İHD'liler, Habur sınır kapısına 3 kilometre uzaklıkta yaptıkları açıklamayla Irak'a saldırıya karşı çıktı.

◆ CHP'liler, CHP Bakırköy İlçe Merkezinden sloganlarla Özgürlük Meydanı'na kadar yürüdü.

◆ 'Savaşa Karşı Aydın ve Sanatçı Girişimi', Ankara Yüksel Caddesi'nde yaptığı eylemde ülkemizin üs olarak kullanılmasına karşı çıkarak, "belli ki, Irak'tan önce ülkemiz işgal edildi" dedi.

◆ Diyarbakır Barış Platformu üyesi 100 kişinin katıldığı eyleme müdahale eden polis çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

◆ Van'da düzenlenen mitinge çok sayıda DKÖ ve parti katıldı.

◆ Zonguldak'ta da Demokrasi Platformu'nca düzenlenen mitinge aralarında Gençlik Derneği Girişimi'nin de bulunduğu 2 bin 500 kişi katıldı. Eylemde "Amerikan Saldırganlığına Hayır" sloganlarının yanı sıra ölüm orucu ve tecritle ilgili sloganlar da atıldı.

◆ İzmir'de Eğitim-Sen, Karşıyaka Savaş Karşıtı Platformu ve Aliğa'da Genel-İş Sendikası üyeleri ABD'yi protesto etti.

◆ Beşiktaş Savaşa Hayır Platformu Beşiktaş İşkesi'ne kadar sloganlarla yürüdü.

19 OCAK

◆ Esenyurt Savaş Karşıtı Platform'un 'NATO üsleri kapatılsın' sloganları ile düzenlediği eyleme 200 kişi katıldı.

◆ Antalya Savaş Karşıtı Platformu'nun 2 bin 500 kişinin katılımıyla düzenlediği mitinge 'Savaş rüşveti istemiyoruz' sloganları atıldı. Eyleme Haklar ve Özgürlükler Cephesi kendi pankartı ile katılırken, Antalya Gençlik Derneği de 100 kişilik korteji ile "Ortadoğu Ortadoğu Halklarındır" pankartı açtı.

◆ Amasya-Merzifon'da 'Barış Platformu' tarafından gerçekleştirilen mitinge bin kişi 'Kahrolsun Amerikan emperyalizmi' sloganları atarken, yapılan konuşmalarda, "Amerika ve onun işbirlikçilerinin insanlık suçuna ortak olmayacağız" denildi.

◆ Elazığ'da DEHAP ve EMEP gençlik örgütleri tarafından düzenlenen eylemde savaş ve tecrit protesto edildi.

◆ İslamcı grupların oluşturduğu Ankara Savaşa Hayır Platformu Abdi İpekçi Parkı'nda yaptığı eylemle 'Kukla hükümet istemiyoruz' dedi. Ankara Savaş Karşıtı Platformu'nun da desteklediği eyleme katılan yaklaşık 3 bin kişi, "Şer ittifakı, ABD, İngiltere, İsrail, TÜSIAD", "Kahrolsun ABD emperyalizmi" pankartları taşıdı, "Hain TÜSIAD hesap verecek" sloganları atıldı.

◆ Antep'te Emek Platformu'nca düzenlenen mitinge toplanan 5 bin kişi sık sık "Kahrolsun ABD, bağımsız Türkiye" ve "ABD askeri olmayacağız" sloganları attı. Yapılan konuşmalarda, "ABD'de Irak'ta olduğu söylenenden daha fazla silah var." denildi.

◆ İstanbul Sirkeci'de 200 HADEP'li Irak'a saldırı hazırlıklarını ve Öcalan'ın tecritini protesto etti.

◆ İstanbul Üniversite Öğrencileri Koordinasyonu Taksim'de düzenlediği eylemle ABD'yi protesto etti.

◆ Halkevleri ve Emek Platformu tarafından oluşturulan "Barış Beyannamesi" İstanbul'da Tarık Zafer Tunaya Kültür Merkezi'nde düzenlenen toplantıyla imzaya açıldı.

◆ Çeşitli sol partilerin gençlik örgütleri İstanbul Beyoğlu'nda yaptıkları eylemle ABD'yi protesto etti.

◆ Kadıköy Savaş Karşıtı Platform Salı Pazarı'nda halka 'Savaşa Hayır' yazılı çıkartma dağıttı.

◆ İzmir'de CHP İzmir Gençlik Kolları Cumhuriyet Meydanı'nda sessiz oturma eylemi yaptı.

◆ Antalya'da çeşitli sağ ve sol partilerin ve DKÖ'lerin oluşturduğu "Savaş Karşıtı Ortakalanı" bir yürüyüş düzenledi. Eyleme 2 bin kişi katıldı.

20 OCAK

◆ İÜ Irak'ta Savaşa Hayır Platformu üyesi öğrenciler Tepebaşı'nda düzenledikleri eylemde ABD Konsolosluğu önüne yürümeleri engellenirken, hükümetin üsleri, havalimanlarını ABD'nin kullanımına açmasını protesto ettiklerini belirttiler.

◆ Samsun'da savaş karşıtı platformun düzenlediği mumlu eylemde de ABD protesto edildi.

◆ 'Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu' Makine

Mühendisleri Odası'nda yaptığı basın açıklaması ile Irak'ta ambargo ve saldırılardan kaynakları kayıplar hakkında bilgi verdi ve Meclis'e sunulmak üzere aydın ve sanatçıların bir imza kampanyası düzenleyeceğini duyurdu.

21 OCAK

◆ İzmir Eğitim-Der Bornova Şubesi yaptığı açıklamayla saldırının silah tekelleri ve emperyalistlerin çıkarına hizmet olduğunu söyledi.

◆ Kuşadası'nda 34 parti, meslek odası, sendika ve DKÖ'nün oluşturduğu 'Savaşa Hayır Platormu' ilk eylemini düzenleyerek Amerikan karşıtı sloganlar attı, pankart açtı.

◆ HADEP, EMEP ve SDP genel başkanları Diyarbakır belediye tiyatro salonunda yaptıkları ortak

bir açıklama ile yaparak ABD'nin Irak'a müdahale hazırlığını protesto etti ve tecrite karşı çıktı.

22 OCAK

◆ Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi İstiklal Caddesi'nde kurduğu sandık ve yaptığı açıklama ile Halk Karar Versin kampanyasını başlattı. Polis eyleme müdahale ederken, aynı gün Bağcılar'daki referandum sandığı da gözaltılarla engellendi. Girişimin kampanya eylemleri sürüyor.

23 OCAK

◆ 'Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu' hükümetin barış toplantısı aldatmacısının düzenlendiği Çırağan Sarayı karşısında bir eylem düzenledi.

Halklar haykırıyor: 'Bir numaralı terörist ABD'

Irak'a saldırı hazırlıklarına karşı, Amerika başta olmak üzere dünyanın dört bir yanında geçtiğimiz hafta içinde halklar alanlara çıktı.

18 Ocak'ta 32 ülkede düzenlenen gösterilerin en büyüğü imparatorluk saldırılarını sürdüren ABD'de gerçekleşti. Toplam 500 bine yakın insanın katıldığı eylemlerde Washington'da 250, San Francisco'da ise 150 bin kişi toplandı. Washington'da kongre binası önünde toplanan Amerikalılar kendi hükümetlerinin saldırganlığına karşı çıktığı eylemde Irak bayrakları taşıdı. Eylemler Vietnam'dan bu yana gerçekleştirilen en kitlesel eylemler olarak kaydedildi. 'Petrol İçin Savaşa Hayır' sloganlarının atıldığı eylemde yapılan konuşmalarda "rejim değişikliğinin önce ABD'den başlaması gerektiği" dile getirildi.

İngiltere'nin başkenti Londra'da binlerce kişi Blair'in saldırganlık yanlısı politikasını protesto ederken, Shannon, Liverpool, Cardiff, Bradford ve Glasgow gibi kentlerde de gösteriler düzenlendi. **Almanya'da**, Hamburg, Köln, Rostock ve Tübingen'de düzenlenen gösterilere katılan binlerce kişi, BM'ye 'veto' çağrısı yaptı. **Fransa'da** 40'a yakın kentte yapılan eylemlerde ABD protesto edilirken, **Avusturya'da** da benzeri bir protesto eylemi gerçekleştirildi. **Hollanda'da** ise 100 kişi ABD'ye ait bir hava üssüne, 'Amerikan nükleer silahlarına sivil denetim' amacıyla girmek istedi. **Moskova'da** kızıl bayraklarla yürüyen komünistler ABD Büyükelçiliği önünde gösteri yaptı ve Bush'u terörist ilan ederek, Putin'e 'Bush'un önünde eğilip bükülmekten vaz-

geç' çağrısı yaptı. **Japonya'nın** başkenti Tokyo'da, **Yeni Zelanda**, **Hong Kong**, **Kanada**, **Suriye**, **Pakistan**, **Kuzey İrlanda**, **Kıbrıs Rum Kesimi**, **Brezilya**, **Meksika**, **Filistin**, **Bahreyn**, **Fas**, **Mısır**, **İsveç**, **Belçika**, **Lübnan** ve **Arjantin'de** yüzbinlerce insanın katıldığı eylemlerde Amerikan saldırganlığı protesto edildi. Arap ülkelerinde öne çıkan slogan ise, "İntifadaya evet, Irak'a saldırıya hayır" oldu.

18 Ocak'tan sonra da çeşitli ülkelerde gösteriler sürdü. İspanya, Belçika, İngiltere, Amerika'nın yanısıra Moskova'da Komünistlerin Lenin ve Stalin posterleri ve kızıl bayraklarla düzenlediği eylemde "Amerika, ellerini Irak'tan çek", "Amerika, Defol", "Bir numaralı terörist ABD" pankartları taşıdı.

TAYAD'lılar Ankara'ya Yürüdü: Ölümlerin Çığlığını Duyuyor Musunuz? Sormaya Geldik!

- ◆ *İstanbul Ankara arasını, "Tecrit öldürüyor, ölümleri durdurun" sloganlarıyla katetti Tayad'lılar.*
- ◆ *"Ölümleri Durdurun" Diyenlere AKP İktidarının Cevabı, Saldırıları, Gözaltılar Oldu*
- ◆ *Katılımcılıktan sözeden AKP iktidarı, AKP'nin Adalet Bakanı, TAYAD'lıların karşısına çıkma medeni cesaretini gösteremedi.*

TAYAD'lı aileler 18 Ocak'ta AKP İstanbul İl Başkanlığı önünde bir açıklama yaparak iki otobüsle Ankara'ya doğru yola çıktılar. AKP önündeki açıklamada "Biz Ankara'ya tecritin kaldırılması, ölümlerin durdurulması için gidiyoruz. Halen hapishanelerde tecrit devam ediyor. Bugüne kadar 104 evladımız yaşamını yitirdi, ölümlerin durdurulmasını istiyoruz" denildi. Açıklamanın ardından "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" sloganıyla otobüslere binilerek yola çıktı.

Talepler ve öfkeli sloganlar KOCA-ELİ'nde: Ailelerin ilk durakları Kocaeli'ydi. Belediye binası önünde işçiler, memurlar, çeşitli derneklerden onlarca kişi onları bekliyordu karşılama için. Polis, TAYAD'lıların onlarla buluşmasını engellemek için otobüsleri durdurarak, doğrudan AKP binası

önüne götürmek istedi. Kısa süren bir tartışmanın ardından TAYAD'lılar, Belediye binası önüne giderek orada bekleyenlerle buluştular. TAYAD'lıları karşılayanlar arasında Tüm Bel-Sen, Tüketiciler Derneği, SDP, KESK, Belediye-İş 1 ve 2 nolu şube, CHP, DEHAP, Halkevi, Haklar ve Özgürlükler Cephesi üye ve taraftarları, Alinteri ve Atılım gazetesi okurları vardı. Polis burada da ailelerin önünü keserek yürüyüşe izin vermeyeceklerini söyledi. Ama yürüyüşü engelleyemedi. **"Tecrit öldürüyor, ölümleri durdurun, TAYAD'lı aileler"** yazılı pankartla İzmit içinde bir yürüyüş yapılarak, yaklaşık 200-250 kişiyle AKP'ye gidildi. Aileler görüşmede, kitle ise bina önünde sloganlarıyla taleplerini, öfkelerini dile getirdiler. Bekleyiş sırasında çeşitli konuşmalar yapıldı.

Görüşmeden çıkan aileler kısaca görüşme hakkında bilgi verdikten sonra otobüslerle Belediye İş 1 ve 2 nolu şubelere giderek gece orada misafir oldular. Ertesi sabah 8.00'de otobüslere binerek yolculuklarına devam ettiler. İzmit'ten de bir grup da TAYAD'lı Ailelere katıldı.

Polise ve faşistlere rağmen, sloganlarımız BURSA'da da duyulacak: İkinci durak Bursa'ydı. TAYAD'lılar, 19 Ocak'ta öğlen saatlerinde Metro İstasyonu önünde Bursa Gençlik Derneği, İHD, SDP ve devrimci basın çalışanları tarafından alkışlar ve zılgıtlarla karşılandılar. Buluşmanın ardından pankartları ve dövizleriyle yürüyüşe geçen kitleyi durduran polis yürüyüşü engellemeye çalıştı. TAYAD'lılar ve diğer devrimci, demokratik kurumlar, AKP'ye kadar yürüyeceklerini belirterek sloganlarla yürüyüşlerine devam ettiler. Yaklaşık 150 kişi-

nin katıldığı yürüyüş sürerken, yolun karşı tarafından da faşistlerin yürüyüş yaptığı görüldü. Faşistler, kurt işaretleri yaparak tahrik ederken kitle, "Faşizme Karşı Omuz Omuza, Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganlarıyla cevap verdi. Sloganlarla AKP binasına ulaşıldı. AKP'ye bir hafta öncesinden randevu başvurusu yapılmasına rağmen, kapalıydı. TAYAD'lıların karşısına çıkmaya cesaret edememişlerdi anlaşılan.

Yürüyüşün nedeni, talepleri bir kez daha ifade edildikten sonra Bursa'daki eyleme katılanların alkış, zılgıt ve sloganlarıyla otobüslere binilerek yenden yola çıkıldı.

ESKİŞEHİR'de ayazın altında 6 kilometreyi tecrite öfkemizin ateşiyle yürüdük: TAYAD'lı Aileler Eskişehir'de Yunus Emre Kampüsü önünde, Eskişehir Gençlik Derneği öğrencileri, Eğitim-Sen, SES, Halkevi, SDP üyeleri ve Atılım okurları tarafından ellerinde dövizler, kırmızı mendiller ve sloganlarla karşılandılar. Polis yine yürüyüşü engellemek istedi, Aileler kararlıydı. "Dövecek misiniz, hadi o zaman dövün, saldıracak mısınız saldırın biz hepsine hazır geldik, bizim 104 insanımız hayatını kaybetti, ne yaparsanız yapın biz yürüyeceğiz" dediler. Bunun üzerine polis, "size yönelik bir şey de olmasını istemeyiz, güvenliğinizi almak istiyoruz" demagogilerine başladı. Ailelerin cevabı açıktı: "bizim güvenliğimizi almanızı istemiyoruz, Eskişehir halkını biliyoruz, haklar ve özgürlükler konusunda duyarlıdır. Biz yürüyerek taleplerimizi anlatmak ve AKP'lilerle görüşmemizi gerçekleştirmek istiyoruz"! Kışın en soğuk günlerinden birini yaşayan Eskişehir'de karın altında yarım saat süren tartışmalardan sonra ailelerin kararlılığıyla yürüyüş başladı. Yaklaşık 6 kilometrelik yolda karın, ayazın altında aileler "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Bize Ölüm Yok, Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun!" sloganlarıyla yürüdüler. Zılgıtlar ve alkışlarla yürüdüler. Bir ara polis yolu kapattıklarını gerekçe göstererek ailelere müdahale etti. Eskişehirli, pankartlar, dövizler ve kızıl mendilleriyle yürüyen tutuklu yakınlarını, yollarda durarak, araçlarından, evlerinin balkon ve pencerelerinden izlediler, yer yer desteklerini belirttiler. AKP binasına ulaşıldığında bir heyet oluşturularak içerde görüşmelere girildi. Görüşmede AKP'liler ailelere saygıyla yaklaşarak taleplerini ve getirdikleri belgeleri yetkililere ileteceklerini belirttiler. Görüşmenin ardından Eskişehir'de eyleme destek verenlerle vedalaşarak otobüslere binilerek yola devam edildi.

Yolda İzmir'den gelen ailelerin saldırıya uğradığı öğrenildi. İzmir'den yola çıkan ailelerle Sivrihisar

yakınlarındaki dinlenme tesislerinde buluşarak, birlikte Ankara'ya yolculuğa devam edildi.

İşte Geldik Ankaralı

İstanbul'dan yola çıkan iki otobüslük ilk grup, İzmir'den gelenlerle birleşerek üç otobüs halinde Ankara'ya ulaştılar.

Ertesi gün, Akdeniz'den (Mersin, Adana, Antakya'dan) gelen bir otobüs daha Hipodrom'daki buluşma yerine ulaştı.

TAYAD'lı ilk grup yoldayken, 19 Ocak'ta İstanbul'dan 5 otobüs daha yola çıkmıştı. 19 Ocak'ta Okmeydanı'nda toplanarak yola çıkan TAYAD'lı Aileler, Ankara girişinde Eryamanlar Tesisleri'nde polis tarafından durdurularak Hipodrom'a gitmeleri engellendi. Bunun üzerine TAYAD'lılar Selim Sırrı Tarcan Spor Salonu yanında toplanma kararı aldı. Hipodrom önünde bekleyenlerin de oraya gelmesiyle, kortejler oluşturularak yürüyüşe geçildi. TAYAD'lılar, sloganlarıyla Ankara caddelerini inleterek kendilerini bekleyenlerle buluşmak üzere Abdi İpekçi Parkı'na yöneldi. Sıhhiye Köprüsü'ne geldiklerinde artık aşağıda Abdi İpekçi Parkı'ndan gelen sloganlarla onların sloganları birbirine karışmaya başladı.

Coşkulu buluşmanın ardından Aileler basına kısaca tecritin kaldırılması için bu eylemi gerçekleştirdiklerini ve bir heyet oluşturarak Meclise görüşmeye gideceklerini belirttiler. Oluşturulan heyet TBMM Adalet Komisyonu Başkanı Köksal Toptan'la görüşmeye gitti.

TAYAD'lı Aileler ve onları Ankara'da karşılayan devrimci, demokrat, islamcı çevrelerden oluşan kitle, görüşmeye giden heyeti Yüksel Caddesi'nde beklemek üzere harekete geçtiler. Polis parktan kesinlikle çıkarmayacağını söyleyerek aileleri ablukaya aldı. Ama kitlenin kararlı tutumu karşısında diğer ilerde gerçekleştirilen yürüyüş gibi bir kez daha ge-

ri adım atmak zorunda kaldı. Ve yaklaşık 500 kişi Yüksel Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Kızılay Caddeleri "TECRİTİ KALDIRIN ÖLÜMLERİ DURDURUN", "ANALARIN ÖFKESİ KATİLLERİ BOĞACAK" sloganlarıyla inledi.

Görüşmeden sonra Yüksel Caddesi'ne gelen heyetten TAYAD'lı Naime Kara, kısaca, görüşmeyi gerçekleştirdiklerini, sorunun henüz çözülmediğini, çözümün acil olduğunu ve çözüm sağlanıncaya kadar Ankara'da kalacaklarını belirtti. Sloganlar ve zılgıtlar bir süre devam ettirildikten sonra, TAYAD'lılar, Ankara'da çözüm doğrultusunda girişimlere devam edecek bir grup aileyi bırakacaklarını, diğerlerinin geldikleri bölgelere döneceklerini açıklayarak eylemlerini bitirdiler.

Başbakanlık Önünde İlk Protesto AKP Dinlemedi, Gözaltına Aldırdı

TAYAD'lı Ailelerden bir grup, 22 Ocak'ta AKP'nin koruma duvarlarını kaldırmakla övündüğü başbakanlık önündeydi. Taleplerini dile getireceklerdi. Ama daha ilk sloganlarını haykırdıklarında karşılarında polisi buldular. Tartaklanarak hemen polis otobüsüne bindirilen 7 TAYAD'lı gözaltına alındı.

AKP, ya bu zulüm politikalarından vazgeçecek, ya da oraya daha yüksek koruma duvarları çekecek. Başka çaresi yoktur.

Ege TAYAD'lı Ailelere Saldırı

YANKELER TÖM ÜSLERİ, LİMANLARI İŞGAL EDERKEN SEYREDEN "vatansever" JANDARMA VE POLİS, TÖM DİNLENME TESİSLERİNİ TAYAD'LILARIN İŞGALINDEN KORUDU!

Ege TAYAD'lı aileler, 18 Ocak'ta Basmane'den Ankara'ya hareket ettiler. Töm Ege polisi daha onlar hareket ederken teyakkuza geçmişti bile.

Ege TAYAD'lılar, ilk önce Manisa girişinde Manisa TEM polisleri tarafından durduruldular, Ailelerin Manisa AKP ve CHP yöneticileriyle yapacakları görüşmeler engellendi. Engelleme gerekçesi "AKP ve CHP'nin görüşmeyi reddettiği"ydi. Bunun üzerine aileler 6 kişilik bir heyet oluşturarak bunu kendileri görmek istediler. Ama **ışkenceciliği tescilli Manisa polisi**, aileleri sokmamak için bu kez de üzerlerindeki "TECRİT ÖLÜMDÜR TECRİTE SON/TAYAD'LI AİLELER" yazılı önlükleri bahane ederek şehre sokmadı.

TAYAD'lılar, sloganlarıyla arabalara binerek Salihli'ye doğru yoğun polis takibi altında yola çıktılar. Akşam üzeri Salihli Semt Garajı önünde arabadan inmek isteyen TAYAD'lı aileleri polisler tartaklamaya başladı. TAYAD'lıların tümünün "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganlarıyla arabadan inmesi üzerine polis saldırıyı durdurdu. Çevrede TAYAD'lıların geleceğinden haberdar olan DEHAP'lılar ve EMEP'liler de vardı. Daha sonra İlçe Emniyet Müdürü'nün, kesin emri olduğunu, buradan ayrılmayacaklarını söylemeleri üzerine TAYAD'lılar bu keyfi uygulamayı protesto etmek için oturma eylemi başlattı.

Hazır bekleyen Jandarma Yüzbaşı otobüsün yanına gelerek kesinlikle izin vermeyeceğini, gerekirse kan gövdeyi götüreceğini söyleyip emrindeki askerlere dönerek "ben emir verdiğimde kan gövdeyi götüreceğim, vurdunuz mu oturtacaksınız" diyerek yemin ettirdi. Askerlerden önce, iyice cüretlenen TEM polisleri saldırıya geçti.

Aileler kenetlenerek, sloganlarıyla karşılık verdiler saldırıya. ışkenceci polislerin yetersiz kalması üzerine bu sefer de yüzlerce robocop jandarma TAYAD'lı ailelere saldırdı. On TAYAD'lı aile yaralandı.

Tehditler ve saldırılar altında TAYAD'lılar yola devam ettiler. Bu kez Salihli Alaşehir dinlenme tesislerinde jandarma tarafından rahatsız edildiler. Bir sonraki mola yerine gidildi. Yine Robokoplar hazırды. Otobüsü sardılar. TAYAD'lı aileler burada dinlenmek istediklerini, yaralılarını tedavi edeceklerini, keyfi baskılara boyun eğmeyeceklerini bildirerek otobüste beklemeye başladılar.

Aileler, gece 02.00 sıralarında buradan Uşak'a doğru yola çıktılar. Uşak girişinde de otobüs, polis tarafından durduruldu ve TAYAD'lı ailelere "bize valiliğin emri, sizi kesinlikle burada barındırmayacağız. Şimdi çekici çağıracağız. Otobüsünüzü çekiciyle çekeceğiz" tehditlerini savurdular. 02.30 sıralarında çekici geldi. Uşak-Afyon arasındaki bütün dinlenme tesisleri yüzlerce polis-jandarma tarafından ablukaya alındı. Giriş izni verilmedi.

Türkiye Cumhuriyeti'nin jandarması ve polisi, tam bir seferberlik halinde, Uşak Afyon arasındaki tüm dinlenme tesislerini TAYAD'lılara karşı korumaya almıştı. TAYAD'lıların Ankara boyunca önünden, içinden geçecekleri her şehrin girişi kesilmiş; şehir TAYAD işgalinden korunmuştu.

hücrelerden

direnme savaşında

3. yıl

830. gün

Tutsaklardan Açıklamalar:

“Zorla Müdahale Yasası”, Direnişimiz Karşısında Faşizmin Aczinin Göstergesidir

AKP iktidarının Ecevit hükümetinin çıkarmadığı “zorla müdahale yasası”nı gündeme getirmesi üzerine Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi Tutsaklar Örgütlenmesi 18 Ocak’ta bir açıklama yaparak, bu yasanın bir “acz” göstergesi olduğunu belirtti. Açıklamada özetle şunlar söyleniyor:

3 Kasım seçimleriyle iktidara gelen AKP Hükümetinin gerçek yüzü henüz iki ay geçmiş olmasına rağmen açığa çıkmıştır. Zulme karşı olduğunu söyleyenler, bir önceki hükümetten devraldıkları baskı-zulüm politikalarını daha da tırmandırarak devam ettiriyorlar. Bunun somut verileri burada sayılamayacak kadar çoktur.

(...) 19 Aralık katliamı ve F tipi hücre politikasının mimarlarından olan eski Adalet Bakanı H. Sami Türk’ün zamanında hazırlanan ve kamuoyunda “Zorla Müdahale Yasası” olarak bilinen “Hapishane ve Tutukevlerinin İdaresi Hakkında Kanun Tasarısı” AKP hükümeti tarafından geçenlerde TBMM’ne sevk edildi. Gösterilen tepkiyle iki sene önce rafa kaldırılan faşist işkence yasası, bu kez AKP hükümeti tarafından yasallaştırılmak isteniyor.

“Zorla Müdahale Yasası”, Ölüm Orucu Direnişimiz karşısında faşizmin acz içinde olduğunun en açık göstergelerinden biridir. Bugüne kadar zorla müdahale de dahil her türlü ideolojik ve fiziki saldırıya rağmen direnme gücümüzü ve kararlılığımızı kıramayan faşizmin çıkaracağı “Zorla Müdahale Yasası” ile Ölüm Orucu Direnişimizi ‘Suç’, apaçık bir işkence olan kendi politikalarını ise ‘yasal müdahaleler’ olarak göstermek istiyor.

‘Zorla Müdahale Yasası’ vb. yasalarla direnme, hak alma araçları ‘suç’; direnenler haklarını arayanlar ise ‘suçlu’ olarak gösterilmek istenmektedir. Böylece halka ve devrimcilere karşı her türlü saldırıya yasal kılıf hazırlanmış olacaktır.

Bugüne kadar hiçbir zulüm işkence politikasıyla direnişimizi kıramayan faşist devlet 104 şehit ve yüzlerce gazimizle devam ettirdiğimiz zafer yolculuğumuzu engellemek için “Zorla Müdahale Yasası”ndan medet umuyor. (...)

Ecevit hükümetinin başaramadığını AKP hükümeti de başaramayacaktır.

Bugüne dek, 3 yıldır kararlılıkla sürdürdüğümüz Ölüm Orucu direnişimizi kırmak ve bizleri teslim alma politikalarını hayata geçirmek için yasal/yasa dışı tüm yöntemlere karşı direndik, direnişimizi daha da büyüttük. AKP hükümetinin can simidi gibi sarıldığı “Zorla müdahale yasası” da direnişimiz karşısında başarılı olamayacaktır.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi tutsakları olarak Ölüm Orucu direnişimizi taleplerimiz kabul edilinceye kadar aynı inanç ve kararlılıkla sürdüreceğiz.

Hiçbir yasa-yasak bizi yolumuzdan alıkoyamayacak, hak alma mücadelemizi engelleyemeyecektir! Kazanan biz olacağız! Kazanan halklarımız olacak!

IRAK'A SALDIRI DÜNYA HALKLARINA SALDIRIDIR

Tutsaklar Örgütlenmesi, "Irak'ta emperyalist savaşa hayır" başlığıyla yaptığı diğer bir açıklamayla, ABD saldırganlığına karşı çağrılarda bulundu:

(...) Irak'a yönelik emperyalist savaşa katılımın hiçbir meşruluğu yoktur. Hiçbir gerekçe kardeş Irak halkına yönelik katliama suç ortaklığını meşurlaştıramaz.

Türkiye halkları Irak'ta emperyalist müdahaleye karşıdır. Hiçbir güç halkın iradesinin üzerine çıkarak ülkemizi emperyalizmin çıkarlarına alet edemez. Onun için AKP hükümeti ve AKP Genel Başkanı R. Tayyip Erdoğan halka verdikleri sözün gereğini yaparak savaş konusundaki kararını halka sormalı, **referandum** yapmalıdırlar...

TBMM milletvekilleri! Irak'ta emperyalist savaşa onay vermek onursuzluktur... Faşizmin savaş yönünde bir kararı TBMM'den çıkarmasına izin vermemelidirler. Buna engel olamıyorlarsa istifa ederek bu onursuzluğa ortak olmamalıdırlar.

TSK'da görevli subay, astsubay ve erler! Ülkemizin onuru ayaklar altına alınarak topraklarımız, kanımız satılığa çıkarılıyor. ABD ile yapılan savaş pazarlığında asıl muhatap Genel Kurmaydır. Pazarlığı yapılan ise senin kanındır, senin onurundur. Amerika'nın kiralık askeri olarak cepheye sürülerek Amerikan Conileri yerine ölecek olan sensin. Kardeş Irak halkına karşı kullanılacak olan sensin. Faşizmin işbirlikçiliğinin, onursuzluğunun bedelini ödemeyi kabul etmeyerek bu haksız savaşta görev almaya karşı çıkmalı, ellerinizi kardeş Irak halklarının kanına bulamamalısınız... bu onursuzluğu reddetmelisiniz.

Halkımız! (...) Bu savaş yalnız Irak'a değil, başta ülkemiz olmak üzere bütün bölge halklarına daha fazla açlık ve yoksulluk getirecek, halklar arasındaki dostluğa, kardeşliğe onarılmaz zararlar verecektir. (...) Hayatın her alanında emperyalist savaş ve işgale karşı gücümüzü birleştirip direnişimizi ve mücadelemizi büyütelim.

ORTAK AÇIKLAMA

DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TİKB, TDP, KAWA davası tutsakları adına yapılan ortak bir açıklamayla, Öcalan'a uygulanan tecrite dikkat çekilerek, **"Öcalan'a yönelik tecrit saldırısına karşı çıkma ve F Tipi hapishanelerde devam eden direnişe destek olma"** çağrısı yapıldı.

"Açlığımız katık olsun aç evlatlarımıza..."

İki TAYAD'lı Ailenin Gazi'de başlattığı Süresiz Açlık Grevi sürüyor. Tutuklu yakınları ve Gazililer, SAG'deki aileleri yalnız bırakmayarak, kısa süreli açlık grevleriyle onların yanında oluyorlar. TAYAD'lılar Ankara'ya yürürken, onlar da Gazi'de açlıklarıyla F tiplerine karşı direnişe destek vermeye devam ediyorlar.

Malatya Hapishanesi'nde 6 Ay Görüş Yasağı

Malatya E Tipi Hapishanesi'nde açlık grevi yaptıkları ve savaşa karşı çıktıkları için, tutuklulara altı ay açık görüş yasağı ve bir ay mektup yasağı verildi. Uzun süredir keyfi uygulamaları, baskı ve yasaklarıyla F tiplerinden geri kalmayan Malatya Hapishanesi idaresi, açlık grevini ve savaşa karşı çıkmayı "suç" sayarak, aynı şeyi yasallaştırmaya çalışan iktidardan daha hızlı davranıyor.

Tecrite Son!

İHD Adana Şubesi binası önünde yapılan eylemde, F tiplerinde ve İmralı'da uygulanan tecritin kaldırılması ve ABD'nin Irak'a saldırısının engellenmesi için bir gösteri yapıldı. DEHAP, THAYD-DER, EKB, ESP, ve Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nden yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylemde "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları atıldı.

“Biz bu numaraları biliriz”

(Adalet Bakanı Cemil Çiçek)

Karşısındaki insanlar, iki aydır müvekkilleriyle görüştürülmeyen, onun can güvenliğinden endişe edenler; tecrite son verilmesini istiyorlar...

O diyor ki “bunlar numara!”

Karşısındaki insanlar, oğlu F tiplerinde intihar ettirilmiş, kiminin evladı ölüm orucunun kimbilir kaçınıcılığında bir deri bir kemik...

O diyor ki “bunların amacı başka”...

O “sıradan” biri değil. O bu ülkede, Türkiye Cumhuriyeti Adalet Bakanı gibi bir sıfat taşıyor. Aslında taşıyamıyor! Onun çapına fazla geliyor.

Ama belki de tam da böylesi “çapsız” insanlar gerekiyor o koltuklara.

İmralı Adasında tutulan Öcalan’ın iki aydır avukat ve ziyaretçileriyle görüştürülmemesini soran gazetecilere bakan nasıl cevap veriyor koca bakan:

“Başka yöne çekmek istiyorlar... Biz bu numara-

ları biliyoruz... bu kişiler de başka numara bulsunlar.”

Aynı bakan, Öcalan’ın iki aydır görüştürülmemesini soran gazetecilere “geçen Çarşamba hava muhalefeti nedeniyle görüştürülmedi” diye cevap veriyor. Soruyu mu anlamıyor, anlamazlıktan gelip, karşısındakileri de aptal yerine mi koyuyor belli değil!

Ülkemizde bakan olmak için, özellikle “devlet politikası” adı verilen belli bakanlıkların koltuklarına oturmak için hangi özelliklerin gerektiği, AKP hükümetiyle daha bir açığa çıktı.

AKP hükümetinin alenen Genelkurmay’a güven vermek için yaptığı Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı atamaları, “devletin resmi” gibidir. Bu resimde, infazcı, katliamcı ve yalancı bir tip vardır.

Hem öldürecek, zulüm yapacak, hem pişkince bunları reddedecek!

Adalet Bakanı Cemil Çiçek ve AKP iktidarı ne yaparsa yapsın tecrit ve ölüm orucu gerçe-

ğinden kaçamıyor. TBMM başkanını dahi tehditvari açıklamaları ile susturmaya çalışan bakanın her gittiği yerde ölüm orucu karşısına çıkıyor.

Çiçek bugüne kadar bu gerçekten yalanla, demagojiyle, duymazdan gelerek kaçmaya çalıştı. TAYAD’lı ailelerden köşe bucak saklandı, soran gazetecilere “bir elin parmakları kadar” diye resmen **yalan söyledi**. Ama ne yapsa da peşini bırakmıyor büyük direniş.

Antalya’da bir seminerde yine ölüm oruçları soruluyor Çiçek’e. Çiçek’in cevabı, “ölüm orucundakilere akıl verenler lüks içinde yaşıyorlar” demagojisi oluyor bu kez de.

TAYAD’ın geçtiğimiz günlerde yaptığı bir açıklamada, Cemil Çiçek’in yeni yalan ve demagoji üretmediğini, bunun yerine devletin klasik demagojilerine, Sami Türk’ün iki yıldır söylediği yalanlara sarıldığına yer veriliyordu.

TAYAD’lılar haksız mıymış?

Çocukları Amerikalarda, Avrupalarda okuyan, kendi beyinleri Avrupa ve ABD’ye endeksli, hapis-

Gerçekler Çiçek’in Peşinde Çiçek Demagojiye Sarılıyor

haneleri bile onlardan ithal olan bir devletin, bir partinin adamının utanarak da olsa, en son

başvuracağı yalan olmalıydı bu. Ama utanma yok, ahlak yok ki!

Ölümleri bu hamasetle açıklamayazsınız sayın bakan!

Bakin yalanların hükmü çok sürmüyor; “ölüm orucundakilerin sayıları çok değil, bir elin parmakları kadar” açıklamanızın hemen ardından, isim isim ölüm orucundakilerin sayısı açıklandı, kimi gazetelerde yeraldı. Hem öyle, mensubu olduğu örgüt direnişi bırakmışken, -kimbilir neden-direnişi sürdürdüğü belli olmayan birine direnişi bıraktırma şovları da işe yaramaz.

Böyle bir direnişte, bütün kuşatmaları yara yara yürümek yürek işidir, inanç ister, bağlılık ve büyük bir vatanseverlik ister. Düzen politikacısında olmayan meziyetlerdir bunlar, biliyoruz. Bu yüzden Çiçek’in anlaması da zordur.

Çiçek’in **bilmesi gereken şu ki**; ilkel demagojiler, acemi yalanlar dönemi geçmiştir bu direnişte. Basının bile kaale almadığını, mimik ve jestleri, hatta vücudunun her yanıyla güldüğünü görmeli.

“Genelkurmayın memuru” olmayı hiç mi hiç mesele yapmayacak!

Cemil Çiçek “bu numaraları biliyor”! Peki nereden biliyor Cemil Çiçek bu numaraları?

ABD’nin Fort Benning’deki kontra okulunda mı öğrenmiş acaba?

Yoksa, Özel Harp’den mi kurs aldı?

Kitaplarda faşizmin “terör ve demagojiye” dayandığı yazılır hep.

Adalet Bakanı, maşallah, ikisini de yapıyor.

F tiplerinde, İmralı’da tecrit uyguluyor; zulmü sürdürüyor. Sonra da tüm pişkinliği ve hafifliğiyle medyanın karşısına çıkıp “bu numaraları biliyoruz” diyor.

Çiçek’e göre, F tiplerine 40 trilyonlar harcanıyor, İmralı’da o kadar harcama yapılıyor, “bunları inkar etmek nankörlük!” Sen IMF’nin, ABD’nin güvenliği için harcıyorsun o paraları, bir de borçlu çıkaracak tutukluları. Çiçek’e göre, hiç bir hapisanede sorun yok!

Peki niye ölüyor insanlar? Niye eylemler oluyor bu kadar?

Küçük kafası “amaçları başka” demekten farklı bir cevap bile üretemiyor.

Tutuklu yakınları, meydanlarda, Ankara yollarında gösteriler yapıyor.

Zulme karşı canlarını ortaya koyarak direniyor insanlarımız.

O “numara”dan, “amaçları başka” masallarından, “onlar terörist” bahanelerinden dem vuruyor. Şimdi soruyoruz herkese: Böyle bir bakanın olduğu yerde adalet olur mu?

21 Ocak 2003
TAYAD’lı Aileler

TBMM İnsan Hakları Komisyonu Tunceli’de

Dert Dinlediler Ama Derman Yok!

TBMM İnsan Hakları Komisyonu’nun iki üyesi “*bölge halkının sorunlarını ve bölgenin durumunu incelemek amacıyla*” 18 Ocak’ta Tunceli Belediye Konferans Salonunda halkı dinlediler.

Yaklaşık 150 kişinin katıldığı toplantının ilk bölümünde Belediye Bşk. Yrd. Tunceli’nin eğitim, sağlık, işsizlik, köye dönüş, tarım ve hayvancılık konusundaki sorunlarını dile getirerek, milletvekillerinin bugüne kadar sürekli sorunları dinlemekle yetindiklerini artık sorunlara çözüm bulunmasını istedi.

Daha sonra söz alan Tunceli Baro Başkanı Hüseyin Aygün OHAL’in kalkmasına rağmen uygulamada farklılık olmadığını belirterek, çeşitli örnekler verdi.

Salonda polis var!

Toplantı sürerken, salondaki bir kişi, bir polisi teşhis ederek gösterdi. Çekim yapmakta olan polis kendisinin polis olmadığını, “basından” olduğunu iddia etti. Basın kartını göstermesi istenince olmadığını söyledi. Bunun üzerine dışarı çıkarıldı. Fakat 10 dakika sonra salona Tunceli Valisi Mustafa Erken geldi. Program dışı bir olaydı, kamera ve polis gitti, vali geldi. “Güvenlik güçleri”nin boşluğunu anlaşılan Vali bizzat doldurmak istemişti. “*Buradayız, ona göre konuşun*” havasını sürdürmek istiyordu.

Sorunlar çok! Ama, bu toplantılar göstermelik

Daha sonra toplantıya katılanlar tek tek söz alarak Tunceli’de yaşananları anlattılar. Genelde dile getirilenler; OHAL’in kağıt üzerinde kalktığı, anti-demokratik uygulamaların sürdüğü, mayınlı arazi, işsizlik, sağlık hizmetlerinin yetersizliği sorunları oldu. Bunun dışında gençlik üzerinde devletin yozlaştırma politikası ve Tunceli halkının hiçbir şekilde istemediği 8 barajın yapılması üzerinde duruldu.

Güncel gelişmelere bağlı olarak da Tunceli halkının ABD saldırganlığının karşısında olduğu, F tiplerindeki ve İmralı’daki tecrite son verilmesi vurgulandı.

Daha sonra, uğradığı bir haksızlık nedeniyle valiliğe dilekçe vermek isteyen ancak valinin talimatıyla şehir dışına 5 km uzakta bir yerde işkence yapılarak bırakılan, bu işten vazgeçmediği takdirde öldürüleceği tehdidini alan bir Tuncelili, bunları anlatarak karşısında oturan Tunceli Vali’sine; “Sen bir halk düşmanısın” dedi.

Valinin koruması konuşanın yanına doğru gitti ancak tepkiler üzerine geri dönmek zorunda kaldı. Vali ise, “*bu tür iddiaları yapan insanları biz kaale almıyoruz*” dedi. Salondakilerin “**peki siz kimleri kaale alırsınız?**” sorusu üzerine kalkması gerektiğini belirterek salondan ayrıldı.

TBMM İnsan Hakları Komisyon Üyeleri ise sadece dinlemekle yetindiler. Tek söyleyebildikleri “sorunları yazılı olarak iletirseniz işleme koyarız” sözü oldu. Akşam yemeğinde de Emniyet görevlileriyle beraber olacaklardı. Hem zaten bunlar kendilerinin de bildiği şeylerdi. Amaç komisyonun aldatmacadan ibaret de olsa boş durmadığını göstermekti.

Halk Nasıl Aldatılıyor?

“19 Aralık’tan bu yana, yalanları parçaladık hep. AKP’nin F tipi hapishanelerdeki zulmü sürdürme görevini üstlenmesiyle, Bakanı, müdürü şimdi çaresizce parçalanmış yalanları birleştirmeye çalışıyorlar. İzin vermeyeceğiz. İşte bir kez daha ‘yalanlar ve gerçekler!’” (TAYAD’lı Aileler)

Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü **Ali Suat Ertosun**, “Bakan adına” 16 Ocak 2003 tarihli Radikal Gazetesi’ne gönderdiği açıklamayla, F tiplerindeki zulmün avukatlığını sürdürdü. Ertosun bu açıklamasında “*F Tipi AB’ye Uymadı*” başlıklı Adnan Keskin imzalı yazıyı “eleştirip”, F tiplerinin nasıl Avrupa’nın da onayını aldığını övünerek anlatıyor. Bu cevaptan açıkça anlaşılıyor ki, F tiplerinin avukatı, bir, yalancı, iki, beyni Türkiye’de değil, üç, sayfalarca yazıyor, ama F tipi gerçeğinin etrafından dolanıyor.

Yalan söylüyor, “*F tipleri iyidir, ben söylüyorum, koskoca devlet söylüyor, inanın*” diyor.

... Peki gerçek ne?

Gerçek; ölümler, intiharlar, şizofreni olmuş insanlar, türlü türlü hastalıklara yakalanmış insanlar var F tiplerinde. Bunlar durduk yerde mi oluyor? Ertosun bunları açıklamıyor. Çünkü açıklayabileceği bir şey yok. Açıklayamadığı için bunları yok sayıyor, yok gösteriyor. Yalancı bir şahit de bulmuş; “*Avrupa beğeniyor*” diyor.

Önce bunu tespit edelim; **neden Avrupa?**

Siz Avrupa, Amerika hayranı mısınız?

Bu açıkken bir de utanmıyor, Amerika ve Avrupa’nın yarattığı dünya düzenine, onların yaptırdığı hücrelere karşı direnenleri “baticılık” ile suçluyor. Tam bir riyakarlık örneği.

1- Kendinize ait beyniniz, hukukunuz, hapishane sisteminiz neden yok? Ertosun üşenmemiş, çeşitli Avrupa kurumlarının F tiplerini ne kadar beğendiklerine dair alıntılar yazmış uzun uzun. Gerek yoktu, çünkü zaten Avrupa’nın istediklerini yapmadınız mı? Elbette beğenirler.

Hukukunuz, hapishane sisteminiz neden hep Avrupa’dan Amerika’dan? Siz onların bir “**alt organı**” mısınız? Bir şeyin iyiliğinin veya kötülüğünün “kısıtları” niye onlara göre belirleniyor? Sizin beyniniz yok mu? Sizin ulusal ölçüleriniz yok mu?

Amerika’nın diliyle, Amerika’nın beyniyle konuşuyorsunuz. Gücünüzü Amerika’dan, Avrupa’dan alıyorsunuz. Bu **övünülecek değil, utanılacak bir durumdur**. ... Bizim ölçümüz Avrupa veya Amerika de-

ğildir. Biz “Avrupa standartlarını” talep etmedik! Ama madem ki, “tanık” olarak Avrupa’yı gösteriyorsunuz; o konuyu da açalım. Onu da çarpıtıyor çünkü Ertosun.

Evet, **Avrupa’da** da tecrit var, en katı tecrit uygulaması var. Ama bu her ülkede bir kaç kişiyi geçmeyecek şekilde uygulanır. “Tehlikeli” diye niteledikleri birkaç kişinin dışında **işleyiş şudur**: kapılar gün boyu açıktır. Hapishane içinde istediğin ortak alana gidip gelebilirsin. Doğrudur, havalandırma birkaç saatle sınırlıdır. Ama bu saatlerde havalandırmaya 50-60 kişi hep birlikte çıkarlar. Avrupa ülkelerinde hemen bütün hapishanelerde ziyaretler açık yapılır. Hücre uygulaması ise, alenen mahkeme kararıyla uygulanır. Mahkeme karar alır, şu kişi şu kadar hücrede kalacak der. Bu da ancak hükümlüler için geçerlidir. Bunun dışında hücre yoktur. Tutuklu ve hükümlüler ayrı hapishanelerde tutulur. Yani F tiplerindeki gibi, fiili olarak hücre yaratıp, sonra da odaydı, hücreydi tartışmaları yoktur. TC kanunlarına göre de “suçu ispatlanmamış kişi” olarak tanımlanan tutukluya da, hükümlüye de, hücre cezasına ilişkin hiçbir mahkeme kararı olmadan hücrede tecrit etme yoktur.

2- Dünyanın neresinde 10 bin insan izolasyona tabi tutulur? Ertosun’un çarpıttığı Avrupa’da durum kısaca bu. Peki senin sisteminde nasıl?

İşte mücadele asıl buradadır; senin sistemin, 10 bin siyasi suçlu üretmiş. Senin sistemin “8 milyon işsiz” üretmiş. Senin sistemin milyonlarca gecekondulu üretmiş. ...

Sen “**neden**” diye sorgulamak yerine; bu gerçeği değiştirmek için mücadele edenleri içeri atıyorsun, 10 bin insanı “tehlikeli” ilan edip tecrit uyguluyorsun. Üstelik her gün onlarca, yüzlerce insanın “terörist” ilan edilip tutuklandığı bir ülkesin sen! Suçlu üreten, açlık üreten **sistemini sorgulamak yerine**, o sisteme muhalif olanları ezeceğim, yokedeceğim diyorsun ve bunun için F tipleri yapıyorsun. F tiplerindeki bütün işleyişin muhalif düşüncüyü değiştirmek, sindirmek üzerine şekillenmesinin nedeni bu.

Bu yüzden Avrupa ülkelerinde bir elin parmaklarını geçmeyecek insana uygulanan tecrit, senin ül-

kende 10 bin insana uygulanıyor! Dünyanın neresinde 10 bin insan izolasyona tabi tutulur? Amerika'nın Guantanamo'su hariç yoktur!

Yani sen **hem** suçlu üretiyorsun, **hem de** kendi suçunun bedellerini siyasi tutuklulara ödetmek istiyorsun. **Hayır!** Bunun bedellerini hukuken, siyaseten sen üstlenmek zorundasın.

3- Sen ne Avrupa'sın ne Amerikalı Demek ki sen ne Avrupasın ne Amerika! O zaman onların sistemini uygulamak, her şeyini ucube bir şekilde onlara benzetmek ancak bir memurluk olur. Ötesi demagojiden ibarettir.

Açık ki senin **sisteminde temelden bir bozukluk var**. Sorumlusu da sensin. Senin kafandakilerdir. Mücadele de işte tam bu noktada sürüyor aslında. Sen bunu sorgulamıyorsun, ama bizde *"terör suçlusu çok"* deyip, *"bizim özgün koşullarımız var"* deyip her türlü hukuksuzluğu, işkenceyi meşru göstermek, sorgulamadan kaçmak istiyorsun. ...

4- F Tipi Hapishanelerin Varlık Nedeni, Ertosun'un İtirafında Gizlidir: Ertosun, açıklamasına objektif bir hava vermek istemiş, ama işte tam burada onun açmazları başlıyor. Hapishanelerde tutukluların haklarını tartışırken, bakın hangi açıdan tartışıyor: *"Ülkemizin sosyal ve ekonomik bir gerçeği olan gecekondularda yaşayan insanların televizyon, buzdolabı, banyo, sıcak su, temizlik malzemeleri gibi imkanlardan yoksun bulunmasının karşısında, F tipi cezaevlerinde bu imkanların tamamının mevcut olması*

7- Bu kafanın verebileceği hiç bir eğitim olamaz! Ertosun diyor ki, *"modern eğitim yöntemleri sağlamıştır."*

Nedir bu "modern... çağdaş..." eğitim? Nasıl bir eğitim, hangi yöntemle, açıklayın da tüm kamuoyu bilsin. Hayır, açıklayamazlar. Çünkü yoktur böyle bir şey. Bugüne kadar F tiplerini överken belki yüz kez bu ne idüğü belirsiz eğitimden söz etmiş, ama tek bir kez bile, onun nasıl bir şey olduğuna dair tek kelime etmemişlerdir. ...

Amerika'yla nasıl işbirliği yapılır, nasıl uşak olunur, bunu mu öğretecekler? Özelleştirmenin faydalarını mı anlatacaklar? Halk nasıl aç bırakılır, onun eğitimini mi verecekler?

Aslında bu "eğitim" sözüyle sadece komik olmaktadırlar. Sen zaten onları farklı düşündüğü için oraya atmışsın. Şimdi de diyorsun ki, düşüncelerinizi değiştireceğim. İşte itiraf etmediğiniz tecrit zulmünün kaynağı da bu amaçtır.

Ama **değiştiremiyorsunuz** işte. Çünkü o düşünceler, değiştiremeyeceğiniz kadar güçlü; çünkü o düşünceler, gücünü, Türkiye gerçeğinden alıyor. Yoksul, televizyonsuz, temiz susuz, aç, işsiz bırakılmış halk gerçeğinden alıyor.

ve odalara her gün sıcak su ile temizlik malzemesi sağlanması takdire şayan bir uygulama...dır"

"Ülkemizde 8 milyon işsiz var iken, mahkum ailelerine devletin bakması... beklenemez. Bu, ülkemizde suç işlenmesini özendirir."

Ertosun özünde **diyor ki**, *"biz sistem olarak suçlu üretiyoruz, sistem olarak işte bu tabloyu yarattık, kötü şeyler yaptık... siz bu kötülöklere karşı çıktığınız için sizi de içeri alıp sindirmek, düşüncelerinizi değiştirmek, kendi kafamızdaki kötü düşünceleri size de kabul ettirmek zorundayız."*

Biz ne biçim devletiz diye sormaz. Bu soruyu sormayan, yurtsever, demokrat olamaz. Bu soruyu sormayan Amerikan memuru olur. Terör, as, kes, başka bir şey yok kafasında. Kendi halkına karşı dili bir karış. Ama ABD karşısında dili boğazına kaçır. Hapishanelerde Amerika'nın, Avrupa'nın silahlarıyla katliam yapmak kolay. O çok "başarılı" timlerinize Amerika'nın karşısına çıkın! Çıkamazsınız. Sizin kahramanlığınız tutsak yakınlarına, hapishanelerdekilere. ABD, Avrupa karşısında el pençe durursunuz. Niye? Çünkü diklendiğinizde IMF kredileri kesilir!

Siz Amerikan beyniyle düşündüğünüz için bu durumdasınız. Ve Amerikan beyniyle düşündüğünüz için, her türlü muhalif düşüncüyü yoketmek istiyorsunuz.

F tiplerinin mantığı, bozuk sistemi değiştirmek yerine **"düşünceleri değiştirmek"** tir! **Tecrit**, F tipi hapishanelerdeki mevcut tüm işleyişe sindirilmiş bir politikadır. Yasaklar, cezalar, psikolojik, fiziki işkence, bunların hepsi birbirini tamamlar. Sonuç olarak tutukluya dayatılan "düşüncelerini değiştireceksin" dir. İşleyiş, kurallar, öyle kurgulanmıştır ki, tutuklu sonuçta "bu yaşam çekilmez" diyecek duruma gelsin. Yoksa bir devlet, insanların birbiriyle görüşmesinden niye korksun, niye engellesin?

Bir ve üç kişilik hücreler bile devletin "tecrit etme" hezeyanına cevap olamamış durumda. Kimilerini de öyle tecrit ediyor ki, etrafındaki tüm hücreleri de boşaltıyor. Gardiyanlarla muhatap olmayacaksın. Yemeklerin, tüm ihtiyaçların, kapının alt tarafına açılmış bir mazgaldan verilir. Ki gardiyanla yüzyüze bile gelmeyesin. Ola ki onun düşüncelerini de çelersin... Sistem bölüp parçalamak, hem fiziken, hem ruhen atomize etmek üzerinedir. Tutukluların ortak dilekçe vermesi bile kabul edilmez. İnsanların görüşmesi bir yana, selam vermeleri bile yasak! Selamı yasaklayan, başka neyi yasaklamaz düşüncün. Avukata, ziyarete tutuklular adeta "kaçırılırcasına" iki tarafından iki gardiyan tarafından tutularak götürülür. Niye? Hiç bir güvenlik gerekçesi yoktur. Tek gerekçe, sindirmek, bunalımdır.

5- Koşulları da sen yaptın! ... sürekli koşulların kötülüğünden söz ediliyor ve bugün de, aynı propaganda yapılarak tutukluların hiçbir zaman dile getirmedikleri, “40-50 kişi birarada kalmak istiyorlar” demagogileri yapılıyor. Onlar diyor ki, tecriti kaldırın, bunun koşulu da belli sayıda (mimari ve sağlık yönünden bunun sayısı kimi kurumlarca 9-15 arasında değişen rakamlarla telaffuz edilmiştir) insanın birarada olmasıdır demişlerdir. Bunun nedeninin de sosyal ilişkiler ve en önemlisi can güvenliği amaçlı olduğunu defalarca açıklamışlardır.

Belirtelim; **o koşulları bizim yakınlarımız, devrimciler yapmadı.** Sakın bize “şu parti döneminde yapıldı, şu iktidarın kusuru” masallarını anlatmayın. Bu sizin sorunuzuz! Hani “devlet politikasında devamlılık esas” idi?

Burada da aynı mantık, kendisi yapmış, sonra mafya cennetine, haraç mekanlarına çevirmiş, olmamış, haydi F tipi! Bedel yine devrimcilere ödetiliyor, 104 insan katlediliyor. Peki F tipleri de olmazsa ne olacak? Bu kez başka bir sistem! O olmadı yenisini yap, 100 kişiyi daha katlet!

Tutuklular sizin kobayınız mı?

Onlarca yıl, havasız, temizlenmesi neredeyse imkansız koca koca koşullarda yaşamaya sen mahkum etmedin mi insanları? Bunun hesabını verin siz önce. Niye 80 kişilik koşullar yaptırdınız? Niye mafyaya cirit attırdınız? Devlet sen devletliğini bileceksin, bilmiyorsan o zaman yapmayacaksın. Koşulların hesabını biz size soruyoruz!

6- Gelelim Ertosun’un “toz pembe” bir tablo içine yerleştirdiği F tiplerindeki gerçek duruma: (Açıklamanın bu bölümünde Ertosun’un anlattıklarının aksine F tiplerindeki tecrit, hak gaspları, insanlık dışı uygulamalardan örnekler yer verilmiştir.)

8- Tecrit zulmünü uygulayanlar, işkencecilerlerinin, zalimliklerinin farkındadırlar; bu yalanlar, bu manevralar bundan dolayıdır! Ne Adalet Bakanı, ne müdürü, yalansız, çarpıtmasız konuşamıyorlar. TBMM’nin bir komisyonu Sincan’a gidiyor ve devrimci tutuklularla görüşüyorlar. ... Sincan “teftişinin” ardından “bize dediler ki, giderseniz kovarlar, konuşmazlar” diyor bir komisyon üyesi. Milletvekilini bile yönlendiriyor, yalan söylüyor. Hayır, böyle bir durum yoktur. Tutsaklar sorunu çözmek için gelenle niye konuşmasınlar?

... Bakın, Radikal’deki (Ertosun’un eleştirdiği yazı) Türkiye Emniyet Müdürlüğü’nden bir heyetin Danimarka’da bir hapishaneyi inceledikten sonra hazırladığı rapor üzerine yazılmıştır. ... İtirazınızı önce o

raporu hazırlayan polise yapsaydınız ya! Ama hayır, mesele F tiplerini eleştirenleri sindirmek. Bütün mesele içeride de, dışarıda da sindirmek. **“Benim dediğim gibi yaşayacaksın!”**, **“devlet gibi”** düşüneceksin; her yerde, en başta da tabii F tiplerinde dayatılan budur.

Ama bu devlet, onmilyonlarca insanını, Ertosun’un da itiraf ettiği gibi, yaşanmayacak haldeki gecekonduarda yoksulluğa, susuzluğa, elektriksizliğe, her türlü sosyal güvenceden yoksunluğa mahkum etmiş. Milyonları işsiz aç bırakmış. Ülkeyi emperyalizmin üssü yapmış.

Hayır bu devlet gibi, ülkemizi bu hale sokanlar gibi düşünmeyeceğiz.

Hapishanelerdeki de düşünmeyecek.

Onlar, ülkemizi sömürge, halkımızı yoksul yapan düzeni değiştirmek isteyen düşüncelerini koruyorlar. Ertosunların tecriti, onların düşüncelerini değiştirememiştir.

Türkiye gerçeği, aklı başında, onurlu, namuslu, dürüst, yurtsever, hiç kimsenin savunamayacağı bir haldedir. Bu gerçeğin en kanlı, en zalimane parçalarından biri olan F tiplerini de aklı başında kimse savunamaz. Yalanlar, zulmü, bu Türkiye tablosunu haklı gösterebilir mi? Yalanın hükmü, ilelebet olabilir mi? İşte açlığın ve zulmün Türkiye, işte zulmün F tipleri; ölümlerle herkesin gözleri önündedir.

TAYAD’lı Aileler

Ertosun Kimin “Adamı”

Hükümetler değişiyor, gelen hükümetler yeni bürokratlar atıyor, **Ali Suat Ertosun her iktidarda yerinde duruyor.** Üstelik alabildiğine teşhir olmuş, alabildiğine elindeki kanla oturuyor koltuğunda. Burjuva basının köşe yazarlarının dahi alay konusu olan faşist kafa yapısının kaba bir şekilde ortaya çıkmış olmasına, yani “vitri” bozmasına rağmen o hala yerinde.

Bu gerçek “hak ve özgürlükler önündeki engeller kaldırılacak” diye iktidara gelen AKP hükümetinde de değişmiyor. **Kim koruyor Ertosun’u**, kimin “adamı” ki, kimse yerinde oynatamıyor?

Üçlü kararname gereken müsteşar değişikliklerinde, Adalet Bakanlığı Müsteşarlığı’nın değiştirilmesinin daha da çetrefilli olduğu biliniyor, müdürlük koltuğu için de mi geçerli bu statü. Mesela Ertosun için “görevini yerine getirmiştir, artık kızağa çekelim” diye MGK’da karar mı alınması gerekiyor acaba!?

Öcalan Üzerindeki Tecrite Derhal Son Verilmelidir!

İmralı hapisanesinde tutulan Abdullah Öcalan, 7 haftadır avukatlarıyla ve ziyaretçileriyle görüştürülmemektedir. Avukatlarının ve ziyaretçilerinin haftalardır görüştürülmemesi, en azından telefonla görüşmeye bile imkan tanınmaması tamamen kasıtlıdır.

AKP'li Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in yaptığı açıklamalar, "hava muhalefeti" diye gösterilen bahaneler ise ancak mizah konusu olabilir. F tiplerindeki tecriti de inkar eden Adalet Bakanı bu konuda da çapını göstermiştir.

Dünyada böyle bir hapislik yoktur. Böyle bir hapisane anlayışı olamaz. Kabul edilemez.

Bir adanın içine, tek başına konulmuş, her türlü hakkı elinden alınmış ve onu tutsak edenlerin keyfiyetine bırakılmış bir hükümlülük, ne oligarşinin yasalarında vardır, ne de o "uymaya" çalıştıkları Avrupa normlarında.

İmralı statüsü, hiç bir hukuki, haklı, meşru bir gerekçeye oturtulamaz.

Abdullah Öcalan'a karşı uygulanan baskı ve tecrit, genelde tüm halkımıza karşı uygulanan despot politikaların, halkın taleplerine kulak tıkayan tavırların devamı olduğu gibi, Öcalan'ın özel konumu nedeniyle "Kürt sorunu" konusunda da oligarşinin ikiye bölünmüşlüğü, baskı ve asimilasyondan, sindirmekten vazgeçmediğinin göstergesidir.

Bir siyasi öndere alınmış tavır, o önderin temsil ettiği kesimlere, onun savunduğu taleplere karşı da alınmış bir tavidir.

As, kes, yoket, sindir, tecrit et... Devletin başka bildiği bir şey yoktur. Öcalan, İmralı'da kontrgerilla mantığı ve yöntemleriyle tutulmaktadır.

Öcalan'ın can güvenliği tecritin kalkmasına bağlıdır. Tecrit sürdürüldüğü müddetçe, kimse Öcalan'ın can güvenliğinden emin olamaz, iktidar şüphelerden kurtulamaz.

Tecrit, derhal kaldırılmalıdır.

Öcalan'a uygulanan özel statüye son verilmeli, normal bir hapisaneye sevk edilmeli ve kendi istediği insanlarla bir arada kalabilmelidir. Öcalan'ın can güvenliğini kısmen sağlayacak olan budur.

İmralı'da da, F tiplerinde de görülen odur ki; buraların yönetimi, hangi yöntemlerin uygulanacağı Genelkurmay'ın yetkisi dahilindedir. AKP iktidarı, ge-

nelkurmay politikalarını uygulayan bir kukla durumundadır.

Devletin koskoca bakanı, tüm kamuoyunun karşısına geçip *"görüştürmeme diye bir şey yok, ne zaman isterlerse görüştürüyoruz"* (17 Ocak tarihli açıklaması) diyor.

YALANI

Bu kadar aleni yalan söylemenin tek bir anlamı vardır: biz devletiz, ister görüştürürüz, ister görüştürmeyiz, ister tecrit eder, ister katlederiz...

Sorun, tek bir kişinin tecrit edilmesinden öte bu mantıktır.

Bu mantık tüm halka karşı, tüm halka düşman bir devlet mantığıdır.

Bu mantığa, bu politikaya karşı çıkmak, demokrat, yurtsever herkesin görevidir.

TAYAD'lı Aileler

Öcalan'ın tecritini protesto eylemleri Türkiye'de ve yurtdışında sürüyor. Devlet aldığı kararla şimdi gösterilere müdahale ediyor. Bu kendi hukuksuzluğunu gizleme telaşının ürünüdür. Saldırı tecrit politikasının bir devamıdır. Hak ve özgürlüklerden sözeden AKP iktidarı hem tecritte hem de en doğal hak ve özgürlüklerin kullandırılmamasında MGK ile birliktedir.

Kürt politikasında İmha Ve Tasfiyeye Devam!

Geçtiğimiz hafta 14-17 Ocak tarihleri arasında Hani-Lice kırsalında KADEK'e bağlı HPG gerillalarına yönelik gerçekleştirilen operasyonlar sonucunda 12 kişilik gerilla grubu katledilirken, çatışmalarda 1'i astsubay 5'i er olmak üzere 6 asker öldü. KADEK Başkanlık Konseyi çatışmayı doğrularken, operasyon "savaş ilanı" olarak değerlendirildi ve "Türkiye Parlamentosu, aldığı kararları bir kandırma ve yanıltma aracı olarak kullanmak istiyor. Bu açığa çıktı. Savaş tutumları körüklendi, çözüm için adım atmayacağı açığa çıktı." denildi. (KADEK Başkanlık Konseyi Üyesi Osman Öcalan, 19 Ocak Y.Özgür Gündem)

Oligarşi "terör" demagojilerine sarılarak, imha saldırısını Irak'ta Amerika'nın yanında yer alma malzemesi haline getirmeye çalışırken, bir generalin ağzından bütün kafa yapısını ortaya koydu.

Diri diri yakan ahlak konuşuyor: "12 LEŞ ALDIK"

Tümgeneral Ali Nihat Özeyranlı çatışmada ölen uzman çavuşun Iğın'daki cenaze töreninde "merak etmeyin, kanımız yerde kalmadı, 12 leş aldık" dedi.

Atatürk'ün önüne serilen Yunan bayrağını çiğnememesi ile övünen oligarşinin ordusunda, bir düşmanın mertliğinden, dürüstlüğünden eser bulamazsınız. Amerika'nın ahlakı içlerine öyle sinmiştir ki, kim olursa olsun unutulmaması gereken halkın değerlerini postalları altında ezmekten geri durmazlar.

Bu ahlakı yeni tanımıyoruz. Copla tecavüz eleştirisine karşı, "ne gerek var ki, taş gibi askerlerimiz var" diyen ahlaktır bu; muhalif gazetecilerin "makatlarına süngü takip gezdiren" ahlaktır bu. Yıllarca bölgede kadınlara, kızlara, duvağının gölgesi altına vurmuş gelinlere tecavüz edenlerin ahlakıdır bu.

Namuslu bir ordu komutanı, düşmanı için "leş" demez. Dünyanın her yanında, yazılı olmayan bir kural gibidir. İstisnası Afganistan'da köyleri bombalayan Amerikan pilotunun kendini futbol maçında gibi gördüğü ahlaktır. Katlettiği gerillalar için "leş" diyen tümgeneral de o ahlakın eğittikle-

rinden sadece biridir. Amerikan donlarını giymekten, Amerikan müfredatlarına göre eğitmekten beyinleri de o ahlakla donatılmıştır. İlkellik, kaba faşist kafa yapılarıyla her dönem halkın karşısında, halkın değerlerinin karşısındırlar.

Bu sözleri söyleyen bir ordunun ahlakını, politikasını, halka nasıl baktığını düşünün. Katliamları yapan, halkın üzerine kurşunlar yağdıran, kadınlarımızı diri diri yakarken kahkahalar atan ahlaktır bu.

İmha ve Tasfiye Uzlaşma Noktası

Oligarşinin "AB uyum yasaları"yla Kürt gerçeğini kabul etmesi, "Kürtçe" özgürlüğü, (ve KADEK'in silahlı eylemlere son vermesi kararı) katliamcı, asimilasyoncu Kürt politikasını değiştirmeli. AKP de bu politikanın bir parçasıdır.

AKP iktidarı Kürt sorununda Genelkurmaycılığı şu ana kadar kanıtlamıştır. Tayyip Erdoğan'ın Rusya gezisinde bir Kürt işçisine, "sorun yok de, sorun olmaz" sözleri bu uyumun bir ifadesiydi. Tecrit ve Kürt halkının haklarına ilişkin somut ve gerçekçi hiçbir adımın atılmaması, terör demagojilerine aynı şekilde sarılma ise bunun teyid edilmesi oldu. Sözde "Kürt sorunu"nu kabul etseler de, pratikte inkarı esas. Bu nedenle "AB'ye uyum" adına çıkarılan yasaların, diğer tüm yasalar gibi, AB'ye kabul edilebilmek için zorunlu olarak çıkarılan yasalar olduğu unutulmamalıdır.

Bu göstermelik yasalardan Avrupa ve ABD'nin "memnuniyet" bildirmesi de şimdi daha iyi anlaşılmalıdır; ne kendi elleriyle teslim ettikleri Öcalan'ın tecritine bir laf söylüyorlar, ne katliamlara.

Nasıl, hangi yol ve yöntemle olursa olsun **imha ve tasfiye**: emperyalizm ve oligarşinin uzlaştığı Kürt politikasıdır. KADEK'in, silahlı güçleri öncelikli olmak üzere, bütün yapısının dağıtılması, örgütsüzleştirme, bu oranda da asimilasyona daha da hız verme konusunda Avrupa-ABD ile oligarşi arasındaki fark olsa olsa yöntemler konusundaki farktan ibarettir. Biri Kürtlere kısmi hakları verip KADEK'i imha edelim derken, ötekisi ne hakkı, ne kültürü, ne hukuku diye daha kaba bir imha ve tasfiyeden yanadır. Varacağı nokta ise aynı.

Amerikan saldırganlığının sonu, ne de dünyada gerçek barışın tesisi olmadığı gerçeğini çarpıtıyorlar. Bu, ister teorik olarak “emperyalizm değişti” saçmalığı üzerine oturtulsun, isterse başka dahi-yane “taktikler” adına yapılsın, aynı yanlış yönlendirilmeden, aynı şekilde, tıpkı terör demagojisinde olduğu gibi, emperyalistlerin değirmenine su taşımaktan başka bir işe yaramaz.

Halkların Amerikan saldırganlığına karşı direnme hakkını savunmaya, emperyalizm, dolayısıyla işbirlikçi oligarşi mutlak ki, tahammül edemeyecek, şimdiki gibi gösterilere de müsamaha göstermeyecektir. Her konuda gerçeği tüm çıplaklığıyla dile getirmenin, bunun bedellerini gerektiğinde ödemenin doğal sonucudur bu da. Kendine sol, ilerici, sosyalist, devrimci diyenler gerçekleri dile getirmekten geri duramaz. Aksi durumda, taşıdığı sıfatların içeriği boşalacağı gibi, icazetçiliğin ne-reye kadar gideceği ve nasıl bir düzen bataklığına sürükleyeceği de kimse için sır değildir!

Dikkat edin, aynı kesimler Türkiye’nin Amerika’nın savaş karargahı olmasına, yani bırakın Irak halkını, bırakın anti-emperyalist, enternasyonalist olmayı, katliam ortaklığı karşısında dahi aynı icazetçilik ile, doğru hedeflere yönelmemektedirler. Örneğin, Amerika ile bizzat pazarlıkları yürüten **genelkurmay hiçbirinin gündeminde değildir**. Amerikan üslerinin kapatılması, NATO’dan çıkılması, Amerika ile bütün ikili anlaşmalara son verilmesi gibi talepler ya yoktur, ya da çok cılız bir şekilde usulen dile getirilmektedir.

Bu kesimlerin, 1991 Körfez Savaşı’nın deneyleri olmasa, Amerika’nın oldukça kaba bir şekilde dile getirdiği saldırganlık stratejileri tüm dünyaca bilinmese, tıpkı Afganistan saldırısındaki gibi bugün de “teröre de savaşa da karşıyız”, “Ne Saddam ne Amerika” demeleri şaşırtıcı olmayacaktır. Aynı mantık yerinde durmakta, sadece hayatın kendisi icazetin o noktaya kadar savrulmasının önünü kesmektedir.

Evet, barış istiyoruz!

Belirtelim ki, hiçbir devrimci savaştan yana, barışın karşısında değildir. En büyük barış savunucuları da devrimcilerdir. Ama **nasıl bir dünyada, nasıl bir ülkede ve kiminle, nasıl bir barış** sorusunu sormadan da soyut bir barışçılık yapmanın halkların direnişlerine vereceği zararı bilirler. Barıştan, şiddete son vermekten sözeden, terör demagojisi yapan egemenlerin karşısına, Küba lideri

Amerikan imparatorluğunun saldırganlığı karşısında, korkunç bir adaletsizlik ve zulüm dünyasında halklar kiminle, nasıl barışacaklar? “Barış, barış” diyenler Irak halkı başta olmak üzere dünya halklarına ne diyor, neyi öneriyorlar? Barış, Amerikan imparatorluğuna direnmemenin, teslimiyetin adı mı?

Castro’nun dile getirdiği gibi *“soygun felsefesine son verin, savaş felsefesi de ortadan kalkar.”* (Politik Yazılar, Che. s.196) diye çıkarlar. Tam bir riyakarlık örneği olan burjuva hümanizmasıyla bakmazlar savaşa ve barışa. *“Sosyalistler sosyalistlikten vazgeçmeksizin her türlü savaşa karşı olmazlar.”* (Lenin, Sosyalizm ve Savaş Syf:55)

Yani, soygun ve zulüm demek olan emperyalizm varolduğu sürece barıştan söz etmek, halklara direnmeyin, Amerikan imparatorluğuna ve onların işbirlikçilerine boyun eğin, koskoca bir kıtanın üç Amerikalı tekelin gelirine eşit olduğu, bir milyardan fazla insanın içecek temiz su bulamadığı, açlığın ve sefaletin kol gezdiği bir adaletsizliğe isyan etmeyin demekten başka bir anlam taşımaz. Halklara bunları vaaz edenlerin durdukları yer o zaman tartışma konusu olur.

Sınıfların ortaya çıkışından bu yana halkların sürekli savaşlar içinden geçtiğini belirten Mao, savaşların nasıl ortadan kalkacağını şu sözlerle ifade eder;

“İnsanoğlu bir kere kapitalizmi ortadan kaldırdı mı, sürekli barış dönemine varacak ve artık savaşın gereği kalmayacaktır? O zaman ne orduların, ne savaş gemilerinin, ne askeri uçakların, ne

de zehirli gazların gereği kalmayacaktır. O andan itibaren ve sonsuza dek, insanlık bir daha savaş nedir bilmeyecektir. Daha şimdiden başlayan devrimci savaşlar, sürekli barışı gerçekleştirmek için verilen savaşın bir parçasıdır...”

O zaman, bu sürece dek, hangi savaşların karşısında olacağımız, Amerika'nın imparatorluk saldırılarında nerede duracağımız önemlidir. Bunu da savaşları ikiye ayıran Mao'dan aktaralım:

“(...) Tarih, savaşların haklı ve haksız olmak üzere ikiye ayrıldıklarını gösteriyor. İlerici olan bütün savaşlar haklıdır, ilerlemeye engel olan bütün savaşlar ise haksızdır. Biz komünistler, ilerlemeye engel olan bütün haksız savaşlara karşıyız, ama ilerici, haklı savaşlara karşı değiliz. Biz komünistler haklı savaşlara karşı olmadığımız gibi, bu savaşlara faal olarak katılırız. Haksız savaşlara gelince, Birinci Dünya Savaşı, her iki tarafın da emperyalist çıkarlar uğruna çarpıştığı bir savaştı; bu yüzden bütün dünya komünistleri o savaşa kararlı bir şekilde karşı çıktılar.

Böyle bir savaşa karşı çıkmanın yolu, savaş patlamadan önce onu engellemek için elden gelen her şeyi yapmak ve patlak verdiğinde de, mümkün olan her yerde savaşa savaşa, haksız savaşa haklı savaşa karşı çıkmaktır.” (MAO ZEDUNG Seçme Eserler Cilt.II Kaynak Yayınları)

Halkların teslimiyeti barış değildir

Geçen haftaki sayımızda **“savaşa hayır”** sloganının neden yanlış olduğunu yazmıştık. **Yanlıştır**, çünkü ortada bir savaş değil saldırganlık vardır.

Aynı şeyi “barış” için de söyleyebiliriz.

Egemenlerin dilindeki “barış”, Irak'ın teslim olmasından başka bir anlam taşıyor. Amerika ve bölgeye ABD denetimli “barış turları” düzenleyen AKP hükümeti, *“Barış Saddam'ın elinde”* derken de bunu kastediyorlar. Yani, Saddam direnmez, teslim olursa, ya da son günlerde tartışıldığı gibi, ülkesini terk ederse “barış” olur!

Evet doğru böyle olursa, Irak bombalanmaz, ama bunun bir barış olmayacağı da kesindir. Bu işkencecinin karşısındakine “kendine eziyet ettirme” demesine benzer. Saddam da zaten bir diktatör değil mi, denilecekse hemen belirtelim ki, bu hiçbir şeyi değiştirmez ve oynanmak istenen emperyalist oyunun sadece perdesi olabilir.

Aynı mantığı tarih içine uyarlırsak daha iyi anlaşılacaktır.

Örneğin, kölecî dönemde kölelere efendilerine karşı isyan etmemeleri öğütlenerek pekala “barış” sağlanabilir, ne bugün dillerden düşmeyen Sparta-küsler olur ne de köle isyanları olurdu! Ya da feodal dönemin burjuvazisine ve köylülere feodal beylere karşı isyan ettikleri, düzenlerini yıktıkları için savaş yanlısıdır diyebiliriz. Ya da ülkemizden düşünürsek, kurtuluş savaşı karşısında meydanlarda “yaşasın barış” sloganlarıyla gösterilerin yapıldığını düşünün; kime, neye hizmet ederdi? Veya dünyayı Nazilerden kurtaran ve sadece Stalingrad'ta bir milyon insanını feda eden Sovyet halklarının haklı direnişleri karşısında aynı barış sloganlarıyla çıkıldığını düşünün; kimin işine yarardı. Örnekleri uzatabiliriz.

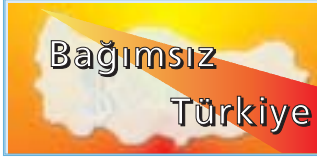
Elbette bu mantığı yürütmenin kendisi dahi komiktir. Çünkü onlar haklı bir savaş yürütmüş, gerici olana karşı isyan etmişler, işgale karşı direnmişlerdir.

Amerika'nın karşısında olmak, halkların direnişini savunmaktır

Dün Afganistan, bugün Irak, yarın neresi olacağı üzerine tahminler yapmaya gerek yok, ABD'nin saldırganlık doktrini (Bush Doktrini), neresi olacağını “tüm dünya imparatorluğumuzun önünde diz çökene kadar” diye açıkça dile getiriyor.

Sınıflı toplumlar olalıberi halkların en kutsal hakkı olan zulme, sömürüye ve işgallere karşı direnme hakları, işte bu nedenle bugün çok daha yakıcı bir gerçektir. Emperyalistler medya kampanyaları ile, gerçekleri çarpıtmaları, şu ya da bu ülkeye saldırı gerekçeleri yaratmaları pekala mümkün. Uluslararası kuruluşlar denilen kurumlardan, BM'den, NATO'dan vs. kendilerince kararlar çıkarmaları da, emperyalistlerin kendi aralarında çıkarılarda anlaştıkları oranda aynı şekilde mümkün. Demek ki, bu saldırganlığı durdurmanın geriye tek yolu kalıyor; halkların direnişi.

Bugün saldırıyla karşı karşıya olan Irak halkının bu hakkını savunmak, teşvik etmek, cesaret vermek, çeşitli biçimlerde Irak halkının yanında, Amerika'nın karşısında yer almak anti-emperyalist olmanın, Amerikan imparatorluğuna karşı olmanın bir gereğidir. Bu ise “her türlü şiddete karşı olmakla”, “barış deklarasyonları” yayınlamakla, meydanlarda “Savaşa hayır... barış hemen şimdi” demekle mümkün değildir.

Pearson Büyükelçi mi TC Başbakanı mı?

Amerika sadece, işbirlikçi Genelkurmay'la pazarlıklar yürütmekle, hükümete isteklerini kabul ettirmek için bastırmakla yetinmiyor. Bunun yanı sıra, sermayeden partilere, medyadan Kızılay'a kadar yaptığı görüşmelerle saldırıya destek olmalarını sağlamaya çalışıyor.

Görüşmeleri yürüten ise, geçen hafta bu köşede "sömürge valisi işlevine sahiptirler" dediğimiz Amerikan büyükelçisi Robert Pearson.

Amerikan basınında, "*Türk liderliği kamuoyunu savaşa hazırlamada başarısız oldu*" haberleri çıkıyor, "*TBMM'deki bir oylamada Amerika'ya destek kararının çıkmasının zor olacağı*" haberleri yoğunlaşıyor ve Pearson bu aşamada harekete geçiyor ve bir büyükelçiden çok bu ülkenin gerçek yöneticisi olarak kamuoyunu saldırıya hazırlamak için çeşitli kesimleri sıraya diziyor.

"...*elinde paket, cebinde mektup' kapı kapı işadamları örgütlerini dolaşması boşuna değil. Büyükelçi, 5 milyar doları 'cash' 'total' (toplam manasında) 14 milyar dolarlık bir paketle geziyor ortalıkta.*" (basından Zülfikar Doğan)

Bir hafta içindeki görüşmelerden bazılarını bakmak bile, sömürge bir ülkenin içinde bulunduğu aşağılık tabloyu görmek için yeterlidir:

- İstanbul'da patronları ABD Konsolosluğu'nda toplayarak savaşın nasıl kar getireceğini anlattı.

- Kızılay'ı ziyaretinin nedeni ise, "*olası göçe karşı önlemleri sormak*" olarak yansıdı. (Siz bunu bölgede görev yapacak tüm kesimlerden işbirlikçi devşirme görüşmesi olarak okuyun)

- AKP Genel Başkanı Erdoğan'la görüştü.

- AKP ve CHP'nin grup başkanvekillerini büyükelçiliğe çağırıp gelişmeler hakkında briefing verdi.

- TBMM Dışişleri, Plan ve Bütçe ile Milli Savunma Komisyonu üyelerini ve Meclis Başkanı Bülent Arınç'ı aynı şekilde elçilikte briefing vermek için davet etti. Ancak grup başkanvekillerinin tavrı eleştirisi konusu olduğu için komisyonlar ve Arınç daveti kabul etmediler. Ama gerekçeleri; "*sen kimsin, bizim hükümetimiz var, bilgi vereceksen ona ver, biz*

sömürge valilerinden emir almayız" olmadı, kimisi "*işlerinin yoğunluğunu*" gerekçe gösterdi, kimisi de, "*bizim gelmemiz yanlış anlaşılır sen TBMM'ye gel*" dedi. Sanki TBMM çatısı altında olunca Pearson'un işlevi değişmiş olacak gibi! ABD elçiliğinin tabelasına "**TC Başbakanlığı**" yazılmasında sakınca olmayan bir tablo!

Dikkat edin ne "milli ordu"nun ne de "İslamcı demokrat" AKP iktidarının Pearson'a yönelik tek bir açıklaması yoktur. En diplomatik üslupla dahi "herkes kendi alanından sorumludur" deme gereği dahi hissetmemekte, Pearson'un görüşmeleri sonrası TÜSİAD'ın, TOBB'nin savaş çıkırtkanlığı yapmalarını sorgulamamaktadırlar.

Efendi pervasız! Bekleyecek zamanı yok, her yönden kuşatmak, **Amerikancı saldırı cephesi** oluşturmak için uşağının halkın gözünde ne hale geleceğini dahi hesaplamaya gerek görmüyor.

İşbirlikçilerin ise alabildiğine ar damarı çatlamış, gizli saklı olan hiçbir şeyin olmadığı bu tablo kanıksanmış ve kanıksatılmak istenmektedir.

Kabul edecek miyiz?

TAYAD'dan AÇIK ÇAĞRI

Biz De TBMM'ye Briefing Vermek İstiyoruz!

TAYAD'lı Aileler, yaptıkları bir açıklamayla, grup grup ABD Büyükelçisi'nden briefing alan TBMM üyelerine "bizi dinleyin" çağrısı yaptılar. Açıklamada özetle şöyle deniliyordu:

"Amerikan Büyükelçisi'ni dinliyorsunuz, bizi dinlemiyorsunuz. ABD Büyükelçisi "briefing" vermek için üstelik sizi kendi ayağına çağırır, yine koşa koşa gidersiniz.

Ama biz, TBMM kapılarına kadar geldiğimiz halde bizimle görüşmezsiniz.

Biz de anlatmak istiyoruz. Buyrun, biz de briefing verelim size. Yalancı medyadan, katliamcı bürokratlardan yalan-yanlış, çarpık-çurpuk öğrendiğiniz olayların, olguların gerçeğini anlatalım.

(...) TÜSİAD çağırır, koşa koşa gidersiniz. TOBB çağırır, gidip dinlersiniz. Amerikan temsilcileri, TÜSİAD temsilcileri bir dakika bile bekletilmez kapınızda. Hemen buyur edersiniz.

(...) Bizi dinlemeyip, Amerikalıları dinlemek için koşuşanlar, bizi yollarda coplattırıp, Başbakanlık önünde gözüktüne aldrıp Amerikalıların ayaklarına kırmızı halı serenler, bizden değildir."

IMF geldi, talimatlarını verdi; HALKIN CANI YANACAK!

IMF Birinci Başkan Yardımcısı Kruger Türkiye'deydi. Bundan önceki IMF'ciler gibi o da talimatlarını sıralayıp uçağına binip gitti.

Anne Kruger'in isteğı üzerine YPK (Yüksek Planlama Kurulu) kaynak arayışına girdi ve tahmin edileceğı gibi halkın lokmasından başka kaynak bulamadı! İşte "yeni kaynak"lar:

- İşçi ikramiyeleri ödenmesin...
- Kamu işçisinin zam oranı düşük tutulsun
- Dernek ve vakıflara bütçe yardımı bitsin..
- Kamuda orjinal ilaç yerine 'eşdeğer ilaç' yaygınlaşsın.

İşçinin ikramiyesi ödenmeyecek... Kamu işçisinin zaten kuşa döndürölmüş zam oranı kesilecek... Orjinal ilaç yerine, ucuz, etkisiz ilaçlar kullanılacak. Can nasıl olsa halkın canı!

"Makro dengeler" diye yutturdıkları, halkın yoksullaştırılmasıdır

Aynı günlerde ölkemizde teftişte bulunan Dünya Bankası Başkan Yardımcısı Johannes Lim de "makro ekonomik dengelerin sağlanabilmesi için mevcut reformların hızlı uygulanması" gerektiğini buyurdu.

Nedir bu "hızla uygulanacak reformlar" dersiniz, ceva-

"makro ekonomik
denge" dedikleri

"Vergi barışı" değil; Soyguncuların saldırısı

AKP'nin "vergi barışı" adını verdiği vergi affı yasası TBMM Genel Kurulu'nda geçen hafta kabul edildi. Soygunun ve soyguncuların aklanmasından, siz soymaya devam edin demekten başka hiç bir anlamı olmayan bir soygun yasasını "barış" adıyla ambalajlamak, utanmazlıktır. Halkın aleyhindeki herşeyi "barış, demokrasi, refah" diye allayıp pullayıp sunmanın en kaba örneklerinden biridir.

AKP'nin çıkardığı "büyük hırsızlara af" yasası, 12 Eylül'den sonra çıkarılan 2801 sayılı vergi yasasından sonraki en kapsamlı "vergi affı" yasasıdır. Soyguncuları kklamakta, kendinden önceki iktidarlardan daha "gözükara" davranmıştır AKP. Çalanlara, hortumlayanlara, çalmaya hortumlamaya devam edin, biz yanınızdayız demiştir.

AKP bu yasayla, aynı zamanda IMF'ye verilen sözlerden birini de yerine getirmiştir. IMF'ye söz verilen

ama çeşitli tepkiler ve hesaplar nedeniyle bugüne kadar gerçekleştirilemeyen "geçikmiş vergi yükümlölüklerinin çözümü için gereken düzenlemelerin yapılması" (IMF'ye verilen Niyet Mektuplarından) böylelikle tam da IMF'nin istediğı gibi yerine getirilmiştir.

"Nereden bulursanız bulun"!

AKP'nin "vergi barışı" kara paranın aklanmasını da sağlama amacı güdüyor. Yeni yasadaki "matrah artırım"na(*) ilişkin düzenlemeyle, 1998-2002 arası için KDV matrahlarında yapılacak değışiklikle, "vergi kaçarak servet sahibi olanların vergi incelemesi yapılmayacak ve kaçırdıkları vergiler kendilerine kalacaktır".

Bunun neresi "barış"? Karaparacıların affını, vergi kaçakçılarının, naylon faturacıların affını, soygunun, hortumun yasallaştırılmasının adını "barış" koymak, AKP'nin en son "takiyye" buluşu olsa gerek.

(*) Matrah: Bir verginin miktarını belirtmek için temel olarak alınan değer.

bını yine soframızdan eksilen lokmalar verecek. YPK tarafından hazırlanan **6.2 katrilyonluk zam paketi**, 10 gün içinde yürürlüğe girecek.

Hatırlanacağı gibi AKP seçim meydanlarında yoksulluğu alt edeceklerini, IMF programının sosyal ayağının eksik olduğunu, gidereceklerini beyan edip durdu. Bugün daha iyi görüyoruz ki tüm düzen partileri gibi halka yalan söyledi. Halkın yoksulluğuna çare bulmak bir yana, halkı daha da yoksullaştırmak için elinden geleni ardına koymuyor.

6.2 katrilyonluk zam paketinde yukarıdakilere ek olarak,

-Köprü ve otoyol ücretlerine zam.

-Bağ-Kur primlerini ödemeyen çiftçiye devletten doğrudan gelir desteğinin kesilmesi de yer alıyor.

Bu "kaynak" yaratma yöntemlerinin yeni bir "acı reçete" mi olduğunu soran gazetecilere, Başbakan Yardımcısı Abdüllatif Şener "Biz acı reçete bilmeyiz. Bizim reçetemiz tatlıdır" diye adeta halkla alay edercesine bir cevap veriyor.

AKP de bundan önceki hükümetler gibi IMF ile beraber halkı yoksullaştırmaya devam ediyor.

Hep aynı taktik, hep aynı taktik

"Enkaz edebiyatı yapmayacağız" demişti Tayyip, enkaz edebiyatına başladılar bile. Şimdi de en klasik, en bayatlamış taktiğe başvurup halktan "bir müddet kemer sıkılmasını" istemeye başladılar. Oysa bundan da söz etmiyorlardı hiç seçim meydanlarında.

Demirel, Çiller, bunlardan daha dürüsttü demek ki; onlar hiç olmazsa, halktan 500 gün isteme, 200 gün isteme işini seçim meydanlarında yaptılar. Bunlar "hemen dertlerinize el atacağız, yaralarınıza merhem olacağız" diyorlardı.

Yaraya tuzruhu döküyorlar.

IMF talimatlarını uygulamanın zamanı gelince, artık demagojileri sürdürmek zorlaştı. IMF geldi, kel göründü.

Abdullah Gül de "süre" istiyor şimdi halktan: "Hep beraber 6 ay, 1 sene yürüyeceğiz. Bunu yaparken bütün toplum kesimleri belki biraz sıkıntı çekeceğiz. Ama ondan sonra hepimiz refaha ulaşacağız. Bu sıkıntılı dönemde hepimiz bu sıkıntıyı yüklenerek, çamurlu yoldan asfalta çıkacağız." (20 Ocak Vatan, Abdullah Gül)

Açın gazeteleri, on sene, yirmi sene, otuz sene önceki gazetelerde aynısını bulursunuz bu cümlelerin. Bayatlamış, kokmuş sözler bunlar.

O "kemer sıkma"ların sonucunda kimin "refaha" kavuştuğunu, kimin fukaralığa gömüldüğünü biz biliriz.

Sonuç da aynı olacak!

IMF ve Dünya Bankası biliniyor ki, şimdi çantasında

özelleştirme, zam talimatlarının yanısıra ABD'nin savaş planlarını da taşıyor. Türkiye'ye açılacak krediler, ABD saldırganlığına verilecek desteğe bağlanmış durumda. Bunu açıklan telaffuz etmiyorlar, ama herkes bunun böyle olduğunu biliyor.

AKP, Çiller'lerin, Ecevit'lerin gittiği yoldan gidiyor. Bu yüzden de burnu bataklıktan kurtulamayacak. Krizlerden kurtulamayacak.

Artık biliyoruz ki ülkemize her geçen gün artarak devam eden sosyal siyasal ve ekonomik kriz IMF reçeteleri ile düze çıkarılamıyor. 2002 yılında yapılan tüm ekonomik istatistikler bu durumu doğrulayan verilerle doludur.

İşte Kruger'in söylediği gibi 2003 yılında da IMF reçeteleri aynı. 2002 yılında olduğu gibi uygulandığında halkın açlık ve yoksulluğu daha da büyüyecek. İşten çıkarılmalar sürecek. Yine 2002 yılında olduğu gibi 2003 yılında da yapılacak istatistikler halkın açlık ve yoksulluğunun nasıl büyüdüğünün verileri ile dolu olacaktır.

TOBB'dan hükümete koşul

- Hükümetten patronlara biat-

Hükümet geçen hafta "ekonomi zirvesi"nde TÜSİAD ve TOBB patronlarıyla bir araya geldi. TOBB yönetimi, hükümete "popülizm yapmama şartıyla altı ay destek!" koşulunu koydu. Başbakan da kabul etti bu koşulu... Yani ne demek bu, patronlar ne diyor: Halkın ümûğüne basarsan seni destekleriz; yani, "bizim yüzümüz gülsün"...

Bütün iktidarlar, tekelci burjuvazinin yüzünü güldürüyor; onun koşullarını kabul ediyor, onun talimatlarını dinliyor.

450 üyeli TÜSİAD'ın sesine kulak veren AKP, yüz bin üyeli TOBB'un koşullarına boyun eğen AKP, 70 milyonun sesini duymuyor bile. Oradan gelen sese kulakları kapalı. TÜSİAD'ı gücendirmeyelim, TOBB'u gücendirmeyelim diye kırk takla atıyor, her türlü kişiliksizliği sergiliyorlar, ama halk karşısında "kemerleri sıkmamız lazım"dan başka söz etmiyorlar.

"Milletin iradesi"yle hükümet oldular, "patronların iradesi"yle yollarına devam ediyorlar.

Kaynak mı lazım; adres belli: Halk!

Kaynağın aktarılacağı adres de belli: patronlar.

IMF-AKP Saldırıyor Konfederasyonlar "Kumda Oynuyor"

Soygun sürerken, ülke ABD üssü yapılırken, tekelleri iktidara ultimatomlar verirken, iki büyük işçi konfederasyonu hala mücadeleden kaçıyor. Kaçtıkça, kendi altlarını da oyuyorlar. Bu gerçeği çoktan görmüş olmalarına rağmen, adeta tasfiye edilmeyi, giderek lağvedilmeyi kabul etmiş bir durumdadılar.

IMF talimatlarıyla AKP bakanlarınca açıklanan "kaynak yaratma programına" bakın; her satırı işçilere, memurlara bir saldırı. Her maddesi ya bir hakkı gasbediyor, ya bir zam, ya işten çıkarma öngörüyor. Bir de bu konfederasyonların yaptıklarına bakın:

"Türk-İş özelleştirmeyi takip edecek... Türk-İş, hükümetin açıkladığı son özelleştirme programını izlemek ve politika oluşturmak amacıyla konfederasyon bünyesinde komite kuracak."

Daha takip edecek ne kalmışsa. Özelleştirilecek bir şey kalmamış, Türk-İş daha özelleştirme konusunda politika oluşturmak için komite oluşturmayla meşgul...

Türk-İş, hele bir bakalım deyip özelleştirmeyi takip edecek... sonra komite kuracak, sonra politika oluşturacak, sonra da o politika doğrultusunda mücadele(!) örgütleyecek... Nasrettin Hoca'nın "ölme eşeğim ölme..." sözünü hatırlatmıyor mu size de?

*

DISK de farklı durumda değil. İşte DISK cephesinden yansıyan son iki açıklama:

"DISK zorunlu tasarrufların ödenmesi için hükümete üç yıllık ödeme planı önerdi..."

"DISK 2004'e hazırlanıyor... DISK 12. Olağan Genel Kurul 13 Şubat 2004'te yapılacak..."

PETKİM, TÜPRAŞ, İGSAŞ İşçileri Eylemde "KİT'leri Satan Ülkeyi Satar!"

AKP iktidarının özelleştirmedeki öncelikli hedefleri arasında yer alan **Aliağa PETKİM, TÜPRAŞ Kocaeli İGSAŞ, Kırıkkale TÜPRAŞ** işçileri, 21 Ocak'ta iktidara karşı eylemdeydiler.

Petrol-İş üyesi işçiler, Aliağa'da sabah gece vardiyasın-

Sağlık İşçileri Ankara'da Hak Aradı

Malatya Ekmek ve Adalet- Sendikalaştıkları gerekçesiyle Malatya Üniversitesi Tıp Merkezi'nden atılan Sağlık-İş üyesi işçiler, 20 Ocak'ta PTT önünde bir açıklama yaparak Ankara'ya doğru yola çıktılar.

21 Ocak'ta Ankara'ya ulaşan yaklaşık 100 işçi, Sağlık-İş Genel Merkezi'nde yaptıkları açıklamanın ardından üzerinde "Onurlu bir yaşam için çalışmak istiyorum" yazan önlükleriyle Türk-İş merkezine kadar yürüdüler. Türk-İş'ten sonra da işçiler Çalışma Bakanı'yla görüştüler. Bakan, Malatya'ya konuyla ilgili müfettiş gönderildiğini belirtti.

DISK Genel Başkanı Çelebi, 'Örgütlülüğümüzü pekiştirmek, işçi sınıfının örgütsüz kesimlerine güven vermek, onları saflarımıza katmak zorundayız' derken doğru söylüyor kuşkusuz. Ama bu görev, bugünkü koşullarda mücadelenin, direnişin dışında başarılamaz.

*

Konfederasyon ve sendikaların yöneticileri, eğer işçilere, işçi sınıfına, sendikacılığa bir nebze sorumluluk duyuyorlarsa, ya işçileri oyalamaktan, ya da oturdukları koltuklardan vazgeçmelidirler.

Değilse, bugünkü durum, **iktidara, IMF'ye destek verirken, tabanı oyalama** politikasıdır. Bunun adı da, **işçi düşmanlığı**, veya başka deyişle, **egemen sınıf işbirlikçiliği**'dir.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Ben Söylüyorum Sen İspatla!

Bir an, Irak'ın sahip olduğu söylenen kitle imha silahlarının en gelişmişlerinin Amerika ve İsrail'de bulunduğunu, bunların halklara karşı tarihleri boyunca en acımasız katliamları yapan politikaların sahibi olduklarını bir kenara bırakarak, bir boyutuna bakalım.

Amerika diyor ki; *"Saddam kitle imha silahı olmadığını ispatlasın."* (Aslında bir ispat, kanıt aramadığı da biliniyor ya!)

BM de aynı şeyi söylüyor.

Sadece bizim ülkemizdeki hukukta değil, (gerçi, 'bizim' denilen bir hukuk da yoktur, bütün ayrıntıları ile emperyalistlerden alınmadır, taklittir) tüm dünyada kabul görmüş bir gerçek vardır; suçlanan suçsuzluğunu ispatlamak zorunda değildir, aksine suçlayan suçu ispatlamak zorundadır.

"Ben öyle düşünüyorum... ben böyle olduğunu söylüyorum" üzerine kurulu bir hukuk sistemi hukuksuzluğun, adaletsizliğin meşrulaştırılmasından başka bir şey değildir. Türkiye'de bu "açık" işkence ile imzalatılan ifadelerle kapatılıyor. Özünde hiçbir farkı yoktur; hakkında hiçbir delil, belge olmamasına rağmen binlerce insan onlarca yıllık cezalar aldı bu ülkede. "Delilden sanığa gidiyoruz" yalanları da bu hukuksuzluğun üzerine örtmek için ortaya atılmadı mı!

Peki Amerika'nın ve "uluslararası hukuku" temsil ettiği söylenen BM'nin mantığını alıp götürelim; Amerika Irak'tan sonra başka bir ülke için kitle imha silahı ya da o gün için geçerli olan başka bir yalanı pekala söyleyip "olmadığını ispatla" diyebilir. Bunun önünde hiçbir engel yoktur.

Bu mantık, bir ülkede işkencenin gerekli görülmesinin zeminini hazırlarken, uluslararası düzeyde de emperyalist zorbalığın gerekçesi haline gelebilir pekala. Nitekim bugüne kadar olan budur. ABD'nin "erken vuruş" doktrinini de bu mantığın ürünüdür. Şüpheleniyorsun vur, bombala, yak, yık!

Kağıt üzerinde "sıfır tolerans"

Yeni İçişleri Bakanı **Abdülkadir Aksu** da adet olduğu üzere 81 il valiliklerine ve bağlı kuruluşlara "işkence genelgesi" yayınladı. Genelgede, *"isnat edilen suç ne olursa olsun hiçbir şekilde sanıklara fena muamelede bulunulmayacak, işkence ve kötü muamele iddiaları hakkında gerekli soruşturmanın geciktirilmeden başlatılması sağlanacaktır"* denildi.

Bu kaçınıcı genelge, bu kaçınıcı bakanın yalanı saymak imkansız. Kendisi tescilli bir katil ve işkenceci olan, önceki bakanlık döneminde sayısız işkence, kayıp ve infaz olayları yaşanan Aksu da göstermelik genelgelere bir yenisini eklemiş oldu sadece.

Kağıt üzerinde "sıfır tolerans"; genelge için söylenecek en doğru tanımlama budur. Sanki "kö-tü polisler" amirlerine rağmen işkence yapıyor, sanki hukuk dinlemez savcılar Susurluk devletinin bilgisi dışında işkence davalarını aklıyor.

AKP iktidarı kağıt üzerinde "sıfır tolerans" ile kimseyi aldatamaz. İşkenceye karşı olan, en büyük işkence olan tecriti kaldırır, işkenceye karşı olan halen mahkemelerde sözde yargılanan ve geçmişte göz göre göre aklanan işkencecileri tutuklar, işlerine son verir. AKP hem bunların hiçbirini yapmıyor hem de şova devam ediyor.

İlk günlerde yeni iktidarın "işkenceye sıfır tolerans" sözlerini ciddiye alan, polis de şaşkınlığından üzerinden attı, kontrollü bekleme sürecine son verdi ve aynı şekilde işkenceyi sürdürüyor.

Bir farkla ki, dünden daha fazla polis de "işkence olmayacak" sözünü dilinden düşürmüyor.

2002 yılında Emniyetin çalışmalarının değerlendirildiği basın toplantısında, Emniyet Genel Müdürlüğü Sözcüsü **Feyzullah Arslan**, polisin 2003 yılında **"daha sevecen, sevgi dolu ve güler yüzlü olacağı"** sözleri veriyor, **"teşkilatının artık işkence ile anılmak istemediğinden"** dem vuruyor.

Ne de olsa gün, kağıt üzerinde "sıfır tolerans" günü; emniyet de sürece ayak uydurma konusundaki maharetini her zaman göstermiştir bugüne dek! Ne de olsa işkencelerinden hesap soran da yok, yalanın da ucu açık; uydur uydurabiliğin kadar.

Bağımlılığın halkaları

**Topraklarımızın
Amerika'nın
batmaz uçak gemisi
haline getirilmesinin,
6. Filolara, İncirliklere
zemin hazırlanışının...**

**"Türkiye'nin çıkarları"
aldatmacasıyla
Amerikan çıkarlarının
tahsis edilmesinin...**

**Kardeş halklara karşı
Amerika'nın safından
düşmanlığın
belgeleri**

"İKİLİ ANLAŞMALAR"

2

Yazı dizimizin ilk bölümünde Truman ve Marshall "yardımları"na kadar olan süreçte ABD ile ikili anlaşmaların ilklerinden söz etmiştik. Esas olarak bugün "müttefik" ya da "stratejik işbirliği"ni açıklayan ikili anlaşmalar ise "Marshall yardımları" sonrasına ve özellikle DP iktidarına denk düşer. Bugünlerde Genelkurmay ile Irak için "ayrıntıları görüştüklerini" söyleyen ABD Genelkurmay Başkanı Myers'ın, **"Türkiye her zaman işbirliğine açık olmuştur"** sözleriyle anlattığı işbirlikçilik ve sömürgeleşme de esas olarak bu süreçte şekillenir.

Truman Doktrini 2. Paylaşım Savaşı sonrası "*Avrupa'nın çöken ekonomisini düze çıkarmak*" gerekçesiyle ilan edildi. Esas amaçsa, bugün olduğu gibi tüm dünyayı kendi pazar alanına çevirmek ve sosyalist bloka karşı kendine bir "koruma kalkını" oluşturmaktı. Truman doktriniyle ABD, Türkiye ve Yunanistan'ı koruma alanı içine aldığını duyurarak her türlü askeri yardım ve destekle bunun garantisini veriyordu.

Bu çerçevede yapılan anlaşma ile 1947 Mart'ında Truman askeri "yardımı" geldi. Kısa süre sonra da limanlarımıza Amerikan savaş gemileri gelmeye başladı. İşbirlikçiler hoşnuttu!

Truman Doktrini sonrası, 12 Temmuz 1947'de imzalanan ve ilk önemli ikili "askeri yardım anlaşması" olan anlaşmayla gelen askeri yardımı takiben Ankara'da **'Amerikan Askeri Yardım Kurulu'** adlı bir kuruluş faaliyete geçti. Bu kurula bağlı olarak ordunun her karargahına bir Amerikan askeri ekibi verildi. Ordunun kontrolü, eğitim, organizasyon ve lojistiği Amerikalılara bırakıldı. Botundan iç donuna ve eğitimine kadar Amerika'ya bağımlı hale gelecek işbirlikçi işgal ordusunun yaratılmasına da böylece adım atılmış oldu.

Anlaşmaya göre ABD Türkiye'ye silah, askeri bilgi ve malzemeler verecek, hatta 'hibe' edecekti. Ama anlaşmanın dördüncü maddesi, hiç de böyle söylemiyordu.

"Türkiye Hükümeti Birleşik Devletler Hükümetinin muvafakatı olmadan, bu neviden hiçbir madde veya malumatın mülkiyet ve zilyedliğini devretmeyeceği gibi, aynı muvafakat olmadan Türkiye Hükümeti'nin subay, memur veya ajanı sıfatını haiz bulunmayan bir kimse tarafından bu maddelerin veya malumatın kullanılmasına veya bu malumatın bu sıfatı haiz olmayan bir kimseye açıklanmasına ve bu maddeler ve malumatın verildikleri gayeden başka bir gayede kullanılmasına müsaade etmeyecektir." (İkili Anlaşmaların İçyüzü H. Tunçkanat syf.174)

Devredilemeyen, kullanılamayan, açıklanamayan bir yardım!.. Ne menem bir yardımsa bu. ABD yaptığı "yardım"ın propagandasını dahi garantiye alıyor, anlaşmanın üçüncü maddesinin, ikinci fıkrasında aynen şunlar söyleniyordu;

"Türkiye Hükümeti, bu yardımının amacı, kaynağı, mahiyeti, genişliği, miktarı ve ilerleyişi hakkında Türkiye'de tam ve devamlı yayın yapacaktır." (age syf.173)

Dönemin Cumhurbaşkanı İnönü, Amerikan propagandasını bizzat yapmakta gecikmiyordu;

"Büyük Amerika Cumhuriyetinin, memleketimiz ve milleti-

miz hakkında beslemekte olduğu yakın dostluk duygularının yeni bir örneğini teşkil eden bu sevinçli olayı her Türk candan alkışlamakta... Savaşın fiilen sona ermesinden sonra, milletimizin ispat ettiği yüksek meziyet ve ideallerin dünya efkârı umumiyesi tarafından takdir edildiğini gösteren bu yardım...ferahlatıcı olacaktır." (age syf.177)

İşte yıllarca böyle pazarlandık. Elimizde ne varsa emperyalizme satılıyor "gelişiyoruz", "değişiyoruz", "yardım alıyoruz" yalanlarıyla avutuluyorduk. Peki bunlara uyulmadığında ne olurdu? Gerçi böylesi düşünceleri hiç olmadı, ama olsa bile o zaman da devreye tehdit dolu ABD nota'ları, ultimatomlar giriyordu. Bunlara verilen cevap ise, hep aynı onursuzlukla söylenmiş olan şu cümlelerle bitiyordu:

"Türkiye Cumhuriyeti Hükümetinin, yukarıdaki hususlar üzerinde mutabık olduğunu bildirmekle şeref duyarım. Ekselanslarından en derin saygılarımı kabulünü rica ederim."

Amerikan yardımlarının nasıl bir ülke, nasıl bir ordu yaratacağı ilk andan itibaren açıktı, ama bu ülkeyi yönetenler de Amerika'nın kendilerine vereceği misyonu gönüllü olarak üstlenmeye hazırıldılar. Görevlerinin ne olacağını ise doktrinin sahibi Truman, Ekim 1949 tarihli "Karşılıklı Savunma Yardımı Kanunu" gerekçesinde şöyle özetliyordu;

"Yabancı hükümlere yapılacak yardımlar, onların iktisadi ve siyasi güvenliklerini sağlamakla beraber **aslında Amerika'nın güvenliği uğrunda yapılmış yardımlar** olarak düşünülmektedir. Amerika'nın bu güvenliğinin artırılması için, yabancı devletlerin askeri güçlerini artırma yönünde çaba göstermeleri istememiz gereklidir".

Sömürgeleştirdiği ülkelerin sadece yeraltı yerüstü kaynaklarını değil, aynı zamanda ordusunu da işbirlikçi ordular haline getiren emperyalizmin kendince haklı (!) bir gerekçesi de vardı ve bu sözkonusu kanunda şöyle dile getiriliyordu; "Bir Amerikan erinin gideri 4500 dolar iken, yardım alan ülke erinin ortalama gideri ise 540 dolardır. Hizmet sekizde bir oranında ucuza gelmektedir."

Ordunun durmadan güçlendirilmesi, sürekli silaha yatırım yapılması, söylendiği gibi, "etrafımızın düşmanlarla çevrili olmasından" değil, Amerika'nın bölge çıkarlarını sağlamak için olduğu, o günden teskil edildi. Bugüne kadar ise yüzlerce kez Ortadoğu'da, Balkanlar'da, Kafkaslar'da kanıtlandı.

Truman Doktrini'ni Marshall Planı izledi. Türkiye, 1948'de Marshall Planına alındı ve 8 Temmuz 1948'de de Meclis, ABD ile İktisadi İşbirliği Anlaşması'nı onayladı. Bu çerçevede 1947-48 yıllarında 100 milyon dolarlık yardım yapıldı. Ancak bu paranın 5

Bu kadar işbirlikçi nasıl yaratıldı?

Yıl 1949 Aralık... Taraflar ABD-Türkiye. Anlaşmanın adı, **Eğitim Komisyonu Anlaşması**

Sözde bağımsız olan Türkiye'nin başkentinde Türk eğitimiyle ilgilenen bir Amerikan Eğitim Komisyonu kuruldu. Sekiz üyeden oluşan bu komisyonun dört üyesi Amerikalı. Komisyonun Fahri Başkanı da ABD Büyükelçisi. Komisyon her türlü davranışından ABD Dışişleri Bakanına karşı sorumlu. Gerisini şu alıntıdan dinleyelim:

"... Amerika'nın Türkiye'de kendisine yardım edecek ve işbirliği yapacak, Amerika'da yetiştirilmeye uygun Türk genci, öğretim üyesi ve araştırmacılara da ihtiyacı vardı. Amerikalılar tarafından tesbit edilen niteliklere uygun olanlar arasından seçilecek bu kimseler, eğitim araştırma veya görgü ve bilgilerini artırmak üzere gönderilirler. Bunlardan, Amerika için Amerika'da yararlı olacaklar, dolgun ücret ve görev teklifleriyle orada bırakılmakta, bir kısmı da süreleri sonunda Türkiye'ye dönmektedirler. (...) Birinci gruba dahil olanlardan en kabiliyetlilerinin gerektiğinde kullanılmak ve işbirliği yapmak üzere Devletin, hükümetin en önemli yerlerinde görev almaları veya tayinleri sağlanır. Bunlardan bir kısmı da Türkiye'deki Amerikan yardım kurulları, Amerikan şirketleri ve diğer örgütlerinde görevlendirilir..." (ikili Anlaşmaların İçyüzü, H. Tunçkanat syf.48)

milyonu tersane inşaatlarına ayrılması, geri kalanının ise uşaklaştırılmak istenen ordunun güçlendirilmesi-ne harcanması koşulu getirildi.

Nitekim Marshall yardımının hemen ardından da Truman'da olduğu gibi "yapılan yardıma azami etkinlik kazandırmak amacıyla Amerikan Kara Kuvvetlerinden 12, Hava Kuvvetlerinden 3, Deniz Kuvvetlerinden 6 subay ve dışişlerine bağlı iki iktisatçıdan oluşan bir heyet" Türkiye'ye gönderildi. (Azgelişmişlik Sürecinde Türkiye syf. 173)

ABD'nin onaylamadığı hiçbir yere yatırım yapılmazdı. "Yardım"ın en önemli şartları ise, Türkiye'nin emperyalizmin tahıl ambarı haline getirilmesine, sanayileşilmesine yönelikti. ABD tarafından öne sürülen ve kabul edilen istekler şunlardı:

"1- Türkiye'nin aldığı borç ve bağışlarla Amerikan savaş sanayine müşteri olması; 2- Türkiye'nin tarıma ve tarıma dayalı özel sermaye ağırlıklı sanayileşmeye öncelik verip, ağır sanayinin bir kenara bırakılması; 3- Yabancı sermayeye ve mallarına kapıları açmak, serbest dış ticarete gitmek." (Aktaran Haklı-yız Kazanacağız syf. 248-249)

Böylece ortaya çıkan gerçek; verilen para "yardım" değil bir "yatırım"dı. Hem de bağımsızlık ve ulusal onur bedeli yapılmıştı yardımlar. Bu bağımlılık ve onursuzluk egemen sınıfların boynunda böyle bir yafta haline geliyordu. 1945'lere kadarki dönemde devlet desteğiyle "milli bir burjuvazi" yaratmak hedeflenirken, şimdi zaman, Amerikan yardımlarıyla beslenip palazlanan, "her mahallede bir milyoner" sloganlarıyla pazarlanan "işbirlikçi" kapitalistler zamanıydı. İktidar değişikliği bu süreci hızlandırmıştı. 1950 seçimleriyle iktidara Menderes gelmişti.

"Değişiklik Kemalistlerin iktidardaki etkinliklerinin son bulması ve oligarşinin hakim güç olmasıdır. Menderes'in kişiliğinde cisimleşen egemen sınıfların işbirlikçi ihanet ilişkileri, yeni sömürge Türkiye'nin gizli işgal zincirleriyle bağlanmasının tarihsel dönüm noktasıdır." (Haklıyız Kazanacağız, s. 246)

NATO Üyeliği Ve İkili Anlaşmalar

"Kore nere, biz nere?"

Evet, herkes bu soruyu soracaktı. Nazım, elleriyle yüzünü örtecek ve "Büyük vatanseverler memleketi satılar... Satıldık kardeşler" diyecekti.

1950, iktidarda DP vardı. Menderes NATO'ya üye olmak, emperyalizme yaranmak için Kore'ye asker gönderdi. Binlerce insan Kore'de kaldı. Karşılığı ise NATO üyeliği oldu. Bundan sonra ülkeyi adeta ABD'nin 52. eyaleti durumuna getirecek olan askeri ve siyasi anlaşmaların temellerinden biri de NATO üyeliği olacaktı. Kurulacak olan askeri üs ve tesisler pıtrak gibi çoğalacak ve tüm bunlar NATO anlaşmasındaki bir maddeye dayanılarak yapılacaktı.

Söz konusu madde; Herhangi bir NATO üyesi ül-

UŞAK'ın dilinde "yardım"...

"Gerçekten, ABD'nin gerek harp içinde ve gerek şu harp sonrası aleminde oynadıkları asil rol bu millet tarihinin en büyük şereflerinden biri olarak yad edilecektir. Milletlerin eşitliği, kendi diledikleri şekilde idare olunmaları, büyük küçük her devletin toprak bütünlüğüne saygı prensiplerinin başmüdafiliği ödevini müttfikimiz İngiltere ile ortaklaşa yerine getirmeye çalışan Amerika'nın harcamakta olduğu gayretlerin memleketimizde en derin bir anlayışla karşılanmış olmasından daha tabii ne olabilir?... Bu siyaset ancak ve ancak yüksek bir ahlaki tekamül merhalesinde görülebilen bir siyasettir. ABD'nin yepyeni bir hükümranlılık, taptaze bir ekonomi anlayışının öncüsü olarak da bütün insanlık için hayırlı işler başarmak istediğini görüyor ve takdirle karşılıyoruz. (Bravo sesleri)." (1947. Eski başbakanlardan Nihat Erim.)

EFENDİ'nin dilinde "yardım"

"Yardım dünyayı denetleme yöntemlerinden biridir." (1962, ABD Başkanlarından Kennedy.)

"Askeri yardımlarımızın amacı, az gelişmiş ülke askerlerini ABD ideolojisine göre yetiştirmek ve onlardan, gelecekte, gerektiğinde o ülke yönetiminde yararlanmaktır." (Mc Namara, 1967 Temsilciler Meclisi Dışişleri Komitesi'ndeki konuşmasından)

"Gerçekten de, Soğuk Savaş ve sınırlama stratejisinin köklerinin Truman Doktrini ve ABD'nin Orta Doğu'da Sovyet maceracılığını önlemek amacıyla Yunanistan, Türkiye, İran ve Afganistan'dan oluşan "Kuzey Cephesini" güçlendirme konusundaki kararlılığı ile doğu Akdeniz'e dayandığını söylemek mümkündür. Haziran 1954 tarihinde imzalanan ilk askeri yardım anlaşması daha yaygın güvenlik yardımları için gerekli zemini hazırlamış ve daha sonra yapılan sayısız ekonomik ve savunma işbirliğine dair anlaşmaların atası olmuştur." (Balkanlar'dan Batı Çin'e Türkiye'nin Yeni Jeopolitik Konumu, G. Fuller)

keye yönelik saldırının tüm üye ülkelere yapılmış sayılacağı ve birlikte karşı konulacağını öngörüyordu. Buna göre NATO üyesi devletler birbirlerine askeri kolaylık sağlayacaklardı.

Ancak Türkiye'de kurulan askeri üs ve tesisler NATO çerçevesinde görünse de bu yalnızca görünüydü. Bunların kurulması esas olarak 23 Haziran 1954 tarihli ABD ve Türkiye arasında imzalanan "Askeri Kolaylıklar Anlaşması"na göre sağlanmıştı.

Bu anlaşmaya göre, Amerikalılar, Türkiye'de uygun bulacakları yerlerde üs ve tesis kuracaklar, bunların yerleri ve istimlak bedelleri Türkiye tarafından sağlanacaktı. Bu üs ve tesislerde bulunan Amerikan güçleri NATO'ya değil, doğrudan Amerika'ya bağlı olacak ve oradan emir alacaklardı. Hükümetlerin bırakalım bu üsleri denetlemesini, birçok üsse girme hakkı dahi olmayacaktı. Nasıl mı? 1957 yılında yaşanan küçük bir örnek bile bunu anlatmaya yetiyor.

İncirlik'te görevli Türk Meydan Komutanı'na "burada uçuş yapan, kanatları çok geniş ve tekerlekleri olmayan planör gibi uçak nedir" diye sorulur. Türk Meydan Komutanı'nın cevabı şöyledir; "Evet böyle bir uçak var. Ve zaman zaman uçuş yapıyor, fakat biz ne yaptığını bilmiyoruz. Amerikalılar uçuştan biraz önce hangardan çıkarıp pist başına getiriyorlar, oradan havalanıyor (...) bizden kimseyi yanına yaklaştırmıyorlar."

- Sürecek -

Kıbrıs Tartışmalarında Maskeli Yüz Kalmadı

Kıbrıs'ta üst üste gerçekleştirilen iki gösteri, adanın nüfusuna oranlandığında büyük bir kitle-selliği ifade ediyor. Mitingin neye hizmet ettiği ve örgütleyenlerin niyetinden bağımsız olarak, açık olarak işgale ve oligarşinin şovenizmine, mafyacı faşistlerine alınan bir tavır niteliğindedir. İşgalden bu yana halkı baskı ile yöneten, adayı mafya ve kontra karargahına çeviren oligarşinin Kıbrıs politikasının iflasının ifadesidir.

Mitinglerin eleştirilmesi gereken yanı ise, Avrupa Birliği'nin umut olarak gösterilmesidir. Bu da oligarşinin bilinçli olarak yürüttüğü politikaların eseridir. Halkı bencilleştirmenin, apolitikleştirmenin, her şeye ekonomik çıkarları gözüyle bakmanın ve onyıllar boyunca ülkemizde "muassır medeniyetler seviyesi" diye diye Avrupalı olmak için olmadık kılıkları girmenin sonucudur. Kıbrıs halkı da işte şimdi oligarşinin karşısına öğrettikleriyle çıkıyor.

Şovenizmin, mafyacı faşistlerin, Avrupalıların elinde adanın geleceği yokedilmek isteniyor. Bağımsız birleşik Kıbrıs'ın tartışılmasının tüm bu kesimlerce önünün kesilmesi, bir yanda sahte gelecek, ekonomik refah vaatleriyle AB'ciliğin körüklenmesi, öte yandan faşizmin halkın iradesini hiçe sayan politikaları arasında doğru seçeneğin üzeri örtülmek isteniyor.

Faşistten "Halk Desteği" Mi Olurmuş!

AB'cilerin organize ettiği gösterilerin ardından büyük bir hüsrana yaşayan Denktaş'ın imdadına MHP'li faşistler yetişti. Adayı kirli işlerinin üssü haline getiren Ülkü Ocakları eski başkanı Azmi Karamahmutoğlu, Denktaş'a destek mitinginde konuşuyor; "burayı kan gölüne çeviririz"!

Kimin kanını dökeceksiniz peki? Kıbrıs halkının, faşist Denktaş'ın ağalık yönetimine karşı çıkanların. Tecrübelidirler bilirler halkın kanını dökmelerini. Kontra yöntemleri, muhalifleri şiddet kullanarak susturmak da Denktaş'a yabancı bir yöntem değil. Kendisine bağlı kontra örgütünün eylemlerinin üzerinden çok geçmedi. Ama bugün ortaya çıktı ki, hiçbir kontra yöntemi ve baskı halkın ilelebet susmasını sağlamıyor.

Denktaş'ı destekleyen, sadece adaya taşınan faşistler değildi, Türkiye'de de ülkü ocakları ülke

Kıbrıs nezdindeki tartışmalar yüzlerdeki maskeleri indirdi. Oligarşinin, faşistlerin işgalcilikleri, AB'cilerin kişiliksizliği, AKP'nin MGK'cılığı maskelerin altından çıktı.

genelinde küçük gruplarla mitingler düzenlediler. Şovenizme yeni malzeme bulmuş olmanın sevinçle sokaklara çıktı faşistler.

ABD'ye karşı çıksanız ya sokaklara! Çıkmazlar.

Kıbrıs Turnusolu

Kıbrıs nezdinde yaşanan tartışmalar bir yanıylar beyinlerin resimlerini de ortaya koydu.

Oligarşinin, faşistlerin işgalcilikleri, halka rağmen halkı baskıyla yönetmek istediklerinin itiraf-ları yapıldı. "Yavru vatan... ana vatan" demagojilerinin arkasında halkı nasıl baskı altında tuttuk-ları, halkın fırsatını bulduğunda dizginlenemeyen bir öfkeyle meydanlarda haykırdığını gördük Kıbrıs'ta. Gerçekler herkesçe görünür hale geldikçe serzenişlerin yanısıra tehditler de gündeme getirildi. Böylece halk susacak ve yeniden "anavatan... yavru vatan" edebiyatının altında kirli kanlı işler sürecek, ada üç beş kişinin yağması olmaya devam edecek. Hesap bu.

Genelkurmay, "Annan planı kabul edilirse Türklerin Anadolu'ya hapsedilme süreci tamamlanmış olur" sözleriyle işgalciliğini açık ederken, başlangıçta "çözüm"den söz eden AKP lideri Tayyip Erdoğan da aynı çizgiye gelerek bu alanda da MGK'ya uyumlarını gösterdi. Denktaş, "ben değiş-medim, o değişti. Başta farklı şeyler söylüyorduk ama şimdi aynı noktadayız." (23 Ocak, Hürriyet manşeti) sözleriyle hem gerçeği ifade ediyor, hem de oligarşinin resmi çözümsüzlük politikasını sürdüreceğini de anlatıyordu.

Genelkurmay'la 45 dakikalık görüşmeden sonra "başına taş düşmüşe dönen" TBMM başkanı Bülent Arınç ise, halka "satılmışlar" diye küfrederken, icazetçiliğin ve takıyyeciliğin varabileceği noktayı anlatıyordu. "Çözüm"den söz eden AB'ciler ise arkalarına Avrupa'yı alarak Denktaş'a yüklenirken, gerçekte düşündüklerinin Kıbrıs halkı değil Türkiye'nin AB'ye girişinin önündeki engelleri temizleme olduğunu her satırlarında dile getirmektedirler. Orada, ülkemizde "uyum yasaları"ndan söz ederken başvurdukları "AB için değil, halkımız için" yalanına dahi ihtiyaç duymuyorlardı.

Tümünün çıktığı nokta ise halkın geleceğinin (oligarşiye ya da AB'ye) peşkeşi, yani çözümsüzlük. Çözümü yinelerseniz, bağımsız birleşik Kıbrıs.

Halksız Demokrasi

Kavga halksız demokrasiye (faşizme) karşı halk demokrasisi kavgasıdır...

Başlığa bakıp hemen "halksız demokrasi" olur mu demeyin; oluyormuş.

Bu ülkenin en üst makamları, vakti zamanında "demokratikleşme" sözlerini kimseye bırakmayan kurumlardır, son günlerde peş peşe demokrasinin yeni tanımını yapıyorlar.

Cumhurbaşkanı Sezer:

Diyor ki: **"Kuzey Kıbrıs Türk halkının beklentileri ne kadar önemliyse, Türkiye Cumhuriyeti'nin çıkarları o kadar önemlidir..."**

Türkçesi; Kıbrıs halkı ne isterse istesin, önemli değil! **Söyleyen**, bir Cumhurbaşkanı. Üstelik hukukçu! Üstelik "Cumhur"un, yani "halk"ın başkanı.

Halkın başkanı diyor ki, halkın ne istediği o kadar da önemli değil, devletin çıkarları önemli...

Geçiyoruz.

Şimdi söz Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanı'nda. Çok açık söylüyor:

"Dünyanın hiçbir demokrasisinde ülkeler sokaktan yönetilmez... Sokaktaki çığlıklarla, bağırıp çağırımlarla, belki de aldatılmış olan kitlelerin bir ülkenin geleceğine nokta koyması mümkün değildir."

TBMM Başkanı Bülent Arınç da "müslüman demokrat". Ona göre de sokağın ne dediği önemli değil. En iyisini tepedekiler bilir.

Devam ediyoruz:

TOBB Başkanı çıkmış kürsüye, hükümete veryansın

ediyor. **"Devlet sokaktan yönetilmez"** diyor. Sokak "ABD saldırganlığına hayır" diyor diye, ABD'nin yanında yer almaktan kaçınamayız diyor. Sokak dediği, halk. Sözün özü, o da "halk ne derse desin, hükümet halkı değil, bizi -patronları- dinlemeli diyor.

Bu sözleri alt alta okuyunca, **"demokrasi nedir, ne değildir?"** kafası karışır insanın.

Peki, bu kafa yapısına sahip zevatın yönettiği güzel ülkemizde nasıl demokrasi olacak?

Bunların her birine sorarsan, ülkemizde pekala, pek güzel bir demokrasi var. Bu zevatın herbiri ayrıca da "demokrat"tırlar.

Halkın isteklerinin, dediklerinin hiç bir öneminin olmadığı bir demokrasi. O halde, işin **"alfabesi"nden** başlamak gerekiyor.

Kim Öğretti Size Bu Demokrasiyi?

Koskoca TBMM başkanı olmuş. Kendine göre de yıllardır demokrasi mücadelesinin içinde. Üstelik, bu düzeyin demokrasisi, zaman zaman onun içinde bulunduğu kesimi de itmiş, kakmış. Aynı sözü ona karşı kullanmış. Ama o kalkıp diyor ki, **"Dünyanın hiçbir demokrasisinde ülkeler sokaktan yönetilmez..."**

Bunların taşıdıkları sıfatlar, halen bulundukları mevkiler ne olursa olsun, bir ilkokul çocuğu kadar demokrasiyi öğrenmeye ihtiyaçları olduğu açık.

Demos, Yunancada HALK demek. Kratos da İKTİDAR demektir. Demokrasi işte bu iki kelimenin birleşmesinden ortaya çıkmış bir kavramdır. Felsefi, siyasi tanımını fazla detaylandırmadan (o kadarını anlayabilecekleri şüpheli çünkü) kısaca aktaralım. Türk Dil Kurumu Sözlüğünde "demokrasi"nin karşısında şöyle yazar:

Demokrasi: Halkın egemenliği temeline dayanan yönetim biçimi.

Sözlükten ilgili diğer kelimeleri de aktaralım:

Demokrat: Demokrasi yanlısı.

Demokratik: Demokrasiye uygun.

Demokratikleştirme: Demokrasiye uygun biçime getirmek.

Demokratlaşmak: Demokrasi ilkelerini uygulamak, demokrasiye uygun yapıyı kurmak: Demokrat bir biçim-

**Şu halk olmasaydı,
demokrasiyi nasıl da "eksiksiz" uygularlardı!**

de davranmak.

Şimdi bu kavramların kantarına vurun bakalım Sezer'i veya Arınç'ı.

Tarttınız ve tüy gibi hafif çıktılar değil mi!

Öyle çıkar. Çünkü demokrasiyle, demokratlıkla hiç bir ilgileri yok. Demokrasi kantarında hiç bir değerleri yok.

Amerikancı Demokratlar!

Aslında bunlar tam Amerika'nın istediği türde demokratlar! Amerikalı'nın gözündeki en iyi demokrat, halkı ne derse desin, ABD'nin dediğini yapandır çünkü.

Eski ABD Ankara Büyükelçisi Morton Abromowitz, AKP'yi eleştirirken bu kafa yapısını nasıl sergiliyor bakın: *"AKP seçmenin peşinden gidiyor... Özal'ın işbaşında olmaması Washington açısından talihsizlik... Bir demokrat olan Özal, halkının Körfez savaşından uzak durma isteğine rağmen 1991'de ABD'yi destekledi."* (20 Ocak 2003, Milliyet)

Abromowitz'in sözlerini bir kez daha okuyun isterseniz. Özal bir demokrat! Niye, çünkü, halkına rağmen ABD'yi desteklediği için!

Oysa, burjuvazinin hukuk üzerine, toplumsal yapılar üzerine kitaplarında dahi yazar ki; halkını dinlemeyene, halkının istek ve taleplerini gözönünde bulundurmaya "demokrat" değil, diktatör" denir. Böyle bir yönetimin adı da demokrasi değil, despotluk olur.

Ki bu despotlardan ülkemizde bolcadır. Koltuğa oturan, önce-sinde kendine ne diyor olursa olsun, despot kesilir. Bu bakımdan Amerikalı Abromowitz'in fazla hayıflanmasına gerek yok. İşbaşındakiler bu "demokratlık" ölçüsüne göre, Özal'dan hiç de geri kalmazlar.

Kafalarındakinin adını koyalım: Faşizm

Sezer olsun, Arınç olsun, demokrasinin "halka rağmen" bir yönetim biçimi olmadığını bilecek kadar mürekkep yalamışlardır. Ama onlar bu sözleriyle gerçekte; mevcut düzenin gerçek niteliğini anlatmış oluyorlar.

Bu kafa yapısı, halkı hep "düşman" olarak gören kafa yapısıdır. Anayasa yaparken de, yasa çıkarırken de, siyasi gelişmeleri değerlendirirken de, hareket noktası budur.

Politikacısıyla, burjuvazisiyle, polis şefiyle, generaliyle, hepsi, halkın düşüncelerini, inançlarını, isteklerini, taleplerini nasıl yapar da denetim altına alırsız diye düşünmektedirler.

Bir ülkede bu kadar çok "demokrasi havarisi" olmasıyla, bu kadar az demokrasi olması arasındaki çelişkinin de bir izahı olmalı tabii ki. Var da. Bu, ülkemizdeki faşizmin, bir "demokrasicilik oyunu" perdesi altında icra ediliyor olmasından kaynaklanır. Faşizmi gizlemek için, her zaman "en demokrat" kesilmek zorunda hissediler kendilerini.

Ama ne kadar rol yaparlarsa yapsınlar, çelişkilerin keskinleştiği her noktada, (mesela Kıbrıs'ta olduğu gibi, mesela ABD'ye destek meselesinde olduğu gibi) gerçek yüzlerini işte böyle açığa vururlar.

DEMOKRASİ ?!

Nerede, ne idüğü belirsiz bir demokrasi tarifi yapıyorsa, bilin ki, orada demokrasi yok, aldatmacası vardır.

Ülkemizde burjuva siyaset açısından durum tam da böyledir.

Sağ'dan, sol'a, herkes demokrasiden sözediyor. Ama görünen o ki, herkesin demokrasiden anladığı farklı.

O zaman kimin savunduğu demokrasinin gerçek anlamda demokrasiye tekabül ettiğini, kimin demagoji yaptığını şu soruyu sorarak ayırdedeceğiz: **"Kim için demokrasi?"**

Çünkü; demokrasi özünde, belirli bir sınıf egemenliğine dayanır. Burjuva demokrasisi de, halk demokrasisi de esasında bir diktatörlüğü içerir.

İktidarı elinde bulunduranlar, özgürlüklerin sınırlarını bu egemenliğe göre belirlerler.

Demokrasi tek başına, soyut bir kavramdır. Ona somutluk kazandıracak şey, **"kim için demokrasi"** sorusunun cevabıdır.

Burjuvaziye göre demokrasi, "herkese özgürlük" demektir. Ancak pratik hiç de böyle değildir. Burjuva devlet, burjuvazi dışındakilere gerçek manada özgürlük tanımaz. Tanıdığı özgürlüklerin bir kısmı, mücadelelerle kazanılmıştır, bir kısmı ise kağıt üzerindedir. Dolayısıyla gerçekte azınlık olan burjuvazi için özgürlük iken, çoğunluk olan halk üzerinde diktatörlüktür. Ama sistem halkın taleplerini bir yere kadar dikkate alan bir düzenleme yaparak burjuva demokrasisi adını alır. (Mesela, ABD saldırganlığı konusuna bakın; Avrupa halkları bu saldırıya karşı, ama Avrupa devletleri, bu noktada halkın dediğini değil, burjuvazinin dediğini esas alıyorlar.)

Halk demokrasi, burjuva demokrasinin tersine, çoğunluk için demokrasi, azınlık için diktatörlüktür.

Faşizmde ise, halkın talepleri, istekleri hiç bir biçimde gözönünde bulundurulmaz. Ne burjuva demokrasilerindeki "güçler ayrılığı" vardır, ne de onun kadar hak ve özgürlükler.

Kısacası, işin özü şudur; Söz ve karar hakkı halkın değilse, orada şu veya bu biçimde sürdürülen **burjuvazinin diktatörlüğü** vardır.

Uşak'ta katliam ve direniş günlerini Zeliha Koyupınar anlatıyor: Yasemin zafer işaretleriyle dönüyordu

19 Aralık Katliamını Uşak'ta yaşadım. Gözleri önünde iki yoldaşı kendini feda ederek bedenlerini alev topuna çevirdi. Katliama karşı fedakarlığın en üst boyutuna tanık oldu. Kısa süre önce tahliye olan Zeliha Koyupınar ile 19 Aralık üzerine görüştük.

Katliam birçok yönüyle anlatıldı, yazıldı. 19 Aralık'ı Uşak Hapishanesi'nde nasıl yaşadınız?

Zeliha KOYUPINAR: O gün, gece bir sessizlik vardı hapishanede. Bir şeyler var ama belli etmemeye çalışıyorlardı. Önce tüplerimiz kesildi. Niçin diye sorduk, bayan gardiyanlar haberleri olmadığını söylediler. Üsteleyince, yanlışlık olmuş dediler ve açtılar. Olağanüstülük vardı yani.

Herkes uyuyordu zaten, bir kaç kişi ayaktaydık o sırada. Ne olduğunu anlamaya çalışırken silahlı askerler girdi içeriye. Bir gün önce, ölüm orucuna müdahale yapılmaması konusunda idareye verilen dilekçeler vardı. Direnişçiler hastane vs. gitmek istemiyorlar, biz de onları vermeyecektik. İlk andaki tepkimiz hemen koğuşa ulaşmak oldu. Ama aşağıda kalan arkadaşlar vardı. Yasemin aşağıda kaldı. Biz de askerlerle çok yakın mesafede peşpeşeyken koğuşa girip direnişçileri kaldırdık. Askeri engellemeye çalıştık. Ama arada çok kısa bir mesafe vardı. Peşpeşeydik. Çok sağlam olmasa da bir barikat kurabildik. Herkes uyandı.

Askerler ölüm oruçcularını kurtarmaya geldiklerini söylüyordu. Onlar da, istemiyoruz, böyle kurtarma olmaz. Silahlarla gelmişsiniz, kapıya dayanmışsınız diyorlardı. İçeri girmek isterlerken, direnişçiler **"girerseniz kendimizi yakarız"** dedi. Barikat çözülmeye başlayınca ölüm oruçcuları bulundukları alanı ateşe verdi. Hepimiz onların etrafındaydık. Arkadaşlarımızı zorla kopartarak, sürükleyerek götürüyorlardı. Ben de koğuştaki askerler tarafından **ranza-ya kelepçelenmişim**. Daha sonra koğuş tutuşunca içeride kaldım, nasıl çıkartıldığımı da bilmiyorum. Benim dışımda bir arkadaş da kalorifere kelepçelenmişti. Ben dumandan zehirlenmişim, ötesini hatırlamıyorum.

Herkes zorla çıkarıldı.

Operasyondan sonra nerelere yerleştirildiniz?

Biz ilk gün hastanedeydik. Ölüm oruçcularından Sevgi Abla (Erdoğan) vardı, birkaç ölüm oruçcusu, onun dışında yaralanan arkadaşlar vardı. O gece bizi tekrar hapishaneye getirdiklerinde arkadaşları bulduğumuz koğuştan çıkartıp başka bölümlere koymuşlardı. Buralar da oda tipi yerlerdi. Bizi ayrı bir yere koydular. Daha sonrasında ikinci bir operasyon yaşandı.

21 Aralık'ta yaşanan bu 2. operasyonda feda eylemcileri de vardı. Siz de Yasemin ve Berrin'le birlikteydiniz. O an nasıl canlanıyor gözünüzde?

Bizim bulduğumuz yerdedi **Yasemin ve Berrin** de. O gün 21'inin sabahı asker geldi kapıya, sizi başka yerlere götüreceğiz dediler. O sırada zaten Yasemin konuşuyordu bunlarla, biz buraya da kendi isteğimizle gelmedik, bizi nereye götüreceksiniz, savcıyla, müdürle görüşmek istiyoruz diye cevap verdi.

Asker, "ben askerim pazarlık yapmam" dedi. Çıkmaya çağımızı söyledi Yasemin ve **müdahale ederseniz, tavrımızı biliyorsunuz, kendimizi yakarız**, dedi. İlk anda askerler çekildi.

Şöyle bir çekilmeydi bu: Yasemin ilk başta **saçlarını tutuşturdu**, gördüler ve geçici olarak gittiler. Geleceklerini biliyorduk. Dediğim gibi direnişçilerin dilekçeleri de vardı, zorla müdahale edildiğinde kendimizi yakacağız şeklinde.

Ağlamayacaksınız yoldaşlar

Yasemin, **"ben de kendimi yakacağım"** dedi. Şöyle düşündüm o zaman; demagogik olarak "hapishanelerde örgüt liderleri talimat veriyor, insanlar kendilerini yakıyorlar" deniyordu. Buna olan tepkisi vardı. İkinci de Yasemin kişisel anlamda da **gözlerinin önünde yoldaşlarının şehit düşmesini görmektense** kendisini feda etmeyi yeğleyen bir insandı. Zaten yaşamda da böyleydi. Bunun için orada bizim temsilcimizdi Yasemin.

Berrin, **"ben de"** dedi. Ve birlikte...

Herşeyi düşündüler. Geldiklerinde hazır olmalı ve başarılı olmalı diye düşündüler. Ne yaptıklarının çok bilincindeydiler. Ve bizim görebildiğimiz son dakikalara kadar, kararlılıklarını gördük. Cayır cayır yanarken, sloganlarla 'Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz', 'Yaşasın Feda Eylemimiz' sloganlarıyla ve sonuna kadar yani dayanabilecekleri son sınıra kadar ayakta kalmaya çalışarak yaptılar.

Berrin'in önce ayakları tutuşmuştu, sırt üstü düştü. Yasemin de zafer işaretleriyle dönüyordu. Bizlere çok şey

hissettirdiler. Gözlerinin önünde yoldaşların yanıyor, Yasemin, "ağlamayacaksınız yoldaşlar, kesinlikle ağlamayacaksınız" demişti.

Mutfak bölümüne geçtik. Daha sonra Yasemin seslendi, "yanıyor muyum" diye, yandığını da hissetmiyor, emin olmak istiyordu. Askerler ikinci kez daha saldırgan bir şekilde girdiler içeri. Birçok insan da o zaman yaralandı.

Sonra Yasemin'in tavrı var hastanede. Her tarafı kömür olmuştu. Doktorlara tıbbi müdahale yapılmaması konusunda bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Bilinci açık olmadığı halde kendi irademle yaptım, diye sayıklıyordu. O gün de feda eyleminden sonra bir kısmımız hastanedeydik. Orada arkadaşlar bulunulan hapishanede tek tek hücrelere atılıyorlar.

Berrin, Yasemin gözlerimizin önünde kendilerini feda ettir, gözlerimizin önünde şehit düştüler ama sonrasında, yani diyelim revirde kaldığımız sürece aşağı indiğimizde, arkadaşlarımızın yanına gittiğimizde onları görecekmiz gibi geliyordu. Hep sohbetlerimizde oldular zaten. Ne yaparsak, Yasemin şöyle yapardı, Berrin böyle derdi diye sürekli bizim konduğumuz oldular. Onların eylemleriyle ve tabii yaşamlarıyla anlatmak istediklerini konuştuk, düşün-

dük, öğrendik.

Biraz da onlar için yaşıyoruz.

Operasyonun sizde bıraktığı rahatsızlıklar ve onların tedavisi konusunda neler yapıldı?

Hapishanede tedavi görmedim. Hastaneye gidiş gelişlerde sorun vardı. Bir göz muayenesine dahi gidemedik. Askerin muayenehaneye girmesi vs. tavırlarından kaynaklı. Ondan dolayı bir tedavi de görmedik. Sadece 19 Aralık sonrası zehirlenmeden kaynaklı oksijen tüpü alabiliştik.

Ben son olarak, bu operasyonun örgütlü yaşama, devrimciliğe yönelik olduğunu belirtmek istiyorum. Ama bunun karşısında direniş vardı, feda vardı. Başarılı olamadılar. Bugün de devam ettirmeye çalışıyorlar, tecrit var ve yine başaramıyorlar.

Tecrit devletin elinde olan bir sorun ama çözümü. Direniş çözecek bunu. Yani ölümleri kaale almıyormuş gibi görünüyor ama öyle olmadığı kesin. Başka çare yok, tecrit koşullarında direnmek durumunda insanlar. Zaten tecrit ölümün başka bir biçimi. Ondan dolayı da ölüm oruçları çözülene kadar devam edecek gibi gözüküyor.

Sonuçta bir biçimde çözmek zorundalar.

En Değerlilerimizdiler

Yasemin'le biz uzun süre aynı hapishanede birlikte kaldık. Ege Kır Gerillasından tutuklanmıştı. Tüm yaşantısında gerilla gibi bakar, düşünürdü. Yasemin deyince ilk aklıma gelen yoldaşlarına olan büyük sevgisi. Mesela, direniş başladığı zaman da, yoldaşlarının şehitliğini görmek istemem, derdi. Ölüm oruçcuları azıcık rahatsızlansa Yasemin bunun için çekilir bir köşede ağlardı. Yoldaşlarına karşı duygusallığı vardı. Kendisini, kendi canını yoldaşlarından öne almamıştı hiçbir zaman ve bunu biz her seferde görürdük.

Derdini anlatabileceğin, sohbet edebileceğin ne bileyim kimisinin anası olabilir, kimisinin en yakın arkadaşı, kimisinin yöneticisi, öğretmeni. Bir de çok doğaldı.

Kafasına koyduğu şeyi yapar. Feda eylemi yapan arkadaşlarımız ölüm orucu direnişçisiydi, ama Yasemin ölüm orucu direnişçisi değildi. O sorumluluk bilinciyle feda etti kendini. Eyleme, yoldaşlarına sorumluluk duyuyordu. Oradaki saldırıyı engelleyecek bir biçim olarak gördü bunu. Yoldaşlarıma gelecekte ben kendimi feda ederim derdi. Bir çok direnişte de görmüştük bunu. Cüretliydi Yasemin oligarşi karşısında. Başka konularda da cüretliydi, yaşama müdahale konusunda cüretliydi.

Berrin de genç, cıvı cıvı bir insan. İlk geldiği zamanlar birçok şeyi bilmiyordu. Ama zamanla devrimci yaşamda, ideolojik konularda ve birçok konuda kendini geliştirdi ve genç yaşına rağmen birçok insana öğretmenlik yaptı. Yaşamıyla, yaptıklarıyla öğretmenlik yaptı. Her zaman coşkulu, neşeli ve aynı zamanda olgundu.

Birçok işe koşturan, omuzlayan bir yoldaşımızdı Berrin. Ölüm orucu direnişçisi olduğunda çok sevinmişti.

Direnişçi olmanın sorumluluğuyla hareket ediyordu. Feda eyleminden sonra hastanede 4 gün yaşıyor Berrin, ailesine feda eylemini, neden yaptığını anlatabiliyor. Onun etkisi çok olmuştur ailesinde. Neden feda eylemi yaptı, daha sonra hiçbir demagojiye yer bırakmayacak açıklamalar yapmıştı ailesine. Onlar bizim en değerlilerimizdi.

NASIL BİR ÜNİVERSİTE İSTİYORUZ?

Bizim Karar Vermediğimiz Üniversite Bizim Değildir ③

AKP-YÖK arasındaki tartışma sürüyor. Geçen hafta, YÖK Başkanı Gürüz yeni bir cevap verdi AKP'ye. Özet olarak "sistemimize dokundurtmayacağız" diye meydan okudu. AKP cephesinden de "üniversitelerde reformda ısrarlıyız" diye bir kaç cılız ses duyuldu.

Peki haftalardır süren bu tartışmada, AKP'nin üniversitelerde neyi nasıl değiştirmek istediğine dair akılda kalan bir şey var mı? Veya, Gürüz'ün "şeriatçılara geçit vermeyiz"den başka üniversitelere ilişkin savunduğu bir şey var mı?

Yoktur. Bugünkü AKP-YÖK tartışması, ege-men sınıflar arası bir çatışmanın üniversiteler üzerinde kendini göstermesinden ibarettir. Tartışmanın özünün, **üniversitelere ilişkin bir tartışma olmadı**, geçtiğimiz sürede daha net biçimde ortaya çıkmıştır.

AKP'nin ne üniversiteleri demokratikleştirme, ne de ticarethane olmaktan çıkarma gibi bir hedefi yoktur. Tersine AKP de halkın, gençliğin "denetim altına alınmasından" yanadır ve AKP de özelleştirmecidir. Bu iki noktada Gürüz'le aralarında bir fark yoktur.

İzleyin, AKP ve YÖK, ne kadar birbirleriyle çatışır görünürlerse görünsünler, öğrenci gençliği örgütsüzleştirmede, sindirmede, üniversitelere daha da "paralı" yapmada birlikte davranacaklardır.

Bunun demokratik bir üniversite, halk için eğitim isteyenler açısından sonucu şudur: Biz onların (AKP iktidarının ve YÖK sultanının) karşısına kendi üniversite programımızla çıkmalıyız. Demokratik bir halk üniversitesi için her inançtan, görüşten tüm öğrenci gençlik, düzenin hükümetteki ve YÖK'teki beklilerine karşı elele vermelidir.

Yazı dizimizin ikinci bölümünde "eğitimin muhtevası" başlığında "*bilimsel gelişmeyi sağlayacak, halkın sorunlarını çözecek, eşitsizlikleri ortadan kaldıracak beyinleri yetiştirecek*" sağlayacak bir eğitimden söz ettik. Böyle bir eğitim hayat verecek olan yarlardan biri, **eğitimle üretim** arasında doğru bir ilişkinin kurulmasıdır.

Gerçekte bu bağ, son derece hayati, son derece mantıksal bir bağlıdır. Üretimden kopuk "yetiştir" (aslında yetişemeyen) üniversite mezunu, **bilimsel gelişmeyi** nasıl sağlayabilir? Üretimden kopuk bir öğrenci, ilgili olduğu alanın sorunlarına pratikte vakıf olmadan o alanda hangi bilimsel gelişmelere öncülük edebilir, halkın o alandaki sorunlarını nasıl çözebilir?

Eğitim ve Üretimin İçişliği

Halk için bilim, halk için eğitim; eğitim ve üretimin birleştirilmesinde hayat bulur: Bugün üniversiteler, tabiri caizse "doldur-boşalt" yöntemiyle, on binlerce "mezun" veren kurumlar haline getirilmiştir. Ama bu mezunların ne iş güvenceleri vardır, ne bilime, tekniğe, üretime bir katkı yapabileceklerinin garantisi. Ülkemiz üniversiteleri "diplomalı işsiz" yetiştirmek gibi üniversitenin (yüksek öğrenimin) mantığıyla temelden çelişen bir işleve sahiptir.

Yüksek öğrenimin ve üniversitenin tarih içinde ortaya çıkışı ve seyri izlendiğinde görülür ki, amaç bilimi, teknolojiyi geliştirecek, üretimin sorunlarını çözecek "uzman"lar yetiştirmektir. "Diplomalı işsiz" yetiştiren bir eğitim sistemi ve o eğitim sistemini kuran sistemin kendisi, iflas etmiştir.

Üretim ve eğitim bütünlüğünün kurulması, yüksek öğrenimin temel mantığının gereğidir.

Üniversitelerde nasıl bir kültür, nasıl bir ortam, nasıl bir kişilik? Eğitimin tüm kademelerinde, üretken çalışmayla teorik öğretimin birleştirilmesinin **ekonomik, sosyal, kültürel, ideolojik** bir çok açıdan ele alınabilir. Çünkü eğitim sisteminin şekillendirilmesi, sonuçta, nasıl bir mühendis, nasıl bir doktor, nasıl bir hukukçu ve özünde de **nasıl bir insan** yetiştirmek istediğinizle ilgilidir.

Eğitim ve üretim arasında daha doğrudan ve daha sürekli bir bağ, hem üniversite öğrencisinin konusuna vakıf olmasını sağlar hem de halktan kopmasını önler.

Bu anlamıyla, eğitimin amacıyla, eğitim kurumlarında hakim kılınan **yaşam biçimi** de birbirine bağlıdır. Eğitim nasıl bir muhtevaya sahipse, o eğitim ortamında öyle bir yaşam biçimi hakim kılınır. İdari olarak sindirilmiş, muhteva olarak burjuvaziye hizmet etmeye şartlandırılmış öğrenciler yaratmaya çalışan eğitim sisteminin oluşturduğu ortam da burjuva kültürün egemen olduğu bir ortam olacaktır. Demokratik Halk Üniversitesi anlayışı ise, doğal olarak, üniversite ortamının da halkın değerlerine, kültürüne uygun, onu geliştiren bir biçimde olmasını sağlayacaktır.

Eğitim ve üretimin içiçeliği, işte bu noktada da öğrenciye emeğin değerini gösterir. Bir adım ilerisinde sosyalist eğitimde amaç, *"İnsanı değiştirmek demek, 'çıkar-kazanç kavramını psikolojik dürtü olmaktan çıkartmak' 'bilinçlerde yeni değerler oluşturmak' tır. Bencilleşmiş, çıkarlarından başka hiç bir şey düşünmeyen bir bireyin, halka, ülkeye katkısı bir yana, bilime katkısı da olamaz.*

Eğitim ve üretimin içiçeliği, halktan, hayattan, üretimden kopuk, yabancılaşmış, yozlaşmış bireye, burjuva kültüre karşı bir alternatiftir.

Fidel Castro, eğitimin bu yanını şöyle anlatır: *"Eğer öğretimle üretken çalışmayı sınıksız birleştirme, bütünleştirme gereği varsa, burjuva bir gençlik yetiştirmekten kaçındığımız içindir."*

Ezbere değil, somuta ve pratiğe dayalı eğitim: Eğitim ve üretimin içiçeliği, bugün orta öğrenimden üniversitelere kadar geçerli kılınan **"ansiklopedik ve ezbere dayalı"** eğitim sisteminin de alternatiftir. Ezberin karşılığı somut ve uygulamalı eğitimidir.

Sosyalist Küba'da pratiğe dayalı eğitim şu düzeye çıkarılmıştır: *"Bir çok şeker üretim merkezinde ve termo-elektrik santrallerde, orta dereceli teknisyenler, mühendislik eğitimi görerek mühendis olmaktadır."*

Keza bu sadece yüksek öğrenimle de sınırlı değildir; Örneğin, okuma yazma seferberliği sırasında bir çok fabrika, kelimenin mecazi anlamıyla değil, gerçek anlamıyla bir okula dönüştürülmüştür. Yukarıdaki örnekte olduğu gibi yüksek öğrenimi de, orta öğrenimi de çeşitli biçimlerde üretim-eğitim bütünlüğü içinde ele almak mümkündür. Küba'da bu bakış açısıyla *"bir çok üretim merkezi,*

DEMOKRATİK HALK ÜNİVERSİTESİ İÇİN;

- ◆ Eğitim, tüm halk çocuklarına açık ve parasız olmalı
- ◆ Eğitimin ve bilimsel üretimin amacı, halkın ve ülkenin ihtiyaçlarını karşılamak olmalı
- ◆ Eğitim kurumlarında her aşamada tüm kesimlerin katıldığı demokratik bir işleyiş hakim kılınmalı
- ◆ Herkes istediği ve yetenekli olduğu dalda eğitim olanağına sahip olmalı
- ◆ Sadece elit bir kesimin değil, tüm toplumun eğitimi amaçlanmalı
- ◆ Bilimsel olmayan tüm yöntemler reddedilmeli
- ◆ Öğrencilerin, öğretim üyelerinin, çalışanların sosyal kültürel yaşamsal sorunlarına demokratik işleyiş temelinde çözüm bulunmalı
- ◆ Ezbere dayalı eğitime son verilip, eğitim ve üretimin içiçe olduğu bir sistem oluşturulmalı
- ◆ Paralı eğitim kaldırılmalı
- ◆ Üniversiteler arasındaki ayrıcalıklı statüler kaldırılmalı
- ◆ Öğretim üyeleri ve öğrencilere bilimsel araştırma imkanları sağlanmalı, teşvik edilmeli
- ◆ Üniversitelerin öğretim görevlisi sayısı, araç donanım sorunu, yurt sorunu çözülmeli
- ◆ Üniversiteye giriş sınavları kaldırılmalı
- ◆ Öğrencilerin beslenme barınma sağlık sorunları çözülmeli
- ◆ Kampüsleri kışlaya çevirmeyi amaçlayan disiplin yönetmelikleri iptal edilmeli

'fabrikaokul' haline gelmiştir."

Hedef şudur: *"her fabrika, her tarım bölgesi, her okul, her hastane birer üniversite olacaktır. Ortaöğrenimlerini bitirmiş öğrenciler, yüksek öğrenimlerini buralarda sürdüreceklidir."*

Ülkelerin koşullarına, halkın ihtiyaçlarına göre, eğitim ve üretimin içiçeliği çok çeşitli biçimlerde ve

düzeylerde sağlanabilir.

Burada mesele, **birincisi**; artık yüksek öğrenimin esprilerinden biri haline gelen “*iğne vurmasını öğrenmeden tıp fakültesinden mezun olma*” gerçeğini, tarlaya, bahçeye ayak basmamış, toprağa elini vurmamış “*ziraat mühendisleri*” gerçeğini değiştirmek; **ikincisi**; ülke ekonomisine katkı sağlamak; **üçüncüsü**; halka ve üretime yabancı olmayan kişiler oluşturmaktır.

Tekeller için değil, halk için; temel ilke budur!

Bugün ülkemizde üniversiteler bünyesinde oluşturulan merkezlerde tekeller için Araştırma-Geliştirme (AR-GE) çalışmaları yürütülmektedir. Bunun adımları ‘80’li yıllarla birlikte atıldı. Tekellerle yapılan anlaşmalar sonucu “**teknopark**”lar adı verilen araştırma alanları kuruldu. 1980’li yıllarda Devlet Planlama Teşkilatı’nın aldığı kararlarla çeşitli üretim dallarını içeren 5 ayrı teknopark kurulmasına karar verildi. Bunlar İTÜ, ODTÜ, Ege Üniversitesi, Anadolu Üniversitesi ve TÜBİTAK-Marmara Araştırma Merkezi (MAM)’dır. Bu teknoparkların destekleyicisi emperyalizm ve işbirlikçisi tekellerdir. Ve **yönetiminde de bunlar vardır**. Buralarda yapılan ise sadece işbirlikçi tekellerin elinde bulunan eski üretim teknolojilerinin iyileştirilmesidir. Bu merkezlerde kullanılacak **beyinler ve emeği ise** üniversiteler karşılıyor. Türkiye’de yapılan AR-GE çalışmalarının yüzde 68’den fazlası üniversiteler bünyesinde gerçekleşiyor.

Durum budur. “**Küreselleşen eğitim, küreselleşen üniversite**” diye adlandırdıkları budur. Ama mesela, küçük köylünün ekip biçtiğinden daha fazla verim alması için bir “AR-GE” çalışması yoktur. Ulusal bir sanayi geliştirmek için “AR-GE” çalışması yoktur.

“Küreselleşen üniversite”de, maddi olarak halk çocuklarına yer yoktur. Küreselleşen üniversitede, halk için bilim, halk için eğitim de yoktur.

1996’dan bu yana, OECD’nin, TÜSIAD’ın hazırladığı raporlara göre şekillendirilen bir eğitimin başka türlü olması da mümkün değildir.

Emperyalizme bağımlılığın yeni halkalarından biri olan GATS (Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) çerçevesinde, “global ekonomiyle bütünleştirilmesi” istenen sektörlerden biri de “eğitim”dir.

Piyasa koşullarına terkedilmiş bir üniversiteden ne beklenebilir? Bugün üniversiteler konusunda asıl kavga buradadır. Bu üniversiteler, kime, tekelere mi, halka mı hizmet edecek?

“Kökten” bir değişim şarttır!

YÖK, bilindiği gibi 6 Kasım 1981’de, 12 Eylül cuntasının himayesinde kuruldu. Öncelikli amacı da, 12 Eylül’ün amacına uygundu. 12 Eylül’ün tüm toplumu zapt-u rapt altına alma amacına uygun olarak, YÖK de aynı görevi üniversitelerde yapacaktı. “**Üniversitelerin kısılaya**” dönüştürülmesi bu politikanın ve dönemin ürünüdür.

1990’lı yıllarda ise YÖK, yeni bir misyon daha yüklenmiştir. Bu dönem “**üniversitelerin ticaretha-neye**” dönüştürülmesi dönemidir.

Sonuçta, tepeden tırnağa **BASKICI** ve tepeden tırnağa **PARACI** bir üniversite sistemi çıkmıştır ortaya: Bu sistemde, akademik seviye bilimsel düzeyle değil, “YÖK düzeniyle uyum”a göre belirlenir... Bu sistemde “ticarileşmeye” rağmen, üniversitelerin ve fakültelerin mali özerklikleri yokedilmiştir. Öğrencilerden toplanan harçlar bile o üniversitede kalmaz, kendisi bir **holding** olan YÖK’e gider... Fakültelerin bilimsel araştırma fonları yoktur doğru dürüst. Araştırma yapılamaz durumundadır. YÖK ise, sadece tekellerin istekleri üzerine yapılan araştırmaları finanse eder... Bu sistemde rektörler, dekanlar, bölüm ve ana bilim dalı başkanları, bugün esasında seçimle değil, atama ile belirlenmektedir. Bazı göstermelik seçim mekanizmaları ise, sonuç üzerinde belirleyici değildir. Fakülte kurulları, işlevsizleştirilmiştir.

Osmanlı döneminin yüksek okul ihtiyacını karşılayan Darülfunun’un Cumhuriyet’le birlikte kapatılıp yerine İstanbul Üniversitesi’nin kurulmasının nedenleri şunlardı: Darülfunun, **yoşlaşmış, hantal bir yapı haline dönüşmüş, arpalık halini almış ve bilimsel çalışma yapamaz durumdaydı**. İşte bu nedenle kapatılıp yeni bir üniversite kuruldu, yeni bir sistem oluşturulmaya çalışıldı. Bu kapatma nedenlerine tekrar bakarsanız, bunların aynen bugünkü YÖK yönetimindeki üniversite sistemi için de geçerli olduğunu göürsünüz. Demokratik Halk Üniversitesi için, YÖK’ü ve sistemini lağvedip, yeni baştan başlamak, zorunlu ilk adımdır.

YÖK Kanunu’nun, 22 yılda 60 defaya yakın değiştirilmesine rağmen, temelde hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu da gözönüne alırsanız, niye böyle **kökten** bir adımın gerekli olduğu daha iyi anlaşılır.

Halkın bilimle, bilimin demokrasiyle, demokrasinin üretimle içiçe geçtiği, herbirinin hakkının verildiği bir sistem düşünün. Halk için üniversite, böyle bir üniversitedir. Ve böyle bir üniversite “**RA-DİKAL**” değişiklikler olmaksızın olmaz!

YÖK her zamankinden daha ceberrut, çünkü Örgütlenme Korkutuyor

Yıllardır gençliğin bedeller ödeyerek mücadele ettiği YÖK'ün tartışılmaya başlandığı, topraklarımızın emperyalistlere peşkeş çekildiği bugünlerde gençlik üzerindeki baskılar da yoğunlaşıyor. Gençliğin örgütlenmesinden, hakkını aramasından, Amerikan saldırganlığına karşı mücadelesinden korkanlar soruşturmaları, polis baskısını, faşist saldırıları devreye sokarken, gençlik bakılara boyun eğmeyeceğini haykırıyor.

Isparta'da polis kanun(suzluk)ları

Isparta Gençlik Derneği, faaliyetlerine başlamasından kısa bir süre sonra polisin keyfi ve yasadışı baskı ve engellemeleri ile karşı karşıya kalmaya başladı. YÖK'e karşı ülke çapında düzenlenen "Üniversitemi İstiyorum" kampanyasına imza kampanyası ile katılan ve gönüllü eğitim grupları ile kısa sürede halkla kaynaşan Isparta Gençlik Derneği'nin düzenlemek istediği gece tam bir keyfilik içinde engellendi. Önce, aynı salonda defalarca benzeri etkinlik yapılmasına rağmen, "salon bu tür etkinlikler için uygun değil" diyerek, daha sonra da, etkinliğe katılacak olan Özgürlük Türküsü'nün "terör suçlusu" olduğu, "devletin teröristlere konser yaptırmayacağı"ni" söylenerek yapılmak istenen etkinlik polis kanunsuzluklarıyla engellendi.

Yaşanan hukuksuzluğu protesto için yapılacak basın açıklamasını da "ne yaparsınız, isterseniz coplarımızla gelelim" diyerek tehditle engellemeye çalışan polis, Isparta'da kanun, hukuk yasa tanımaz anti demokratik tutumuna mantıklı gerekçe bulma gereği dahi duymuyor. Bir süre önce de **Emrah Kaşışkaya** isimli öğrenciyi ajanlık teklifinde bulunan ve kabul etmeyince de, "sana işkence yapacağız, seni okuldan attıracağız" tehditleri savuran polisin yasadışı baskılarını protesto etmek için bir açıklama yapan Gençlik Derneği, faaliyetlerinin engellenemeyeceğini belirterek, polisin istediği yozluğa teslim olmayacaklarını dile getirerek şöyle dedi;

"Bizler üreten, emek veren, kültürüne sahip çıkan gençler olacağız. Her engelle mücadele ederek haklarımızı sonuna kadar savunacağız. Düşüncelerimizin yok edilmesine, emeğimizin sömürülmesine ve türkülerimizin susturulmasına izin vermeyeceğiz."

Edirne'de tüm baskı araçları devrede

Edirne gençliğinin demokratik üniversite müca-

delesinin karşısına faşistlerin ve ÖGB'lerin saldırılarından, soruşturmalara kadar tüm baskı araçları çıkarılıyor. Geçtiğimiz yılın kasım ayı sonunda, okula polis korumasında giren taşlı sopalı faşist grubun saldırısına uğrayan öğrencilere rektörlük de saldırmakta gecikmedi ve 51 ilerici devrimci öğrenciyi soruşturma açtı. Soruşturmaları protesto eden öğrencilerin yaptığı eylem ise yeni bir soruşturma nedeni oldu ve 55 kişiye daha soruşturma açılarak toplam 108 öğrenci rektörlüğün soruşturma terörü ile karşı karşıya kaldı.

Baskılara ilişkin bir açıklama yapan **Edirne Gençlik Derneği Girişimi** ve Devrimci Demokrat Öğrenciler, "onlar soruşturmaya, saldırmaya bizlerse demokratik taleplerimiz olan Emperyalist Savaş, YÖK'e, Yeni YÖK Yasa Tasarısına, soruşturmalara, ezberci ve gerici eğitime, sınav sistemine, paralı eğitime karşı olmaya devam ediyoruz" diyerek, geçtiğimiz hafta kampüs içinde gençliğin sorunlarını dile getireceği bir sandık oluşturdular. İki gün boyunca gençliğin yoğun ilgisi ile karşılaşan eylem, rektörlüğün de malum ilgisini çekti ve Özel Güvenlik Birimleri coplarla gençliğe saldırdı. Üniversite idaresinin emriyle 9 öğrenciyi gözaltına alan, 2'sini de yaralayan ÖGB'lerin terörüne karşı bir oturma eylemi gerçekleştiren Edirne gençliği, baskıların kendilerini yıldıramayacağını söyleyerek, geçtiğimiz günlerde de, Mimarlık-Mühendislik Fakültesi önünde 12 saat boyunca oturma eylemi yapacağını duyurdu.

Balıkesir'de 'Kokart'a Soruşturma

Soruşturmanın nasıl bir teröre dönüştüğünün ve gençliğin sindirilmek istendiğinin bir örneği de Balıkesir'de yaşanıyor. Önce 27 Kasım'da yapılan YÖK karşıtı basın açıklamasından dolayı 30 öğrenciyi, ardından da "soruşturmalar geri çekilsin özerk demokratik üniversite istiyorum" yaka kokartı takan 25 öğrenciyi soruşturma açan rektörlük tam bir sıkıyönetim uyguluyor. Amerikan saldırganlığına, YÖK'e karşı çıkmanın soruşturma nedeni olduğu Balıkesir'de, öğrenciler yaptıkları iki günlük açlık grevi, basın açıklaması ve AKP il binasını ziyaretleri ile mücadeleden vazgeçmeyeceklerini belirtirken, soruşturmalarda ifadesini bulan baskıcı politikaların sadece öğrencilere değil bütün halka karşı uygulanan bir devlet politikası olduğunu vurguladılar.

HALKI BİR CEPHE ÇATISI ALTINDA BİRLEŞTİRMEK!

Bugün hala değişik çevrelerin 'şunlarla biraraya gelmem, bunlar olursa olmaz' tarzı, sol güçleri kendi keyfine göre sınıflandırmaya çalışan yaklaşımları olmakla birlikte, asıl olarak bu subjektif değerlendirmeler birlik tartışmalarını belirleyen konumdan çıkmış görünmektedir. En azından bu dayatmaların bir sonuç vermeyeceği ortaya çıkmıştır.

Ancak bunun yanında bugün için birlik tartışmalarındaki temel sorun, ne için, hangi amaçla birlik sorusuna verilen cevaptır...

Kimisi 'çatı partisi', 'yasal partilerin kendilerini feshederek tek partide birleşmesi' tartışmalarını yaparken, kimisi ise halkı birleştirecek, örgütleyecek kalıcı cephe örgütlenmeleri yaratmak yerine, sadece belirli güçleri çeşitli pratiklerde biraraya getirecek geçici eylem birliklerini yaratma çabasını yeterli görmektedir. Elbette bu tarz birlik örgütlenmeleri de ihtiyaca bağlı olarak gündeme getirilebilir. Örneğin, bir 'çatı partisi' yasal seçim partilerinin seçimler için ittifakını sağlayabilir, bu yanı sıra kısmen seçim politikalarına hizmet edebilir. Ancak bu tarz bir birliğin halkın birliğini sağlamayacağı açıktır. Keza geçmişten buyana defalarca kurulmuş, platformlar, eylem birlikleri yine bir amaca hizmet edebilir ancak sınırlı bir hedef için kurulan bu

geçici birliklerle halkın birliğinin sağlanamayacağı, sol güçlerin ve halkın tek bir cephe altında birleştirilemeyeceği açıktır. O zaman bu tartışmalarla Halk Cephesi tartışmaları birbirinin alternatifi olan tartışmalar değildir. Her biri ayrı ihtiyaçlar için yapılabilecek tartışmalardır.

Sorun şudur, halkı bir cephe çatısı altında örgütlemek ihtiyaç mıdır? Eğer ihtiyaçsa bu süreçte böyle bir cephe örgütlenmesi başarılabilir mi?

Herkesin zulmün bu boyutuna, yoksulluğun bu boyutuna rağmen halkın tepkisinin yetersizliğinin nedenleri üzerine düşünmesi zorunluluktur. Herkesin ABD emperyalizminin Irak'a saldırı planlarına yüzde doksanları ifade eden karıştılgıya rağmen, mevcut tepkilerin yetersizliğinin nedenlerini düşünmesi zorunluluktur. Bunun nedeni çok açık olarak halkın örgütsüzlüğü ve örgütsüzlüğün hem nedenleri arasında sayılabilecek ve hem de sonucu olan duyarsızlık, dejenerasyon, yozlaşmadır.

O zaman birlik tartışmalarının temelini **halkın nasıl örgütleneceği** sorunu

oluşturmalıdır. Emperyalizm ve ülkemizdeki egemen sınıfların halkı baskı ve terörle sindirme, örgütsüzleştirme, örgütlü devrimci güçleri halktan soyutlayarak, yalnızlaştırarak terörle ezme politikası açıktır. Bu politikanın önüne geçmenin tek yolu halkı örgütlemektir. Halkı örgütlemenin en önemli yollarından biri, halkın ihtiyaçları doğrultusunda, halkın ortak taleplerini esas alan, halkın tüm kesimlerini biraraya getirebilecek, tüm sol güçleri, hatta kişileri ifade eden, sol grupların birbirleriyle rekabetinden, grupçu kaygılardan, hesaplardan arındırılmış halk örgütlenmeleridir.

Devrimci örgütlerin, reformist partilerin örgütsüzlüğü, zayıflığı bunu başarmanın önünde engel değildir. Elbette daha güçlü örgütlerle bu çok daha kolay başarılabilir. Ancak, bunun olmaması başarılamayacağı anlamına gelmez. Halkın bir arayış içinde olması, örgütlenme ve kurtuluş umudu arayışlarının halkın büyük bir bölümünü kapsıyor olması Halk Cephesi yaratmanın koşullarını oluşturmaktadır. Halk her geçen gün düzenden daha fazla kopmakta, mevcut sistem içinde kurtuluş umudunu yitirmektedir. Bunun en yalın haliyle görüldüğü yer seçimler olmuştur. Halkın, yoksul-

luğa, baskı ve teröre karşı mücadeleleyi örgütleyebilecek, umut veren örgütlenmelere ihtiyacı vardır ve ancak bu noktada umut verebilecek politikaların ve somut adımların etrafında toparlanacaktır. Sonuç alıcı olmaktan uzak, bir güç oluşturmaktan uzak, şekilsiz, geleceği belirsiz platformlar ya da seçimlere endeksli birlikler halk için umut olamamaktadır, bu tarz birlikler ancak zaten örgütlü, hareketli olan kitleyi kapsamaya yetecektir. Bu durum bugüne kadarki pratiklerle, seçim ittifakıyla denenmiş, somutlanmıştır. Oysa temel sorumuz, mevcut örgütlü kitlenin harekete geçirilmesi değil, büyük bir çoğunluğu örgütsüz durumdaki halkı örgütlemek olmalıdır.

Mevcut örgütsüzlük yanıltıcı olmamalıdır. Dünya devrim tarihi göstermektedir ki, uygun koşullarda uygun politikalarla, ihtiyaca cevap verebilen örgütlenme biçimleriyle halka gidildiğinde kısa sürede büyük örgütlenmeler yaratmak, halkı ortak hedef etrafında biraraya getirip harekete geçirebilmek mümkün olmaktadır. Tekrar ve ısrarla belirtiyoruz ki, tüm sol güçlerin, ortak temel bir ya da birkaç taleple biraraya gelmesi, bu talepler için mücadeleleyecek bir CEPHE örgütlenmesi yaratması, bunu ilan etmesi başlı başına halk için önemli bir çekim merkezi olacaktır. Bu konuda elbette herkesin bizim gibi düşünmesi zorunluluk değildir, ancak bu öneriyi reddedenlerin, itirazlarının yüzeyselliği, dayanaktan yoksun olması, halkı örgütlenme noktasında alternatif politika üretmemesi, halka ve mücadeleye karşı sorumlu bir yaklaşım olmadığını gösterecektir.

“Riskli Alanlar” Bitmez Ki!

Siyasi anlamda icazetçiliğin, kültürel anlamda bencilliğin ifadesi olan, mücadelede bedel ödememeye denk düşen “riskli alanlar”dan uzak durma politikası, bugün bir kez daha Öcalan’ın tecritine karşı çıkmamada somutlanıyor.

SDP’li Filiz Koçali de Özgür Politika’daki yazısında buna değiniyor: “Seçim meydanlarında emperyalizme kafa tutan, kendilerine komünist ya da sosyalist demekten çekinmeyen güçler, 7. hafta olmasına karşın (Öcalan’ın tecritine) ses çıkarmıyorlar. Sosyalisti, komünisti böyle olan bir ülkenin sosyal demokratından ne bekleyebiliriz ki? Maalesef geniş güçlerle ittifak için bir süre daha hep birlikte çabalamak zorunda kalacağız. Çünkü en geniş ittifakın önündeki en büyük zorluk ‘cız’ konular...” (Yeniden Özgür Gündem, 18 Ocak 2003)

Yazılan öz itibarıyla doğru. Ama bugünün doğrusunu yazmak, sorunu çözmek, kaynağını bulmak için tek başına yeterli değildir. Koçali’nin “cız konular” diye adlandırdığı konuda, aylardır yazıyoruz. “Riskli alanlar” diye adlandırmıştık bunları. Reformizmin de, Kürt milliyetçiliğinin de çeşitli konularda, çeşitli biçimlerde hapsoldüğü bir alandır bu. Çünkü kim “icazet”i esas almaya başlarsa, bu alana hapsoldükten kaçamaz. Oligarşinin “cıs” dediğine dokunamaz.

“Riskli alanlara” hapsolanlar, iktidar iddiasına sahip olamayacakları gibi, gerçek anlamda düzene karşı bir muhalefet bile yürütemezler. “Riskli alanlar”ın uzağında durmanın politik adı; icazetçilik’tir. Emperyalizmin ve oligarşinin icazetini isteyenler, “devlete güven vermeyi” esas alanlar, hem siyasi, hem örgütsel özgürlük ve bağımsızlıklarını kaybederler. Olaylara sağlıklı bakma yeteneğini kaybederler.

19 Aralık katliamında devrimcileri suçlayanlar, işte böyle bir siyasi körlük içindeydiler. Gerçekte onlar da bilirdi, böyle bir katliamda sorumlunun tartışmasız devlet olduğunu. Ama bunun yerine “devletin de hataları var, Parti-Cephe’nin de” demek, icazeti amaçlayan bir yaklaşımın kaçınılmaz üslu-

buydu.

Kürt halkına karşı geliştirilen tecrit ve askeri saldırı karşısında da aynıyı söylenebilir mi şimdi? Yani, “devlet de hatalı ama, onlar da...” denilebilir mi? Kesinlikle hayır. Olan bitenin açıklaması, oligarşinin baskıcılığı, katliamcılığındadır. Oligarşinin “bahane”ye ihtiyacı yoktur.

Oligarşinin “riskli alanlar” ilan edip solu bölüp parçalama politikasını bir yazımızda şöyle ifade etmiştik: “Bu... ‘onlardan uzak durun, ne işiniz var onlarla?’ sözüne kadar uzanan açık bir bölüp parçalama, ‘en tehlikelileri tecrit ederek yalnızlaştırma’ politikasıdır.

Bu politikanın devamı vardır. Devamı daha az, sonra daha da az tehlikeli görünmelerle devam eder. Bunu görmeyenler, devrimcilerle fazla yanyana gelmezlerse, kendilerine çok büyük bir özgürlük alanı açılacağı hesabını yaptılar hep. Öyle olmadığı görüldü. Ama kimileri hala bunu görmemekte ısrar ediyor...” (Ekmek ve Adalet, sayı 24)

Oligarşi, bir dönem de F tiplerini “riskli alan” ilan etti. Kürt milliyetçiliği de “icazetçi” politikaları gereği o alana adım atmaktan uzak durdu. Yazılarında, açıklamalarında ısrarla söz etmediler F tiplerinden. “Tecrit” 104 devrimcinin ölümüne rağmen giremedi onların literatürüne.

Evet, mesele ne sadece F tipleri, ne sadece Öcalan; yarın başka bir konu da oligarşi tarafından “riskli alan” haline getirilebilir. İcazetçi politika ve bencil kültür, sorgulanmazsa, oligarşi bölüp parçalamaya, farklı zamanlarla farklı kesimleri yalnızlaştırmaya devam eder.

Aynı kafa yapısı yıllarca bu ülkede “infaz”ları kendisinin dışında görmedi mi, aynı kafa yapısı Lice’de gerillaların katledilmesini “sözkonusu bile” etmiyor. “Terörist” denilen yerde, evet biz teröristiz, bölücü denilen yerde, evet Kürt halkını savunmak bölücülükse biz bölücüyüz... diyebilmenin önemini şimdi herkes daha iyi anlıyor mu?

Devrimci, demokrat, ilerici tüm sol güçler, riskli alanlara yürüelim; F Tipleri, tecrit, türban, Öcalan, hepsine sahip çıkmak, oligarşiye manevra alanından yoksun bırakmaktır.

kahramanlar Ölmez

Besat AYYILDIZ

Şehitlik tarihi:

28 Ocak 1998

Şehit düştükleri yer:

Adana

Şehit düşme şekli:

Adana kontrgerillası tarafından Kiremithane’de bir evde katledildiler. Besat ve Bülent, Akdeniz Kır Silahlı Propaganda Birliği savaşçılarıydı. Mehmet ise Kurtuluş dergisinin Adana temsilcisiydi. Besat, Boğazlıyan-Yozgat, Bülent Pınarbaşı-Kayserili, Mehmet ise Adanalı’ydı. Özgürlük mücadelesi ve bazı zorunluluklar, onları Çukurova’da, aynı evde buluşturdu.

Bülent DİL

Mehmet TOPALOĞLU

Özer ELMAS

Şehitlik tarihi:

27 Ocak 1976

Şehit düştüğü yer:

İstanbul

Şehit düşme şekli:

İTÜ’de anti-faşist mücadelenin içinde yer aldı. Faşistler tarafından okul girişinde pusuya düşürülerek katledildi.

“Özgürlük savaşmaktır”

Tevfik, Bülent, Celalettin ve Ali Rıza, sessizce ve ustalıkla süzülülerdiler Buca hapishanesinden dışarıya.

Dönüp bakmadılar geriye. Çok yol vardı daha önlerinde. Arkalarında zindan duvarları, önlerinde kavganın bilinmezlikleri. 17 Temmuz 1995’i gösteriyordu takvim.

Dışarıda çok az kalabildi Ali Rıza. Ölüm mangaları tarafından İzmir’de bir evde kuşatıldığında henüz on gün olmuştu çikali. Son anında aklında diğer üç yoldaşı vardı, acaba ne yapmıştı onlar?..

Baskı, takip koşullarında aksilikler onların da yakasını bırakmıyordu. Ama ne yapıp edip ulaşacaklardı harekete, ulaşacaklardı dağlara. Her çalılık, her yıkıntı mekandı onlara. Yeter ki düşmanın gözetim ve denetim ağının dışında olsun. Böyle böyle ulaşıp dağların yüksekliklerine, yaylaların temiz havasını soluklandılar yüreklerini patlatırcasına.

Tevfik, Sivas dağlarında ortaya çıkacaktı nice sonra. İhtiyar (Bülent Pak), genç yoldaşı Ali Haydar’la Karadeniz dağlarından denize doğru inmekteydi o sıralar. Celalettin Tokat dağlarındaydı.

“Bucanın dörtlüsü”nün dağlardaki son savaşçısı Cela-

lettin de şehit düştü geçtiğimiz günlerde. Onların yetiştirdikleri, onların devrimcileştirdikleri onlarca devrimci var dağlarda ve şehirlerde. Onlar gibi düşünüyor, onlar gibi doğuşuyorlar.

Özgürlük, savaşmak demektir onlar için.

“Dışarı çıkınca ne yapmak istersiniz?” sorusuna cevapları hep kavgaya dairdi. Uçuk kaçık hayaller onlardan uzaktı. Onların ki, kavgaya adanmış yaşamlardı. Özgürlük, mücadeleydi. Buca’nın duvarlarını işte bunun için aşmışlardı.

Ali Duran EROĞLU

Cömert ÖZEN

Mete Nezihi ALTINAY

Tefvik DURDEMİR

Muharrem ÖZDEMİR

İmran AYHAN

Şehitlik tarihi:

30 Ocak 1996

Şehit düştükleri yer:

Sivas Hafik

Şehit düşme şekli:

Hafik ilçesinin Yukarıasarcık köyü yakınlarında düşman tarafından kuşatıldılar. Kuşatılanların kimi, Mete Nezihi gibi, onyıllardır mücadelesinin içindeydi, kimi fazla olmamıştı dağlara çıkılabili. Kuşatılan özgürlük umduydu. Kuşatılan halkın örgütlü gücüydu. Teslim alınmasına izin vermezlerdi. Vermediler, çatışarak şehit düştüler.

Mustafa AKTAŞ

Anadolu Halklarının Kurtuluş Kavgasında Düştüler...

Mustafa Suphi ve yoldaşları

29 Ocak 1921

Anadolu devriminin ilk şehitleridir Suphiler. Anadolu devriminin kan ve ateşle ilk karşılaşmasıdır.

Mustafa Suphi önderliğinde kurulan Türkiye Komünist Partisi'nin 15 yönetici ve kadrosu, Anadolu Kurtuluş Savaşı'na katılmak için, M. Kemal'in daveti üzerine ülkeye girdikten sonra, Kemalist yönetimin komploları sonucu Trabzon'da, Karadeniz suları üzerinde bir teknede kayan katledildiler.

Mustafa Suphi, bazılarının sandığı gibi "dışarıdan gelen" bir komünist değildir. O, yılmaz bir örgütleyicidir. İlk örgütlenme faaliyetlerinde İstanbul'da başlamıştır. Suphi, 1910'lu yıllarda İstanbul'da Servet-i Fünun ve Hak gazetelerinde yazarlık, Yüksek Öğretmen Mektebi ve Galatasaray Mektebi'nde öğretmenlik yapıyordu. Aynı yıllarda Milli Meşrutiyet Fırkası'nı kurmaya çalıştı. 1913'de Mahmut Şevket Paşa'ya düzenlenen suikastın sonra Sinop'a sürgüne gönderildi. Suphi'nin Rusya'ya geçişi bundan

sonradır. Orada da, asıl olarak Türkî-yeliler içinde örgütlenmeye devam etti. Osmanlı Sol Sosyalistleri İlk Kurultayı'nı topladı. 1920'de artık Türkiye Komünist Partisi'ni kurma düşüncesi ve örgütlenme hazırlıkları netleşmişti. Kuruluş kongresini de Ankara'da yapmayı düşündüler; ama Kemalist yönetim buna engel olunca, Ankara, İstanbul ve Bakü'deki çeşitli komünist örgütlenmelerin katılımıyla 10 Eylül 1920'de Bakü'de toplanan kuruluş kongresi, Suphi'yi TKP Merkez Komitesi Başkanlığı'na seçti.

Kongreden hemen sonra da Anadolu'ya hareket etme kararı verdiler. Yola çıkan ilk grup "Gönüllüler Adayı" adını taşıyordu.

İşte bu yolculuğun sonunda katledildiler. Türkiye Cumhuriyeti'nin egemen sınıflarının komünistlere, devrimcilere karşı imha politikası, o günden bu yana sürmektedir. Ama o düşünceleri Suphilerle birlikte Karadeniz'de boğamadılar

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

“Habercilik”

Bu haftaki köşemizde bazı habercilik örneklerine yer vereceğiz. Gazeteciliğin ne hale getirildiğinin sadece küçük anekdotlarıdır bunlar.

İlk örneğimiz, kendisine solcu, hatta sosyalist diyen bir gazeteciden, Can Dündar’dan. PKK’nin ABD ile görüş-tüğünün haberini büyük gazetecilik örneği sergileyerek 1 yıl sonra ortaya çıkarıyor Dündar. Niyet, kafa yapısı ne olursa olsun, olayın gerçekliğinden ya da olmayışından bağımsız olarak bu haber neye hizmet ediyor?

Devletin, Irak’a ABD saldırısında yer alması için elini güçlendiren, KADEK’e karşı imha operasyonlarında propaganda malzemesi sağlayan bir haber. Solcu gazeteciliğin bir örneği olmasa gerek.

İkincisi, iki yıldır yasaklı, sansürlü konu ölüm oruçlarındandır. Çeşitli vesilelerle Adalet Bakanı Cemil Çiçek’in ölüm

orucuna ilişkin açıklamalarına yer veriliyor. TV ve gazeteler bu haberleri aktarıyor. Ama burada dahi, 104 ölümden söz etmiyor haberci. Haberi mi yok; elbette var, dünyanın haberi var. Ya devlet kızarsa; öyleyse haberciliğin, olayın bütün boyutlarını aktarma gibi özelliklerini sergilemenin ne alemi var!

Üçüncü örneğimiz de yine haberi yapılması yasaklı bir konudan; Öcalan’ın tecritinden.

Öcalan’ın avukatlarıyla görüştürülmemesi konusunda haftalar sonra yapılan resmi açıklamalardan yapılan haberlerde hala 7 haftadır görüştürülmediğini, böyle bir sorunun meydanlarda yapılan eylemlerde haykırıldığını duyan gazeteci gidip araştırmamış, “iddia ediliyor” diyor. İddiaysa araştır! Ama yok, mesele bu değil ki; haftalardır sansürlemiş, yapılan eylemleri gizlemiş, insanların sırtında coplar paralanana kadar yazmamış ki, gidip yaşanan bir sorunu araştırsın. Mankenlerin özel yaşamı varken bir halkı ilgilendiren sorunu araştırmaya ne gerek var! Bu da bir “habercilik” tarzı.

Yine aynı olaydan devam edersek; sağa sola ders vermekten pek hoşlanan bir köşe yazarı (Fatih Altaylı) HADEP’den bir faks aldığını söylüyor ve ekliyor; bu ne cüret Öcalan’ın serbest bırakılmasını istiyorlar. Nasıl diye bakıyorsunuz. HADEP’in dediği şu; Öcalan üzerindeki tecrit kaldırılсын. Cahil mi, tecritin ne olduğunu bilmiyor mu, yoksa halkı saf yerine koyan uydurmacı köşe yazarlığının örneği mi; karar sizin!

ÇİZGİYLE

